

OSHO - SIRLAR KİTABI 1

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

1. BÖLÜM: TANTRA DÜNYASI

Aşkı bilmek için aşık olunmalıdır. Bu tehlikelidir, çünkü aynı kalmayacaksınız. Deneyim seni değiştirecektir.

Yeniden doğum denilen şey budur: iki kere doğmak.

Tantra, felsefi olmayandır, o varoluşsaldır.

Bu yüzden başlangıçta anlamak daha iyidir.

Tantra için yapmak bilmektir. Ve başka tür bir biliş yoktur.

Bir soru sorarsın, felsefe sana bir yanıt verir. Seni tatmin eder veya etmez. Seni tatmin ederse felsefeye inanmaya başarsın ama aynı kalırsın. Tatmin etmezse inanacak başka bir felsefe aramaya başlarsın ama aynı kalırsın.

Hindu, Müslüman ya da Hristiyan maskesinin arkasındaki “gerçek insan” aynıdır. Yalnızca sözler ya da giysiler değişir.

Tantra senin giysinlerinle ilgilenmez, Tantra seninle ilgilenir.

İki kişi arasında öğretmen ile müridi arasında aşk olmadığı sürece derin öğretiler paylaşılamaz. Mürid ile öğretmen aşkı derinliğine yaşayan kişiler olmalıdırlar.

Yani bu bir aşk dilidir; mürid bir aşk hali içinde olmalıdır. Bir müridin dışı psikolojisine ihtiyacı vardır.

Dışi alıcılık, içsel derinlik olarak rahim benzeri bir alıcılıktır.

Bir mürid müridinin diğer yarısı haline gelmediği sürece kendisine yüksek öğretileri, ezoterik yöntemleri aktarmak imkansızdır.

Mantık dili saldırgan, tartışmacı ve şiddet doludur.

Mantık dili ben merkezcidir. Bu dilde ben seninle değil kendi egomla ilgileniyorum sadece.

Aşk dili tamamen farklıdır, kendi egomla ilgilenmem, seninle ilgilenirim. Bir şeyi kanıtlamakla, egomu güçlendirmekle ilgilenmem. Sana yardım etmekle ilgilenirim, büyümene yardım etmek, dönüşmene yardım etmek... Yeniden doğmana yardım etmek bir sevecenliktir.

Aşk dilinde söylenenlerse o kadar önemli değildir. Daha çok söylenmeyen önemlidir. Taşıyıcı, sözcük önemli değildir. İçerik, mesaj önemlidir. Bu bir yüreğin diğer bir yürekle sohbetidir. Zihinle zihnin tartışması değil. Bu bir münazara değildir, bu bir paylaşımdır.

Ustana aşıkısan, Gestalt değişir. Farklı olur. O zaman ustanın sözcükleri sadece, işitmemekte aynı zamanda ustayı içmektesindir. O zaman sözcükler anlamsızlaşır. Gerçekten de, sözcüklerin arasındaki sessizlik daha anlamlı da olur. Ama gözleri, jestleri, sevecenliği, aşkıdır anlamlı olan.

Aşkın derinliklerindeyken zihnin varolmayı bırakır, geçmiş yoktur. Herşey şimdiki ana dönüşür. Aşıkısan, varolan tek zaman şimdiki zamandır. Şimdi herşeydir. Geçmiş yoktur, gelecek yoktur.

Vigyan Bhairav Tantra sözcükleri bilincin ötesine gitme tekniği anlamına gelir. Vigyan bilinç demektir, Bhairav bilincin ötesindeki durum demektir. Ve Tantra yöntem demektir Bilincin ötesine gitme yöntemi. En üstün öğretisi budur...

İşte bu yüzden, cinsellik bu kadar çok özlenir. Asıl özlenen birliktir, ama o birlik cinsel birlik değildir. Cinsellikte iki beden sadece aldatıcı birlik hissi duyar ama bir değildirler, yalnızca birleşmişlerdir. Ama tek bir an için iki beden birbirinde kendilerini unuturlar. Ve belirli bir fiziksel birlik hissedilir. Bu hasret kötü değildir, ama bunda durmak tehlikelidir. Bu hasret birlik hissetmek için daha derin bir arzuyu gösterir.

Şiva aşkın farkında değildir. Şiva aşkın ta kendisidir. Bhairav hali, insanın aşk olduğu anlamına gelir, aşık değil. İnsan, aşk haline geldiğinde zirvede yaşar. Zirve onun ikametgâhı olmuştur artık.

Bu sorular doğduğu zaman, içinde soruldukları zihin durumuna göre farklılaşabilirler.

Kendini doğrudan değil, başkalarının gözlerinden tanıyorsun. Ayna aracılığıyla tanıyorsun. Kendimizi yalnızca başkaları aracılığıyla tanıyoruz. Halbuki başkaları ancak dışsal biçimi bilebilir. İşte bu yüzden onunla bir tutuluruz.

Çocuklar bilir, aşıklar bilir, bazen şairler ve deliler bilir. Bizler dünyayı harikalarla dolu olarak bilmeyiz. Herşey tekrarlardan ibarettir...

Harikalar yoktur, şiir yoktur, yalnızca dünya vardır. İçinde bir şarkı yaratmaz, içinde bir dans yaratmaz, içinde bir şiiri doğurmaz. Tüm evren mekanik görünür. Çocuklar ona şaşkınlık dolu gözlerle bakar oysa. Gözler şaşkınlık doluyken evren de harikalarla doludur. Aşık olduğunda, bir kez daha çocuk gibi olursun. İsa der ki, “Ancak çocuk gibi olanlar Tanrı’nın krallığına girecektir. “Neden? Çünkü, evren harika değilse sen de dindar değilsin de ondan .

Aşka daldığın zaman aşkın derin, samimi dünyasına daldığın zaman, birey yok olur, biçim yok olur ve aşık yalnızca evrene açılan bir kapı olur. Merakın bilimsel bir merak olabilir, o zaman ona mantıkla yaklaşmak gerekir. O zaman biçimsizliği düşünmemelisin. O zaman biçimsizliğe karşı dikkatli ol.

Aşıktaysa biçim varsa anlam yoktur. Biçimi çöz! Herşey biçimsiz olduğunda, sınırsız olduğunda, herşey birbirine girdiğinde, tüm evren bir olduğunda, ancak o zaman harikalarla dolu bir evrendir bu.

Ön koşullar koymaya başlarsam, bu benim sahte bir tekniğim olduğunu gösterir.

İçeriği değiştir, dışarıyı da değişecektir.

Senin suçluluk duygun, en yüksek kiliselerin temelidir. Sen ne kadar suçluysan kiliseler de o kadar çok olacaktır. Sen, ne kadar günahkarsan camilerin minareleri de o kadar yüksek olacaktır.

Tantra sana zihnini değiştirmen için bilimsel teknikler önerir. Zihin bir kez değişince karakterin de değişir.

Zihin incelikli maddeden başka bir şey değildir.

Bir kez farklı bir zihne sahip olunca, farklı bir dünyaya da sahip olursun. Çünkü zihin aracılığıyla bakarsın. Gördüğün dünyayı belirli bir zihin aracılığıyla görürsün. Zihnini değiştir, o vakit farklı bir dünya göreceksin. Peki ya zihin yoksa? Tantra için nihai olan budur; Zihnin olmayan bir durum yaratmak. Dünyaya bir aracı olmadan bak. Oynarken zihninin tüm kapıları aralanır. Ciddi olduğunda zihninin kapıları sınıksızdır.

2. BÖLÜM: YOGA YOLU İLE TANTRA YOLU

Yoga süreci aynı zamanda metodolojidir. Yoga aynı zamanda tekniktir. Yoga eyleme, yönetime, tekniğe dayalıdır. Yoga'da insanın savaşıması gerekir. Yoga, savaşçının yoludur. Tantra yolunda ise insanın savaşıması gerekmez, daha çok tam tersine, insanın teslim olması gerekir, ama farkındalık ile... Yoga farkındalık ile baskılamadır. Tantra farkındalık ile teslim olmaktır.

Yogada öteye geçmek için kendinle savaşmak zorundasın. Yogada dünya ve mokşa, özgürleşme (olduğun halinle sen ve olabildiğin halinle sen) iki karşıt şeydir. Şu halini baskıla, onunla savaş, onu çöz ki olabileceğine ulaşabilesin. Yogada öteye geçmek bir ölümdür. Gerçek benliğinin doğması için ölmelisin.

Tantra “kendini olduğun gibi kabullen” der. Bu derin bir kabulleniş, kendinle gerçek, dünya ile nirvana arasında bir boşluk yaratma. Tantra için boşluk yoktur. Hiçbir ölüme ihtiyaç yoktur. Bu daha çok bir alışkanlıktır. Bu alışkanlık için kendini kullanmalısın. Benliğinin, bedeninin, temel hücreleri cinseldir. Bu yüzden insan zihni cinsellik etrafında döner. Yoga için bu enerjiyle mücadele etmek zorundasındır. Savaşarak içinde farklı bir merkez yaratırsın. Ne kadar çok savaşırırsan farklı merkezle o kadar bütünleşirsin. O zaman cinsellik merkezin olmaz. O zaman cinsellik senin enerjin olmaz. Farklı bir enerji ve farklı bir varoluş merkezi oluşur.

Tantra için cinselliğin enerjisini kullanman gerekir. Onunla savaşma. Onu dönüştür. Onunla dost ol, bu senin enerjin. O kötücül değil, kötü değil, her enerji yalnızca doğaldır. Doğru kullanıldığı zaman dost olur, yanlış kullanılırsa düşman olur.

Sıradan bir insan cinselliği kullanırken cinsellik onun düşmanı olur, onu yok eder. İnsan cinselliğin içine dağılır.

Tantra “arzunun farkında ol” der. Savaş çıkarma. Tam bilinçsizlik ile arzunun içinde hareket et. Tam bilinçsizlikle arzunun içinde hareket ettiğin zaman onu aşarsın. Onun içindesindir ve yine de içinde değilsindir. Onun içinden geçersin ama bir dışarlıklı olarak kalırsın.

Biz normal ve doğal değiliz. Biz kesinlikle anormaliz, sağlıksızız, gerçekten deliyiz. Ama herkes bizim gibi olduğu için onu hissetmeyiz.

Buda anormaldir, İsa anormaldir. Onlar bizden değildirler. Normallik bir hastalıktır. Yoganın çekiciliğini bu “normal” zihin yaratmıştır.

Batı psikolojisi temel insan hastalığının cinsellik çevresinde bir yerde, insanın temel deliliğinin cinsellik yönelimleri olduğu sonucuna varmıştır. Bu yüzden cinsellik yönelimi çözülmediği sürece insan, doğal olamaz, normal olamaz.

Tanta der ki: “kendini olduğun gibi kabul et”, işin esası budur. Ancak eksiksiz kabullenme aracılığı ile büyüyebilirsin.

Cinsel eylem bir aşk eylemi değildir, onun içinde değilsindir ama onu terk edemezsin de. Herhangi bir şeyi ancak derin duyarlılık içinde anlayabilirsin. Herhangi bir şeyi ancak derin bir duygu içinde hareket ettiğinde anlayabilirsin.

Derin duyarlılık ile farkındalık ile, aşk ile, anlayış ile, her türlü enerji ile hareket et. O zaman her arzu onun ötesine geçmek için bir araç olur. Beden bir tapınaktır. Kutsal bir tapınak, kutsal bir mekan.

Yoga yadsımdır. Tantra doğrulamaktır. Yoga, ikilik terimleriyle düşünür, yoga *iki şeyi bir araya koymak* demektir. İki şeyi birbirine bağlamak. Ama iki şey de oradadır. İkilik oradadır. Tantra *ikilik yoktur* der. İkilik varsa onları bir araya getiremezsin. Nasıl denersen dene. İki tane kalacaklardır.

Dünya ve ilahi olan iki taneyse, o zaman bir araya getiremezsin. Aslında iki tane değilseler, yalnızca iki taneymiş gibi görünüyorlarsa ancak o zaman bir olabilirler.

Egosit olmayan bir yogi bulmak güçtür. Ve yogiler egosuzluk hakkında konuşup durabilirler. Ama kendileri egosuz olamazlar. Yaşadıkları sürecin kendisi egoyu yaratır. Süreç savaştır. Savaşırırsan, bir ego yaratmaya mahkumsun. Ve ne kadar çok savaşırırsan egon o kadar güçlenir. Ve savaşını kazanırsan o zaman en üstün egoyu yaratmayı başarırsın.

Sen öfkeliisin. Tantra öfkelenme demez. Tantra tüm yüreğinle öfkelen ama farkında ol der. Tantra öfkeye karşı değildir. Tantra yalnızca tinsel uyku haline, tinsel bilinçsizliğe karşıdır. Farkında ol ve öfkelen. Yöntemin sırrı budur. Farkındaysan öfke dönüşür, sevecenlik olur. Ölmüş cinsellikle büyüüp aşka dönüşecek enerji de olmaz. Bu yüzden cinsellikten yoksun kalırsın, ama aynı zamanda aşktan da yoksun kalırsın. Ve o zaman herşeyden yoksun kalırsın, çünkü aşk olmadan ilahilik de olmaz. Aşk olmadan özgürleşme de olmaz ve aşk olmadan özgürlük de olmaz.

Dünyaya karşıysan o zaman nirvana yoktur, çünkü bu dünyanın kendisi nirvanaya dönüştürülmelidir.

Cinsel eyleme ilahi bir tapınağa yaklaşıyormuş gibi yaklaş. Cinsel eyleme bir dua, bir meditasyonmuş gibi yaklaş. Onun kutsallığını hisset.

Herşeyde akan derin birliği gör. Kutupsal zıtları görme, onları bir kılan içsel akımı gör. Sözde dindar insanlar için bir şey kutsaldır, bir şey değildir. Tantra için herşey kutsaldır. Yalnızca iki alternatif vardır. İlki, hiçbir şeyin kutsal olmalığını söyleyen ateisttir. Bu tavırda sorun yoktur. Ateist ikilikçi değildir. Dünyada hiçbir şeyi kutsal olarak görmez. Diğer alternatif ise Tantriktir. O herşeyin kutsal olduğunu söyler. O da ikicilikli değildir. Ama bu ikisi arasında sözde dindar insanlar vardır. Aslında dindar olmayan insanlar... Onlar ne dindardırlar, ne de dinsiz, çünkü daima çelişki içindedirler. Teolojileri uçları birleştirmek içindir. Ama o uçlar birleşemezler.

Yoganın bir cazibesi vardır kolay bir cazibe. Bizim huzursuz zihinlerimiz yüzünden. Unutma, herhangi bir şeyi itici ya da çekici kılan tamamen senin zihnindir. Karar veren faktör sensin.

Bizim sözde hasta toplumumuzda ne yoga ne de Tantra bunu yapabilir. Çünkü yogayı seçtiğimiz zaman arzularımız faydasız hale geldiği için seçmeyiz onu... Hayır, onlar hala anlamlıdır. Kendi kendilerine dökülüp gitmemektedirler. Onları gitmeye zorlamamız gerekmektedir. Yogayı seçersek onu bir baskılama tekniği olarak seçeriz. Tantrayı seçersek, bir kurnazlık, derin bir aldatmaca olarak seçeriz. Arzularımızı yaşamak için bir bahane olarak.

Bu yüzen sağlıklı bir zihinle ne yoga ne de Tantra işe yarayabilir. Başlamak için sağlıklı bir zihne, öncelikle de cinsel açıdan sağlıklı bir zihne ihtiyaç vardır.

Psikolojik olarak temelde erkek (saldırgan, şiddet dolu, dışa dönük) olanların yolu yogadır. Temel olarak dişi (alıcı, pasif, şiddetten yoksun) olanların yolu Tantradır.

Yogada asla dişi ilah ismi duymazsın. Tantranın dişi ilahları vardır. Yoganın eril tanrıları vardır. Yoga dışa vuran enerjidir. Tantra içe giden enerjidir, kişiliğe bağlıdır. İçe dönük bir kişiliğin varsa mücadele sana göre değildir. Dışa dönüklük ve kişiliğin varsa mücadele sana göredir.

İrade yolunda yöntemler vardır. 112 yöntem. Teslimiyet yolunda teslimiyetin kendisi yöntemdir. Başka yöntem yoktur. Bunu unutma. Hiçbir yöntem teslimiyetçi değildir, çünkü yöntem, kendine güvenmen anlamına gelir. Bir şey yapabilirsin, çünkü teknik oradadır. O zaman yap onu. Teslimiyet olunca sen artık yoksun, bu yüzden sen hiçbir şey yapamazsın. Nihai olanı, son olanı yapmışsındır. Teslim olmuşsundur. Teslimiyet olunca tek yöntem teslimiyettir.

Elinden gelen herşeyi yapmışsındır ve artık çaresiz hissetmektedir. O eksiksiz çaresizlik içinde teslimiyet gerçekleşir. Bu yüzden teslimiyet olunca yöntem yoktur. Teslim olmak iyidir ama güçtür. Dünyadaki en güç şeydir. "Nasıl teslim olunur?" diye soramazsın. Sorunun kendisi saçmadır. Nasıl aşık olacağını sorabilir misin?

Aşk tamamen açık olmak, tamamen incinebilir olmaktır. Tehlikelidir. Güvensiz olursun. Nasıl aşık olacağını soramazsın. Nasıl teslim olunacağını soramazsın. Yaşarsın o kadar. Aşkı da teslimiyeti de yaşarsın. Aşk ve teslimiyet birdir.

Aşksız nasıl yaşadığını söyle. Bu anlaşılabilir ve anlaşılmalıdır da. İlk şey: biz egoda, ego merkezli yaşarız. Ben kim olduğumu bilmem, “ben” diye bildirir dururum. Bu “benlik” sahtedir. Çünkü ben kim olduğumu bilmem. Ve ben kim olduğumu bilmiyorsam nasıl ben derim? Bu ben sahte bir bendir. Bu sahte ben egodur. Savunma budur. Bu seni teslim olmaktan korur. Onu farketmişsen o erir gider. Bir gün “ben değilim”i hissedersin. Ben değilimi hissettiğin an teslimiyet gerçekleşir.

Ben beden değilim. Ben zihin değilim. Çünkü düşüncelerimi gözlemleyebiliyorum. Ben bedenim değilim, zihnim değilim. Bu yüzden ruhum olmalıyım. *Atma*’m olmalıyım. Ama meditasyon yapar ve o zaman Atma ruh olmadığını anlar çünkü bu Atma zihinsel bilgilerden başka bir şey değildir. Yalnızca ilkeler, sözler, felsefeler...

Teslimiyet sen olmadığında gerçekleşir, bu yüzden SEN teslim olmazsın. İşte bu yüzden teslimiyet bir teknik olmaz. Sen teslim olmazsın: engel sensin, sen olmadığın zaman teslimiyet oradadır.

Ego olmadığında ilk defa benliğinde karşılaşırısın. O benlik boşluktur. O zaman teslim olmuşsundur. Bir egoyken zirve gibisin. Ego herkesin üzerinde birisin demektir.

İnsan teslim olduğu zaman vâdi gibi olur. Yükseklik değil, derinlik olur. O zaman tüm varoluş herşeyden içine dolmaya başlar. O yalnızca bir boşluktur, yalnızca bir derinliktir. Onu almak için senin bir vâdi, bir rahim olman gerekir.

Bir dokunuşla, bir bakışla biri aydınlanmıştır. Bize mantıklı gelmez. Bu nasıl mümkün olabilir? İmkansız. Ustanın gözerine bir bakışı bile senin benliğini tamamen değiştirebilir ama ancak gözlerin boşsa, vâdi gibiyse değiştirebilir. Ustanın bakışını soğurabiliyorsan o zaman farklı olursun. Herşey altüst olur aniden bir silkinme olur ve yerçekimi anlamsızlaşır. İki güç vardır; Yerçekimi ve inayet. İnayet senin yukarı, yerçekimi aşağı çekildiğin anlamına gelir.

Teknik sana uygunsa sen dünyaya uymayacaksın, uyumsuz olacaksın.

14, 15 yaşında her oğlan yabancılaştığını hisseder, yeni bir güç girmiştir: cinsellik daha önce orada değildi ya da oradaydı ama gizliydi.

Kızlar, oğlanlar cinsel açıdan olgunlaştıkları zaman çok beceriksiz olurlar. Hiçbir yerde değillerdir. Artık çocuk değillerdir, artık erkek değillerdir. O yüzden arada bir yerededirler. Bir teknik sana uyduğunda aynı şey olur. Yine bir geçiş dönemindedir, artık dünyevi insanların dünyasına uymazsın. Artık bir çocuk değilsin ve henüz azizler dünyasına da uymazsın. Ve ikisinin arasında insan beceriksiz hisseder.

İnsan meditasyondan çok duaya yönelir. Çünkü dua sana teselli verir, sana uyar sana dünyada uyum sağlar. Dua tam da artık psikanalistlerin yaptığı aynı şeyi yapıyordu.

Meditasyon bilimdir. Senin uyum sağlamana yardımcı olmayacaktır. Senin dönüşmene yardım edecektir.

3. BÖLÜM: NEFES EVRENE BİR KÖPRÜ

Zihin bir arzulama mekanizmasıdır. Zihin daima arzu içindedir.

Zihin şu anla hiç ilgilenmez. Zihin şu anda hareket edemez, yeri yoktur. Zihnin hareket etmek için geleceğe ihtiyaı vardır. Gerçek şu andadır. Ve zihin hep gelecekte ya da geçmiştedir. Bu yüzden zihin ile gerçek bir araya gelemez.

Aramanın kendisi engeldir. Arayıcı hep şu andadır ve arayış gelecektedir.

Leo Tzu şöyle der: “*Arama! aksi halde kaçırırsın. Aramayı bırak ve bul.*”

Tüm hedefler dünyevidir çünkü arayış dünyadır. Aradığın anda aradığın şey dünyevi olur. Arzulama dünyadır. Bu yüzden nirvanayı arzulayamazsın. Arzusuzluğu arzulayamazsın. şu anda olmayı bir hedef haline getirirsen o zaman hedef geleceğe kaymıştır. Nasıl şu anda olunacağını soruyorsan, yine gelecek hakkında soru sormaktasındır.

Senin burada ve şu anda olman gerçektir, özgürlüktür, nirvanadır.

Yoga nefes alıp vermeyi sistemleştirmeye çalışır. Nefesini sistemleştirirsen iyileşirsin. Nefisini sistemleştirir, sırlarını bilirsen mrn uzar, daha sağlıklı olur, daha uzun yaşarsın. Daha güçlü, daha enerji dolu, daha canlı, daha genç ve daha taze olursun. Ama Tantra bununla ilgilenmez. Tantra nefesin sistemleştirilmesi ile ilgilenmez. Nefesi yalnızca ie dönüş için bir teknik olarak kullanmakla ilgilenir.

Birinci Teknik

Ey ışık saçan! Bu deneyim, iki nefes arasında aydınlanabilir. Nefes içeri girdikten sonra, ve dışarı ıkımdan hemen önce: İyilik.

Bir nefes içeri girer, sonra belirli bir nokta vardır ve nefes durur. Nefes dışarı çıktığı zaman sonra yine tek bir an için bir anın bir parçası kadar bir süre için nefes durur. Nefes içeri ya da dışarı dönmeden önce nefes alıp vermediğin bir an vardır. O anda oluş mümkündür.

Tantra için dışarı çıkan her nefes ölümdür. Ve her yeni nefes yeniden doğumdur. İçeri alınan nefes yeniden doğumdur, dışarı verilen nefes ölümdür.

Bu yüzden her nefeste ölür, yeniden doğarsın. İki arasında ki boşluk çok kısa sürer ama keskin. İçten gözlem ve dikkat o boşluğu hissetmeni sağlar. Boşluğu hissedebilirsen der şiva işte iyilik. O zaman başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktur, mutlusundur, bilmişsindir, olmuştur.

Nefes burun deliklerine dokunduğu zaman orada hisset, sonra nefes al, nefesle tamamen bilinçli olarak hareket et. Nefesle aşağı, aşağı, aşağı giderken nefesi kaçırma. nne geçme ya da arkadan takip etme. Onunla git. Bunu unutma, önüne geçme. Onu bir gölge gibi takip etme, onunla aynı anda git. Nefes ve bilinç bir olmalıdır. Buda'nın aydınlanması bu tekniğe dayalıdır, sırf buna.

Boşluğa ulaşma arzusu farkındalığa engel olur, çünkü boşluğa ulaşmayı arzuladığında ileri hareket edersin.

Farkındalığın keskinleştikçe, derinleştikçe, yoğunlaştike farkındalığın paranteze alındığı zaman, tüm dünya parantezin dışında kalır. İçeri giren ya da dışarı çıkan nefes dünyanın ve bilincin için tek arena olur. Aniden içinde nefes olmayan aralığı hissedersin.

İkinci Teknik

İçeri giren nefes ve dışarı çıkan nefes iki nefes değildir. Onlar tek nefesi oluşturur. Bu yüzden içeride bir dönüş olmalıdır. Bir yerde dönmelidir. İçeri giren nefesin dışarı çıkan nefes haline geldiği bir nokta olmalıdır.

Nefes aşağıdan yukarı döndüğünde ve yine nefes yukarıdan aşağı kıvrıldığında bu iki dönüşü de fark et.

Dönüşleri fark et, o zaman benliği fark edeceksin. Ne zaman vites değiştirsene boş vitesten geçmen gerekir, ki o vites değildir.

O tarafsız bölgede ne beden ne ruhsun. Ne fiziksel, ne zihinselsin. Çünkü fiziksel olan benliğinin viteslerinden biridir. Ve zihinsel olan benliğinin viteslerinden bir başkasıdır. Ama ne beden ne zihin olduğun bir boş vitesin olmalı. O boş vitesle yalnızca varsın. Yalnızca bir varlıksın...Saf, basit, bedensiz, zihinsiz...

Yalnızca onunla kalmak. Üç dakika için çiçekle kalabilirsen, tamamen, zihnin hareketli olmadan, o şey olur: İyilik. Fark edersin.

Üçüncü Teknik

İçeri giren ve dışarı çıkan nefesin birleşim noktası senin merkezindir.

Çocuk kendi merkezindedir. Merkezindeyken daima bütün olursun. Nefes karnına, derinlere giderse cinsellik merkezine enerji verir.

Dördüncü Teknik

Eğer nefes durursa zihin durur. Eğer zihin durursa nefes durur.

4. BÖLÜM: ZİHNİN ALDATMACALARI

Seni öpersem, dokunuşun farkına varırsın., aşkıma değil. O aşk çok ince bir şeydir. Ve aşkıma farkına varmazsan öpücük yalnızca ölü birşeydir, hiçbir anlamı yoktur. Aşkıma farkına varırsan ancak o zaman benim farkına varırsın. Çünkü aşk çok derindedir.

Gerçekte ikilem yoktur. Gerçekte sorun yoktur. Hiç olmamıştır, hiç olmayacaktır. Zihinde sorunlar vardır ve sen gerçekliğe zihnin aracılığıyla bakarsın böylece gerçeklik sorunlu olur.

“Farkındalık” ile “dikkat” arasında bir fark vardır. Bir şeye dikkat ettiğin zaman bu dışlayıcıdır. Dikkatini başka her yerden uzaklaştırmak gerekir. Aslında bu bir gerilimdir. Bu yüzden ona dikkat denir. Başka bir şey pahasına bir şeye dikkat etmektesindir.

Farkındalık çok farklı bir şeydir; dışlayıcı değildir. Dikkat etmek değildir, ilgili olmaktır; bilincinde olmaktır. Dahil ederek (includevely), farkındayken bilinçlisindir.

Farkındalık dahil eder, dikkat dışlar.

Uykunda bile farkında değilsen, derinliği bilemezsin.

Özgürlük korku yaratır ve meditasyon mümkün olan en derin özgürlüktür. Yalnızca dışsal sınırlardan değil, içsel kölelikten de kurtulursun...

Derin meditasyonda, defalarca, insan bu hiçliğe yaklaştığında korkar, titremeye başlar, öleceğini hisseder. Bu hiçlikten kaçıp dünyaya dönmek ister.

Tüm korkular ölüm temellidir. Ne şekil alırsa alsın biçimi, ismi ne olursa olsun, tüm korkular ölüm temellidir. Derinlere gidersen ölümden korktuğunu anlarsın.

Aslında tek gerçeklik vardır. Yaşamda kesin olan tek şey ölümdür.

Ölüm korkusu kaybolduğu zaman, Buda meditasyon yapmana izin verir. “Artık meditasyon yapabilirsin” der.

Zaman alan mesafe değil, engellerdir. Engel olmasa zaten oradasın.

Oysa gerçekte öyle bir engel yoktur, sen engel koyup duruyorsun. Zihin engeller yaratır, çünkü zihin korkar.

Hiçbir yere gitmeyeceksin. Kendi içine gideceksin ve hemen, şu an gitmek mümkündür. Zihnini bir kenara bırakabilirsen, buraya ve şu ana girebilirsin.

5. BÖLÜM: DİKKAT ÜZERİNE BEŞ TEKNİK

Biz bilgiyle hiç ilgilenmiyoruz. Biz gerçek deneyimlerle ilgileniyoruz. Yaşanıp deneyim olmadığı sürece hiçbir bilgi bilgi değildir.

“.... Artık hissedebiliyorum. Artık gerçek benim için bir kavram değil, bir yaşam. Bir felsefe olmayacak, daha çok bir deneyim olacak... varoluşçu bir deneyim.”

Beşinci Teknik

Gözlerini kapa. Sonra iki gözünü iki kaşın arasına odakla. Gözlerini kapa bırak iki gözün ortaya kalsın ve noktayı hisset. Noktaya yaklaştığında aniden gözlerin sabitlenir. Onları hareket ettirmek güç olduğunda doğru noktayı yakaladığını anlarsın.

Düşüncelerinin geçidine tanık olacaksın. Tıpkı bir sinema ekranı gibidir: Düşünceler geçip durmaktadır ve sen tanıksındır.

Tanık olmayı başarabiliyorsan üçüncü göze odaklanmışsındır.

Üçüncü göze odaklandığın zaman aniden nefesin özünü gözleyebilirsin... Nefesi değil, nefesin özünü, pranayı. Ve nefesin özünü, pranayı gözleyebiliyorsan, sıçrayışın, aşmanın olduğu noktadasın.

Dikkatin üçüncü gözdeyse sırf hayalgücü bie olguyu yaratmaya yeterlidir.

Gücün olduğu yerde tehlike de vardır ve zihin saf değilse bir güç elde ettiğin zaman saf olmayan düşünceler hemen o göze hâkim olur.

Hayalgücü gerçektir.

Senin merkezin üçüncü göz olursa sen ne düşlersen düşle, o da gerçek olur.

Altıncı Teknik

Çeperde çalışmaya devam et, durma. Ama merkezde de ilgilyle çalışmaya devam et. Ne olacak? Eylemin rol olacak, bir oyunda oynar gibi.

Herkes bir yaşam olduğunu sanır. Oysa yaşam dedikleri sadece rollerden oluşmaktadır. Sana toplum, koşullar, kültür, gelenekler, ülke, durum tarafından verilen roller.

20. BÖLÜM: SIRADAN AŞK VE BİR BUDANIN AŞKI

Aşıksan, bu bir zihin durumudur. Bu zihin durumu bir insana odaklanmış da olabilir, odaklanmamış da... Bütün üzerinde. Bir insana odaklandığında, aşk olarak adlandırılır. Odaksız olduğunda, dua olur. O zaman sen yalnızca aşıksın...

Nefes almazsan, beden ölür. Aşık olmazsan, ruhun doğamaz. Aşık olduğunda ruhun canlanır.

Aşk bir eylem değilse, yalnızca bir zihin durumuysa, o zaman dost ya da düşman meselesi yoktur. Aşıksındır.

Eckhart şöyle der: “Geçen zaman değil. Zaman, aynı kalıyor. Tersine biz geçiyoruz.” Saf zaman aynı kalır, biz geçer gideriz.

Düşünerek bir şeyi kavradığında o, geçmiş olmuştur.

Bir İsa aşık olabilir, çünkü ölümsüz olanı tanır . Sen aşık olamazsın, çünkü sen sadece ölüme ait olanı biliyorsun.

OSHO - SIRLAR KİTABI 2 - A

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

41. BÖLÜM

TANIK OL YARGIÇ DEĞİL

Bir Buda kahkaha atar. O noktaya ulaşan herkes kahkaha atar, çünkü her şey saçma gözüktür. Sen aslında hiç kaybetmediğin bir şey arıyordun. Erişenler hep çok basit olduğunu söylerler. Ama erişmemiş olanlar en zahmetli, en zor şey olduğunu söylerler... Aslında yalnızca zor değildir, imkânsızdır.

Bizim zihinlerimize böylesine basit şeyler çekici gelmez.

Zihnin sana basit yöntemlerin hiçbir faydası olmayacağını söyler. Öylesine basittirler ki, hiçbir şey başaramazlar. İlahi varoluşa erişmek için, mutlak olana ve nihai olana erişmek için nasıl böylesine basit yöntemler kullanılabilir? Onların nasıl faydaları olabilir? Egonun bir faydası olmayacağını söyler. Ego daima zor olanla ilgilenir. Çünkü bir şey zorsa, bir meydan okuma vardır. Ve güçlüğü aşabilirsen egon tatmin olur. Ego güçlük ister. Aşılacak engeller, fethedilecek zirveler... Zirveye varmak ne kadar güçse, ego o kadar rahat hisseder.

Tinsel patlama herhangi bir şeyden kaynaklanmaz. Tinsel oluş sebepsel bir olgu değildir. Sen zaten o durumdasın. Yalnızca hatırlamaya ihtiyacın var. Gittikçe artan bir uyanıklıkla hatırlarsın. Bütün bu teknikler uyanıklığı arttırmak içindir, sen zaten olmayı özlediğin kişisin.

Hiç gözlemledin mi? Ne zaman düş görsen, bir şey kesindir: Asla uykuya daldığın odayı görmezsin. Bu gerçeği hiç gözlemledin mi? Herhangi bir yerde olabilirsin. Ama asla aynı odada, yattığın aynı yatakta olmazsın. Zaten orada olduğun için o konuda düş görmeye gerek yoktur. Düş, uzaklara gideceğin anlamına gelir.

Zihin olmayan bir şeyi arzular, bu yüzden zihin hareket eder. Herhangi bir yere gidebilir. Ama asla burada olmaz. Ama sen buradasın. Durum budur, sen düş görüyorsun. İlahi varoluşun burada, sen osun. Ama uzaklara gidiyorsun.

Uyanık olmayan zihin durumu dünya; uyanık zihin durumu **Nirvana**'dır. Uyanık değilken göründüğün gibi olursun. Uyanırken olduğun gibisin.

Bir düş, bir başka düş ile yok edilemez, ancak destek olur.

Örneğin **Sannyas**'a “*bir sıçrama yap*”, derim. Bu yalnızca bir araçtır. Eski kimliğin kırılır, eski ismin başka birine ait olurmuş gibi olur. Tanık olabilirsin, ben sırf mesafe yaratmak için sana yeni bir isim ve yeni bir cübbe veririm. Ama sen bunu düşün bir parçası kılabilirsin, o zaman asıl noktayı kaçırsın. “*Ben Sannyas'ı aldım*” diye hissedersin. ‘Ben’ eski olarak kalır. ‘Ben’ cübbemi değiştirdim, ismimi değiştirdim, ama ‘ben’ eski kalır. Ve eski sürer. Artık bu yeni **Sannyas** yalnızca eskiye eklenen bir şey olmuştur.

Ölüm anidir. **Samadhi** de anidir. Tinsel patlama da anidir. Tekniklerin faydası olabilir, seni, ağır ağır, ani oluşı hazır hale getirirler. Onlar seni **Samadhi**'nin olması için hazırlarlar.

Düşünce bir engeldir. Bu yüzden düşünce, bir şekilde kaybolursa o şey olur. Düşünce kaybolmalıdır, ancak o zaman uyanıklık olur. Meditasyonu, '**düşüncesiz bilinç**' olarak tanımlıyorum.

Korku geldiğinde, tam korkunun geldiğini hissettiğinde farkına var. O zaman korku kaybolacaktır. Uyanıklık ile korku birlikte var olamaz.

Kendi ismini dene. Derin bir endişe hissettiğinde kendine seslen.

Uyanık ol, o zaman onunla özdeşleşmezsin. Açlık hissediyorsan, açlığın varlığı konusunda uyanık ol. Ona bak, onunla karşılaş, yüzleş. Ne olacak? Ne kadar çok uyanık olursan, açlık o kadar uzakta hissedilecek. Oruç sırf bu yüzden bu teknik için kullanılmıştır, orucun kendi başına bir faydası yoktur.

Normalde biz açlık hissetmeden, midemizi yiyeceklerle doldururuz. Çağdaş dünyada açlık hissetmeye gerek yoktur. Yemeklerin için belirli zamanların vardır ve yersin.

Oruç tutarsan o zaman iki, üç gün sahte açlık hissedersin. Ancak üçüncü ya da dördüncü günden sonra gerçek açlık hissedersin. Bedenin talep eder, zihnin değil. Zihin talep ettiğinde bu sahtedir. Beden talep ettiğinde bu gerçektir. Ve gerçek olduğunda sen uyanıkken bedeninden tamamen farklı olursun. Açlık bedensel bir olgudur. Bir kez o açlığın senden farklı olduğunu ve senin ona tanık olduğunu hissetmeyi başarıncaya, bedeni aşmış olursun.

Her gün araç değiştirme. Çünkü her teknikte bir derinleşmeye ihtiyaç duyulur. Bu yüzden üç ay boyunca tek bir şeyi seç, ona bağlı kal.

Beden bedendir. O maddedir ve sen bilinçsin. Birlikte yaşayabilirsin ama asla karışmazlar, asla karışık olmazlar.

Tantra der ki: "*Varoluş ikili değildir, birdir ve tüm ayrımlar insan eliyle yaratılmıştır.*"

Gerçek, basit gerçektir. Çıplak gerçek basit gerçektir. Ne ahlâklı, ne ahlâksızdır. Ne saf, ne kirlidir.

Dünyada ne yaparsan yap, kendine de yapmışsındır. Bir adama 'aziz' dersin bir günahkâr yaratmış olursun. Çünkü günahlar olmadan aziz var olamaz.

İyi, kötüye bağımlıdır. Erdem günaha bağımlıdır ve azizlerin günahkârlar olmadan var olmaları imkânsızdır. Erdem kavramı olmadığına günah da olmaz.

Tantra der ki: "*Aslolan gerçektir ve yorum gerçek dışıdır.*"

Tantra der ki: "*Bölme, bölünmemiş ol, ancak o zaman muzaffer çıkabilirsin.*"

Etiketleme, sessiz kal, kınama, haklı çıkarma. Dünya hakkında sessiz kalabilirsen yavaş yavaş bu sessizlik içe işler ve dışsal olarak bölünme yoksa içsel bilinçteki bölünme de yok olur.

Toplum ikilik temelinde var olur. İşte bu yüzden Tantra baskılanmıştır. Anti-sosyal olduğu düşünülmüştür ama değildir! Ama bu ikilik olmayışı tavrı transandantaldır, aşkındır. Toplum karşıtı değildir, aşkındır. Toplumun ötesindedir.

Tantra her şeyi olduğu gibi kabul eder. Neden? İçinde bir birlik yaratmak için...

Bir şeye karşı çıkarak bir yere gelmeye çalışan biri asla huzur bulamaz. Sen ikisi birdensin. O zaman kazanan kim olacak? Tanık ol, yargıç değil.

42. BÖLÜM

İLKELER DEĞİL, TANTRA ARACILIĞIYLA UYANIKLIK

Meditasyon nedir? Senin karakterin değildir, yaptıkların değildir. Senin ne olduğundur. Karakter değildir. Her yaptığına getirdiğin farkındalıktır. Yapmak önemsizdir. Ahlâklı da olsa, ahlâksız da, sorun, bilinçli olarak yapıp yapmadığıdır. Uyanık mısın? Uyanıksan meditasyon gerçekleşir. Uyanık değilsen uykuda yaşarsın.

İkiyüzlüler yalnızca ahlâklıymış gibi yaparlar. Bu sözde ahlâklılık yalnızca iki seçenek bırakır: Dürüstsen delirirsin, dürüst değilsen ikiyüzlü olursun. Bu yüzden akıllı, kurnaz olanlar ikiyüzlüdürler. Basit, masum olanlar bu tür öğretilerin kurbanları olanlar, delirirler.

Her şeyi sevmen, sevgi dolu olman öğretilerle. Bu ahlâki bir tavır haline gelebilir ama nefret içinde kalır. Kendini sevgi dolu olmaya zorlarsın ve zorlama bir sevgi gerçek olamaz. Bu sahte sevgi ile hiç kimse tatmin olamaz.

Nefret sahte sevginin içine de işler, onu bile zehirler. Ve sevgin yalnızca bir tür nefret halini alır, çok hileli ve sinsidir. Gerçek ahlâk, kendi derinliklerine gitmiş birindedir. Ne kadar derine gidersen o kadar sevgi dolu olursun. Nefrete karşı dayatılan bir şey değildir. Nefret, düşman bir şey değildir. Ne kadar derine gidersen, sevgi içinden dışarı o kadar çok akar.

Tantra içsel yolcuğu öğretir. Ahlâk olur, ama bu bir sonuç olur. Bir ön şart değil. Ne kadar derine gidersen, o kadar ahlâklı olursun ama o ahlâk, toplumun ahlâkı olmayacaktır. Sen ahlâklı olmaktan kaçınarak ahlâklı olacaksın. Ahlâklı olduğunun farkına varmadan, çünkü içinde ona karşı hiçbir şey yoktur. Basitçe sevgi dolusun, çünkü sevgi doluyken mutlu hissediyorsun. O, başlı başına bir mutluluk, sonu yok. Sonuca gerek yok. Seversen Tanrı'nın krallığına gireceğinden değil, bu bir alışveriş değil. Toplumun ve dinlerin vaaz ettiği ahlâk bir alışveriştir.

Tantra'nın ahlâkı pazarlık değildir, bir oluşturmaktır. Ne kadar derine gidersen ân'ı o kadar çok yaşamaya başlarsın. Sevmenin mutluluk olduğunu hissetmeye başlarsın. Bu başka bir şeye ulaşmak için bir adım, bir koşul, bir pazarlık değildir, kendi kendine yeterlidir. Seversin, çünkü severken mutlu hissedersin.

Sevmek bir zevktir; şimdi burada, senin için değildir. Gelecekte bir cennet ya da cehennem yoktur, şimdi cenneti yaratır ve Tanrı'nın krallığı içine girer ve tüm erdemlerde de aynısı olur. Kendiliğinden çiçeklenirler.

Tantra için temel şey meditasyondur. Farkındalıktır.

Ahlâksız yaşam, yalnızca uyanık olmadığının semptomudur.

Ahlâklı insan toplum için uygun olur ama kendisi için uygunsuz olur. Yani yalnızca madalyon ters çevrilmiş olur. İşte bu yüzden ahlâksız insan daha mutlu ve neşeli görünür. Ahlâklı insan ise ciddi, hüznü ve sıkıntılıdır. Ahlâksız insan toplumla mücadele etmektedir. Ve ahlâklı insan kendi kendine mücadele halindedir.

Tantra hiçbir şekilde kınayıcı değildir. Sana “*şunu yap ve bunu yapma* “ demekle ilgilenmez.

İlkeler her zaman ödünç alınmış şeylerdir. İdealler her zaman ödünç alınmış şeylerdir, onlar senin kendinin değildir. Senin kendi deneyimlerinden doğmamıştır, kökleri yoktur.

Dürüstlüğün, ancak ilkelerden değil, uyanıklıktan gelirse canlıdır. Dürüstlük bir ilke değildir, uyanıklığından doğan bir şeydir.

Yaşam bir ırmak gibidir, rotası belirlenmiş yol yoktur. Takip edilecek, sana verilecek haritalar yoktur. Yalnızca canlı ve uyanık ol. Sonra yaşam seni nereye götürüyorsa, tüm güveninle git. Tantra güvendir... Yaşam gücüne güven. Bırak, o sana yol göstere. Onu zorlama. Ona teslim ol ve bırak seni denize götürsün. Sen yalnızca uyanık ol, o kadar.

İlkelerin takipçisi olma. Yalnızca daha fazla bilinç yaratan ol. O ilkeler senin başına da gelecek ama sen asla onların tutsağı olduğunu hissetmeyeceksin.

Değer nesnede değildir, senin ona getirdiğin niteliktedir.

Sevgine, cinselliğine meditasyon getirebilersen cinsellik dönüşür.

Enerji yok edilemezdir. Ancak farklı bilinçlere dönüşebilir, asla hiçlik olmaz.

Öfke baskılanmaya devam eder ve sen bir öfke volkanı halini alırsın.

Cinselliği baskılayabilirsin ve sonra baskılanmış cinsellik senin tüm kişiliğin olur.

Cinsellikten kaçınanlara bak. Zihinleri tamamen cinsel olmuştur. Cinselliği düşlerler, cinsellikle savaşır, durmaksızın cinsel fanteziler kurarlar. Takıntılıdır. Onu ifade edersen bir zincir yaratırsın. Onu baskılasan bir yara yaratırsın, o yüzden ikisi de iyi değildir. Bu yüzden Tantra der ki: “*Ne yaparsan yap, örneğin öfkeliysen öfkenin geldiğini hissettiğinde kesintisiz farkında ol. Onu baskılama. İfade etme. Üçüncü bir şey yap. Üçüncü seçeneği seç. Bu farkındalık öfke olarak hareket eden enerjiyi farklı bir enerjiye dönüştürür. Öfke olarak bilinen enerji sevecenlik olur. Uyanıklık aracılığıyla dönüşüm gerçekleşir. Farkındalık aracılığıyla cinsellik olarak bilinen aynı enerji **Brahmacharya**, tinsellik olur. Uyanıklık simyadır. Onun aracılığıyla her şey değişir.*”

Senin öfke, cinsellik, açgözlülük ya da başka herhangi bir şey olarak bildiğin enerji, yatay olarak hareket eder. Bir kez ona uyanıklık getirince yeni bir boyut getirmiş olursun. Sırf uyanık olarak yükselirsin.

Çaba olmadığı zaman daha da edilgen olur. Ne kadar edilgen olursa o kadar manyetik olur, enerjiyi yukarı çeker.

Zorlanma demek istiyorsunuz. Zorlarsan gergin olursun. Gergin olursan öfke yukarı hareket edemez, gerilim yataydır.

Bir an gelir, her şey gider. O zaman sen orada hiçbir şey yapmıyor olursun. Yalnızca orada var olursun. O varoluş **Samadhi**'dir. Ve bilmeye değer, sahip olmaya değer, olmaya değer her şey o durumda başına gelir.

43. BÖLÜM

DEĞİŞİM ARACILIĞIYLA DEĞİŞMEYENİ BULMAK

Bilim, eril yaklaşım ve din, dişil yaklaşımdır. Doğu zihni dindardır.

Zihin ayırım yapar. Sınırlar, tanımlar yaratır. Çünkü zihin tanımlar ve sınırlar olmadan çalışamaz. Bu yüzden zihin her şeyi keser, böler, doğrar.

Dil, tanımların olmadığı, hiçbir şeyin sınırlarının olmadığı, her şeyin başka her şeyin içinde hareket ettiği, her şeyin başka her şey olduğu ayrımsızlığa gitmek için sınırların çözülmesidir.

Senfoni birbiri içine karışan pek çok notadan oluşur, notaları inceleyerek bir senfoniye anlayamazsın. Böldüğün, kestiğin, analiz ettiğin zaman yaşam kaybolur. İşte bu yüzden bilim asla yaşamın ne olduğunu anlayamayacaktır. Teknolojinin yöntemleriyle, metodolojisiyle, yaklaşımıyla yaşam bilinemez.

Varoluş 'bir'dir, ona analiz yoluyla yaklaşırsan, maddesel ve ölü görünür. Ona paylaşım yoluyla yaklaşırsan, yaşam ilahi bir bilinç olarak görülür. Cinsellik dışarı uzanma çabasıdır, kendinden uzaklaşma çabasıdır. Başka bir merkez olur. Egonu arkada bırakırsın, ondan uzaklaşıp biriyle buluşursun. Gerçekten buluşmak istiyorsan teslim olmak gerekir. Ve eğer diğeri de seninle buluşmak istiyorsa, onun da dışarı çıkması gerekir. Aşkta mucizeye bak.

Tantra zekâya değil, yüreğe dayanır. Düşünsel bir çaba değildir, bir duygu çabasıdır.

İçinde aynı anda var olan iki âlem ya da iki boyut var. Sen ikisisin... Daima değişen bir değişen ve hep değişmeden kalan değişmeyen...

Bir şey hep aynıysa dikkat etmek için sebep yoktur. Bir şey değiştiği zaman zihnin dikkat etmesi gerekir. Bu bir boşluk yaratır ve düzen titreşir.

İçindeki bu aynı unsur Hinduların **Atman**, ruh, dediği, en baştan itibaren oradaydı. Eğer bir başlangıç varsa... Ve sonuna dek orada olacak, eğer bir son olacaksa... O ezelden beri aynıydı. Bu yüzden nasıl farkına varabilirsin ki?

Bedenin farkına varıyorsun, zihninin farkına varıyorsun, çünkü onlar değişiyor. Ve sen onların farkına vardığında, onların sen olduğunu düşünmeye başlıyorsun. Onları tanıyorsun. Onlarla özdeşleşiyorsun.

Tüm tinsel çaba farklının ortasındaki aynıyı bulmak içindir. Değişenin içindeki ebediyi bulmak için, hep aynı olanı bulmak için... O senin merkezindir ve eğer o merkezi hatırlayabilirsen ancak o zaman bu teknik kolay olur.

İlk önce dostuna yabancıymış gibi bak, ancak o zaman yabancıya da dostunmuş gibi bakabilirsin. Bu ikisi ilişkidir.

Senin beklentilerini karşılayacak hiç kimse yoktur. Herkes gibi beklentilerini karşılama peşindesin.

Biri sana saygı duyuyor, bunu onun sana saygı duyduğu biçiminde anlarsan güçlük çekersin. O içindeki belli bir tezahüre saygı duyuyor, sana değil. Seni nasıl tanıyabilir ki? Sen bile kendini tanımıyorsun.

Diğerleri seninle değil, senin değişik parçalarınla iletişime geçiyor.

Merkez uzaktır. Hep öyle olmuştur. O aşkındır, o hep ötededir. Aşağıda ne olursa olsun, ona asla olmaz.

Ve bir kez doğal uzaklık duygusunu öğrenince, hiçbir şey seni rahatsız edemez. Sessiz kalırsın. Dünyada ne olursa olsun, sen etkilenmeden kalırsın. Biri seni öldürüyor bile olsa, yalnızca beden etkilenir. Etkilenen sen değilsin. Sen ötede kalırsın. Bu ötedelik seni varoluşa, mutluluğa, ebedi olana, doğru olana, daimi olana, ölümsüz olana, yaşamın kendisine götürür. Sen ona Tanrı diyebilirsin, Nirvana diyebilirsin. Ne dilersen... Ama çeperden merkeze gitmediğin sürece, içinde ebedi ve ezeli olanın farkına varmadığın sürece, din başına gelmemiş olur. Yaşam başına gelmemiş olur.

Shankara şöyle der: “*Ben neyin değiştiğini, neyin değişmediğini, neyin hareket ettiğini, neyin hareket etmediğini bilen adama Sannyasin derim.*” Bu, Hint felsefesinde ayırım olarak bilinir. **Vivek**; bu ikisi arasında değişim âlemiyle değişmeyenin âlemi arasında ayırım yapmak. Buna **Vivek**, ayırım, farkındalık denir.

Ben açım deme. Hep içten içe bedenimin aç olduğunu biliyorum de. Bilişi vurgula. O zaman ayırım orada olur. Yaşlanıyorsun, asla yaşlanıyorum deme. Yalnızca bedenim yaşlanıyor de. O zaman ölüm anında bilebileceksin. Ben ölmüyorum. Bedenim ölüyor. Ben beden değiştiriyorum. Yalnızca evi değiştiriyorum. Bu yanımda derinleşirse bir gün aniden aydınlanma olacak.

Bilen dışında her şey değişimdir.

Kendini bilmek olumsuz bir süreçtir. Bilgi nesnelerini eleyebilirsin. Bilgi nesnelerini ele. Hiç bilgi nesnesi kalmadığında artık hiçbir şey bilemezken, boşluk dışında hiçbir şey kalmamışken (ve meditasyon budur işte, tüm bilgi nesnelerini elemek), o zaman bir an gelir bilinç var olur ama bilincinde olunacak hiçbir şey kalmaz. Biliş var olur.

Hareket etmeyen nesneler aslında çok hızlı hareket etmektedir, işte bu yüzden durağan görünürler.

Değişim aracılığıyla değişimi tüket. Değişeni elemeye devam et. Sonunda hareket etmeyene, merkeze geleceksin. Çarkın merkezine. İşte bu yüzden Buda ‘çark’ sözcüğünü dinin simgesi olarak seçmiştir. Kişiliğin çark gibi hareket eder ve en içteki öz çarkın çevresinde döndüğü merkez olur, kıpırtısız kalır.

Tantra der ki: “*Değişeni terk etme, onun içine gir. Ona tutunma, hareket et. İçine gir, onu yaşa. Olmasına izin ver ve onun içine gir. Onu kendi aracılığıyla tüket. Tutunma, değişimi yaşa. Değişim ol. Ona karşı bir mücadele yaratma. Değişim senin içine giremez, bu yüzden korkma. Dünyada yaşa. Korkma çünkü dünya senin içine giremez. Yaşa. Şu ya da bu yolu seçme. Değişim aracılığıyla değişimi tüket.*” Bu çok derin bir mesajdır. Öfke aracılığıyla öfkeyi tüket. Cinsellik aracılığıyla cinselliği tüket. Açgözlülük aracılığıyla açgözlülüğü tüket. Sansara aracılığıyla sansara’yı tüket. Bir tür kişilik durmaksızın dünyayı değiştirmeye çalışır. Dini bakış açısına göre o nekrotiktir. Savaşma. Ölüm aracılığıyla ölümsüz ol. Ölüm aracılığıyla ölümün ölmesine izin ver.

44. BÖLÜM

TANTRA’NIN AŞK VE ÖZGÜRLEŞME SIRLARI

Onun için sana gerek yok. Senin varlığın bir engel. Ne kadar yoksan, o kadar iyi. Sen olmadığında aşk gerçekleşir.

Aşk yapılamaz. Meditasyon yapılamaz. Coşku, mutluluk, onları başaramıyoruz, çünkü onlar yapılamaz. Onlar eylem değil, onları kullanamazsın, tam tersine kendini salıvermek gerekir. O zaman coşku başına gelir. O zaman mutluluk başına gelir, o zaman aşk içine girer, o zaman aşk seni sahiplenir.

Çağdaş insan, çağdaş zihin, her şeyi sahiplenmek ve hiçbir şey tarafından sahiplenmemek ister. Çağdaş insan her şeyin efendisi olmak ister. Ve yalnızca şeylerin efendisi olabilirsin. Canlı olan hiçbir şeyin efendisi olamazsın. Yaşam kontrol altına alınamaz.

Çağdaş ego her şeyi kontrol altına almak ister. Ve sen kontrol altına alamadığın her şeyden korkuyorsun.

Paraya sahip olabilirsin ama aşka sahip olmazsın. Bu yüzden biz her şeyi nesnelere dönüştürüyoruz. Hatta insanları şeylere dönüştürüyorsun. Çünkü o zaman onlara sahip olabiliyorsun. İki insan birbirini seviyor ve hiçbirisi efendi değil. Ne sevgili, ne âşık... Tersine, efendi olan âşktır.

Sırf sahiplenebilmek için kişileri şeylere dönüştürüyoruz ve sonra hayal kırıklığına uğruyoruz. Çünkü biz kişiye sahip olmak istiyoruz, oysa kişiye sahip olunamaz. Bir kişiye sahip olduğunda o artık bir kişi değildir. O, ölü bir şeydir. Ve sen ölü bir şeyden tatmin olamazsın.

Aşkın sırrı, duanın sırrı, seni tatmin edebilecek her şeyin sırrı, teslimiyettir.

Âşık olduğun zaman mantığı tamamen bir kenara atarsın. İşte bu yüzden ‘*aşka düşmek*’ deriz. Nereden düşüyor? Baştan yüreğe düşüyor.

Çağdaş hayatın tüm acısının sebebi, sevmediği zaman insanın hayatında bir anlam hissedemiyor olmasıdır. Yaşam anlamsız görünür. Aşk ona anlam verir. Aşk tek anlamdır.

Biri hayatın ne anlamı olduğunu sorduğunda, bir aşk deneyiminde çiçeklenemediği için soruyor. İnsan âşık olduğunda hayatın ne anlamı olduğunu asla sormaz. Hayatın anlamı âşktır. Ve aşk aracılığıyla dua mümkündür. Çünkü dua da bir aşk ilişkisidir. İki birey arasında değil, bir bireyle varoluşun kendisi arasında. O zaman tüm varoluş, sevgilin ya da âşığın olur.

Sevebiliyorsan, ilâhi olana girmişsin demektir.

Bu bilincin merkezi egodur. Tantra ile Yoga'nın ilgilendikleri durumlar bilinç üstüdür. Bilinç üstü, tüm bilinçsizliğinin bilinç haline gelmesidir. Bilinçsizlikte ego yoktur, bütünsündür. Bilinç üstünde yine ego yoktur, bütünsündür. Ama bu ikisinin arasında bilinçli zihnin bir merkezi vardır: Ego. Ego sorundur.

Bilinçsizlikte erersen, bu aşktır. Bilinç üstünde erersen, bu duadır. Ama ikisi de erimektir. Aşk konusunda, dua konusunda hiçbir şey yapılamaz. Bilinçli zihin kudretlidir, hiçbir şey yapamaz. Onun kaybedilmesi, bir kenara konması gerekir. Ne zaman kendi ötene geçmek istersen yolu teslimiyettir. Aşkta da, duada da...

Her açıdan teslimiyet ölümdür. Aşk ölümdür ve yaşam da daimi bir ölümdür.

Ölmeye hazırsan, yaşam başına gelir. Bu çelişkili görünür ama kanun budur. İsa der ki: *"Kaybetmeye hazır olan kazanacaktır. Ve tutunan her şeyi kaybedecektir."*

45. BÖLÜM

GERÇEKLE KALMAK

Tatmin olmamış arzular düşe dönüşüyor.

Her ne yapıyorsan eylemle kal. Başka bir yere gitme. Duş alıyorsan orada ol, tüm dünyayı unut.

Her eylemle öylesine eksiksiz biçimde hareket et ki, ne arkaya, ne ileri sıçra. Eylemle ol. O zaman düşler kaybolur ve daha az düş varken, gerçekliğe daha fazla girebilirsin.

Umut aracılığıyla düş gelir. Umutsuz ol. Bir kez 'şu an'da kalmayı başarıncı düşler duracaktır. Bir Sutra diyor ki: *"Onları fırlatıp at. Yazmalar, teoriler... Onların faydası yok. Kendi gerçek deneyimlerin olsun. Kendine has bilişlerin..."*

Buda tecrübe etmiş. İsa tecrübe etmiş. Sen onların bilişlerini ödünç alıp duruyorsun. Onlar senin için sahte, sana hiçbir faydaları yok. Ödünç alınmış bilgiyle yaşamaya devam etme. Aksi halde cahil olduğunu unutursun ve cahil kalırsın. Kendine güven. Kendine güvenemiyorsan başka birine nasıl güvenebilirsin? Sana ait olmayan her şeyi at, sana faydaları yok. Sana ait olanları bağrına bas, besle. Çünkü ancak bu şekilde büyüyebilirsin.

Buda'yı sev. İsa'yı sev. Ama sen onların karbon kopyaları olma, taklit etme. Hep kendi kişiliğinin kendi yolunda gitmesine izin ver. Bir gün Buda gibi olacaktır ama yöntemler olarak seninki olacak. Bir gün İsa olacaksın ama farklı bir yolda yolculuk yapmış olacaksın. Farklı deneyimler elde etmiş olacaksın.

Sabahtan itibaren gözlerini açar açmaz gerçek ve orijinal olmaya çalış. Sahte olan hiçbir şey yapma.

Tepkiyle özgürleşemezsin. Karşı çıktığın şey, seni olumsuz açıdan bağlar. Karşı olma tavrı tutsaklıktır.

Dünya çok fazla üstlerinde, çok fazla yüklenmişler ve ona çok fazla tutunuyorlar. Sen ona tutunmadığın sürece dünya sana yük oluşturmaz. Yük zihnindedir.

Buda tüm dünyayı Nirvana içinde bulur. Krişna tüm dünyayı esirlik, mutluluk içinde, kutlama yaparken bulur. Acı yoktur ama Tantra der ki: *“Her ne görüyorsan bir yansımadır, ta ki tüm görüşler kaybolana, yalnızca üzerinde hiçbir şey yansımayan ayna görülene kadar. Gerçek odur.”*

Naropa şöyle demiştir: *“Hem evet, hem hayır. Evet, tutsak değilim ve hayır, özgür değilim. Çünkü o özgürleşme de tutsaklığın bir yansımasıydı. Tutsaklık yüzünden onu düşünüyorum.”*

Dinî bir arayışı bir arzu haline getirme. Mokşa’yı, özgürleşmeyi, Nirvana’yı bir arzu nesnesi haline getirme, ancak hiç arzu kalmadığında gerçekleşir.

46. BÖLÜM

ARZULARDAN KURTULMANIN TANTRİK YOLU

Arzuluyor olman; bu, senin burada olmadığın anlamına gelir. Gerçek anda olmadığın anlamına gelir. Ve varoluşa açılan tek kapı şu andır. Geçmiş ve gelecek kapı değildir, onlar duvardır.

Tüm süreçte uyanık ol. Ve onunla hareket et. Aceleyle gerek yok, çünkü hiçbir şey aceleyle yapılmaz. Ve aceleyle tinsel büyüme mümkün değildir. Ağır ağır, sabırla hareket et.

Her arzunun içinde zihninle hareket et. Ve bırak, her arzu seni acıya götürsün. Sonra aniden bir gün olgunluğu duyacaksın, her arzunun acı olduğunu fark edeceksin. Bunu fark ettiğin an arzulama yok olur. Arzusuzluk, uygulanamaz.

Senin kendi deneyimin, seni değiştirebilir. Başka hiçbir şey değiştiremez.

Acını yaşaman gerek, yol acıdır. Seni arındırır, seni uyanık kılar. Seni farkında kılar. Ne kadar çok farkında olursan, o kadar az arzulu olursun. Tamamen farkında isen, arzusuzluk olur ve meditasyon sadece tamamen farkında olmaktır.

Gerçeği içinde taşıyorsun ve dışarıya sahte gösteriyorsun. Bu şizofrenik bir durumdur. Ve her insan sadece bölünmüş değil, daima kendisiyle çatışmaktadır.

Gerçek sessizlik, ancak birikmiş enerji tamamen serbest bırakıldığında gelir.

Hatırla, gerçek daima yokluktur. Karşıtta değil. Açgözlülük yokluğunda, cinsellik yokluğunda, kıskançlık yokluğunda. Ama o yoklukta senin gerçekliğin çiçeklenir.

İçindeki sevgi tıpkı bir kaynak, içindeki öfke tıpkı bir kaya gibidir. Onu kaldır.

Sen farkında olmayabilirsin ama biyokimyacılar diyor ki, insan âşıkken, öfkeliyken ya da cinsel istek duyuyorken, bedende farklı kokular salgılanır. Öfkeli olduğunda bedeninden kötü bir koku yayılır. Âşıkken niteliği farklı olur. Cinsel tutku halinde farklı bir koku salgılanır.

Cinsellik kaybolduğunda seks ilâhidir. Bir çiçeğe bakarken, eşinle zirvede buluştuğun zamanki esrikliğe ulaşabilirsin.

Usta sana hiçbir şey vermemektedir, veremez de. Verecek hiçbir şey yoktur. Verilemeyen ama kışkırtılabilen değerlidir. Bir usta seni yalnızca kışkırtır. Zaten orada olan bir şeyi fark edebilecek noktaya gelmene yardımcı olmak için sana meydan okur. Bir kez onu tanıyınca bir ustaya gerek kalmaz.

Öfke hep yakıcıdır. Ama seks öyle değildir. Seks yaratıcılığın kaynağıdır. İlâhi olan onu yaratım için kullanmıştır. Cinsellik tıpkı kıskançlık, öfke, açgözlülük gibidir, daima yıkıcıdır. Seks değildir. Ama biz saf seks bilmeyiz. Biz yalnızca cinselliği biliriz. Zihne aktarılan seks cinselliktir. O konuda düşünmek cinselliktir, onu yaşamak ayrı şeydir ve eğer onu yaşayabilirsen, ötesine geçebilirsin. Eksiksiz şekilde yaşanan her şey seni öteye götürür.

Tıpkı oda karanlıkmiş ve sen bir mum getirmişsin gibi karanlık kaybolacaktır. Her şey kaybolacaktır. Bu kitap dolapları burada olacaktır ve eğer hâlâ oturuyorsak biz de burada olacağız. Mum getirmekle yalnızca karanlık kaybolur. Aydınlanan birinin artık içsel bir ışığı vardır. O içsel ışık, farkındalıktır. O farkındalık sayesinde uyku kaybolur.

Aydınlanmış kişi o anda yaşar. Eylemde ve öylesine eksiksiz biçimde yaşar ki, eylem eksiksiz olur. Düş bir tamamlamadır. Eksik kalmış bir şey varsa, bu içsel bir huzursuzluk verir. Zihin onu nasıl tamamlayacağını merak eder. O zaman düşte bunu tamamlarsın ve huzura kavuşursun. Senin düşlerin senin eksikliğinden başka bir şey değildir. Aydınlanmış kişi için gece düşler kesilir ve gündüz düşünceler kesilir. Ona bir soru sorarsan hemen düşünür ama provaya gerek yoktur. O hayatı yaşar, düşünce ve düş varken sen hayatı ıskalarsın.

BÖLÜM 47

IŞIK TEKNİKLERİYLE TANTRİK MEDİTASYON

Batı psikolojisi psikoterapinin bir parçası olarak gelişmiştir. Psikologlar anormal insanı, zihinsel olarak anormal insanı tedavi ediyorlardı. Bu yüzden insana karşı tüm Batı yaklaşımı hatalı olmuştur. Freud patolojik vakaları inceliyordu. Hiçbir sağlıklı insan ona gitmezdi. Yalnızca zihinsel olarak hasta olanlar giderdi. Freud onları incelerdi ve bu incelemeyle insanı artık anladığını düşünüyordu. Patolojik insanlar gerçekte insan değildir. Çünkü insana patolojik bir açıdan bakılmaktadır. Özel bir zihin durumu seçilmişse ve o durum hasta ise, patolojik ise, o zaman insana dair edinilen imaj, hastalık temelli olur. Bu tavır yüzünden tüm Batı toplumu yıkılmıştır. Çünkü temeli, hasta insandır, sapkın insan temel olmuştur. Yalnız anormal olanı incelersen normalüstü varlıkların olabileceğini hayal edemezsin. Freud için Buda imkânsızdır, kavranamazdır. Onun normal insan hakkında söylediği her şey, anormal insanlar üstünde yaptığı çalışmalara dayalıdır.

Doğu psikolojisi, özellikle Tantra ve Yoga'da bir insan kavramına sahiptir. Ama o kavram normalüstünün incelenmesine dayalıdır. Buda, Patanjali, Shankara, Nagarjuna, Kabir, Nanak gibi insanların incelenmesine dayalıdır. İnsan potansiyelinin ve olasılığının zirvesine ulaşmış insanların incelenmesine... Eğer en yükseği düşünürsen zihninin bir açıklık haline gelir, büyüyebilirsin.

Kendisini gerçekleştirme, büyümenin en yüksek zirvesi demektir. Orada derin bir tatmin hissedebilirsin ve *"bu benim yazgım, ben bunun için doğdum, bu yüzden yeryüzündeyim"*

diyebilirsin. Tantra, bu kendini gerçekleştirmeyle ilgilenir, senin daha fazla büyümene nasıl yardım edeceğinle. Unutma, Tantra seninle ilgilenir, ideallerle değil. Tantra ideallerle ilgilenmez. Olduğun halinle ve olabileceğin halle ilgilenir.

Senin bilinmeyen idealin, senin içinde saklıdır. Sana sunulmaz. Sen Buda olmayacaksın, gerek yoktur. Bir Buda yeterlidir ve tekrarın kıymeti yoktur. Varoluş her zaman benzersizdir. Asla tekrarlanmaz. Varoluş her zaman yenidir, sonsuza dek yeni. Öyle ki, bir usta bile tekrarlanmaz.

Yalnızca benzersizin bir anlamı vardır. Kopyalar anlamlı değildir. Ancak orijinalsen yazgın yerine gelmiş olur. Bu yüzden Tantra asla “*şu ya da bu ol*” demez. Bir ideal yoktur.

Tantra teknik demektir. Tantra sözcüğünün kendisi teknik anlamına gelir. Nasıl olacağın ile ilgilenir, ne olacağın ile ilgilenmez. O ‘ne’yi senin büyümen sağlayacaktır. Sen tekniği kullan, yavaş yavaş içsel potansiyelin gerçek olacaktır. Bilinmeyen olasılık açılacaktır ve o açıldıkça sen onun ne olduğunu fark edeceksin. Kimse onun ne olduğunu bilemez. Sen olmadığın sürece kimse senin ne olacağını göremez. Bu yüzden Tantra sana yalnızca teknikler verir, asla idealleri değil. İşte bu yüzden tüm ahlâki öğretilerden farklıdır. Ahlâki öğretiler sana hep idealler verir. Tekniklerden bahsetseler bile, o teknikler hep idealler içindir. Tantra sana hiçbir ideal vermez. İdeal sensin. Ve geleceğin bilinemez. Geçmişe dair hiçbir idealin faydası olmaz, çünkü hiçbir şey tekrarlanamaz.

Zen keşişleri Buda’nın takipçileridir. Ama yine de, “*Meditasyonunda Buda ’yla karşılaşırsan onu hemen öldür*” derler, çünkü Buda ideali öyle etkileyici olabilir ki, kendini unutabilirsin. Ve kendini unutursan yolu ıskalamışsındır. Buda ideal değildir, ideal sensin. Senin bilinmeyen geleceğin... Bunun keşfedilmesi gerekir. Tantra sana keşif tekniklerini verir, hazine senin içindedir.

Kimse seni kabullenmez. Kendin bile kabullenmezsin. Sen de kendini kınar durursun. Sen kendini hep başka biri olma terimleriyle düşünürsün ve bu sahtedir, tehlikelidir. Böyle düşünmeye devam edersen sahte olursun ve her şey de sahte olur. Sahte olma. Gerçek ol. Tantra sana inanıyor. İşte bu yüzden Tantra’nın bu kadar az inananı var çünkü kimse kendine inanmıyor. Tantra sana inanıyor. Ve senin ideal olduğunu söylüyor, bu yüzden kimseyi taklit etme.

Kendi haline bırakıldığın zaman erişirsin ama çok, çok uzun yolculuk yapmak zorunda kalacaksın. Ve yolculuk çok zahmetli ve sıkıcı olur.

Bu 112 teknik ile dünyanın her yerindeki teknikler anlatılmaktadır. Bu 112 tekniğin kapsamadığı tek bir teknik bulunmamaktadır. Onlar tüm tinsel arayışın özüdür. Ama tüm teknikler herkes için değildir. Bu yüzden onları denemen gerek. Sana yalnızca belli teknikler faydalı olacaktır ve senin o teknikleri bulman gerekecektir. Bunun iki yolu vardır: Ya kendi deneme-yanılma yönteminle işe yarayan bir şeye rastlayana kadar dener ve ondan sonra büyütür ve onun içinde hareket edersin, ya da bir öğretmene teslim olursun ve sana neyin uygun olduğunu o bulur.

Belkemiği, omurga, hem bedenin hem zihnin temelidir. Zihnin, kafan omurganın son kısmıdır. Tüm bedenin kökü omurgadır. Omurgan canlıysa çok parlak bir zihnin olur. Omurganın iki ucu vardır: Başlangıcı cinsel merkezdir ve sonu **sahasrar**’dır. Başının tepesindeki yedinci merkezdir. Omurganın başlangıcı toprağa bağlıdır ve cinsellik sendeki en

dünyevî şeydir. Omurgadaki başlangıç merkezi sayesinde doğa ile, Sankhya'nın **pragriti**, yeryüzü maddesel dediği şey ile iletişim halindesin. Kafadaki son merkezden ya da ikinci kutuptan **sahasrar**, ilâhî olanla iletişim içindesin. Bunlar varoluşun iki kutbudur. İlki cinsellik, ikincisi **sahasrar**'dır.

Enerjin ya aşağı, cinsel merkezden yeryüzüne akacaktır ya da **sahasrar**'dan kozmosa salıverecektir. **Sahasrar**'dan Brahman'a, mutlak varoluşa salıverilirsin. Cinsellikten aşağı, göreceli varoluşa akarsın. İki akış, iki olasılık bunlardır. Yukarı akmaya başlamadığın sürece acın asla sona ermeyecektir.

Enerji bir kez **sahasrar**'a ulaştınca ve oradan salıverilince mutlak mutluluğa kavuşacaksın, bu Nirvana'dır. O zaman başka bakış olmaz. Sen mutluluğun kendisi olursun. Bu yüzden Yoga ve Tantra'nın konusu enerjinin yukarı, omurilikten yukarı nasıl akıtılacağı, onu yerçekimine karşı nasıl hareket edeceğine yardım edeceğidir. Cinsellik çok kolaydır çünkü yerçekimini takip eder. Yeryüzü her şeyi aşağı, geriye çekmektedir. Cinsel enerjin yeryüzü tarafından çekilir. Astronotlar bunu hissetmiştir. Yeryüzünün çekiminden kurtuldukları andan itibaren fazla cinsellik hissetmezler. Beden ağırlık kaybettikçe cinsellik çözülür, kaybolur.

Enerji **sahasrar**'ından cinselliğin karşı kutbundan salıverildiği anda sen artık insan değilsin. Artık bu yeryüzüne ait değilsin. İlâhî oldun. İşte "*Krişna Tanrı'dır*" ya da "*Buda Tanrı'dır*" derken kastettiğimiz bu. Onların bedenleri de tıpkı seninki gibidir. Onların bedenleri de hastalanır, ölürdü. Enerjin yerçekimi düzeninden kurtulmuştur.

Sırf Buda ile iletişim haline geçmekle enerjin yukarıya, **sahasrar**'a akmaya başlar. Buda öyle güçlüdür ki yeryüzü bile o kadar güçlü değildir. Enerjini aşağı çekemez. Bunu İsa'nın, Buda'nın, Krişna'nın yanında hissetmiş olanlar, onlara Tanrı demiştir. Onların yeryüzünden daha güçlü bir enerji kaynakları vardır.

Hayal gücü sayesinde cinsel merkez işlemeye başlar. Gerçekte hayal gücü olmadan işleyemez. İşte bu yüzden âşıkсан daha iyi işler. Çünkü aşkla, hayal gücü de gelir.

Zihnin pek çok enerjisi, pek çok yeteneği vardır ve bunlardan biri iradedir. Ama cinselliği iradeyle getiremezsin. Cinsellik açısından irade etkisizdir. Yalnızca hayal gücü işlev gösterir. Hayal et, o zaman merkez işlemeye başlar. Hayal gücü enerjinin hareket etmesine yardımcı oluyorsa, o zaman enerji sırf hayal gücü ile yukarı ya da aşağı gidebilir. Hayal gücü ile kanını hareket ettiremezsin. Bedende başka hiçbir şeyi hayal gücü ile yapamazsın. Ama cinsel enerji hayal gücü ile hareket ettirilebilir. Onun yönünü değiştirebilirsin.

Sutra diyor ki: "*Kendini düşün.*" Kendini hayal et, demek istiyor. Gözlerini kapat ve kendini ışıkmışsın diye hayal et. Bu yalnızca hayal gücü değildir. Başlangıçta öyledir, ama gerçektir de. Çünkü her şey ışıktan oluşur. Artık bilim her şeyin elektrikten oluştuğunu söylüyor ve Tantra hep her şeyin ışık parçalarından oluştuğunu söylemiştir. Sen de öylesin. İşte bu yüzden Kuran, Tanrı'nın ışık olduğunu söyler. Önce yalnızca ışıklardan oluştuğunu hayal et, sonra hayal gücünü cinsellik merkezine götür. Dikkatini oraya yoğunlaştır ve ışıkların cinsel merkezinden yukarı aktığını hayal et. Sanki cinsel merkezin bir ışık kaynağı olmuş ve ışıklar yukarı doğru kabarıyor. Göbek merkezine doğru... Bölmeye gerek vardır, çünkü cinsel merkezini **sahasrar**'a bağlamak güç olacaktır. Bu yüzden küçük bölünmeler faydalı olur. Bağlayabilirsen bölmeye gerek kalmaz. Enerji, yaşam gücü, bir ışık gibi **sahasrar**'a gider.

Hemen içinde bir sıcaklık yükseldiğini hissedersin. Kısa sürede göbeğin ısınacak. Sıcaklığı hissedebilirsin. Hayal gücün sayesinde cinsel merkezin yükselmeye başlamıştır. Göbekteki ikinci merkezin bir ışık kaynağı olduğun, ışınların gelip orada toplandığını hissettiğinde yürek merkezine akmaya başlar. Işık yürek merkezine ulaştığında ışınlar gelirken yürek atışların değişir. Nefeslerin derinleşir. Ve sıcaklık yüreğine gelir, daha da yüksel.

Cinsel enerjinin iki kısmı vardır; biri fiziksel, diğeri psişiktir. Bedeninde her şeyin iki kısmı vardır. Tıpkı beden ve zihin gibi... İçindeki her şeyin iki kısmı vardır. Biri maddesel, diğeri tinseldir. Psişik kısım yükselebilir. Bu psişik kısım için geçit olarak omurga kullanılır. Omurga ve onun merkezleri, ama bunun hissedilmesi gereklidir. Ve senin hislerin ölmüştür.

El sana dokunduğunda hissettiğin bir el değildir. Baskı ve sıcaklık hissedilir. El yalnızca bir çıkarsamadır. Zekâdır. His değil. Sıcaklık ve baskı, his budur.

Çocuğu takip et. Buda'yı takip ettiğinden daha iyi ve daha tatmin edici olacaktır. Sen de bir zamanlar çocuktun, bunu yaptın. Çocuk hissediyor, çıkarsamıyor. Düşünüyor. Bir koku alıyor. Ve onun geldiği köşeye gidiyor. Bir elma görüyor ve onu tadıyor. Tıpkı bir çocuk gibi tat. Elmayı yemesine bak, onu izle. Tamamen bu işe dalar. Tüm dünyayı unuttur. Dünya artık yoktur. Yalnızca elma vardır. Elma bile yoktur. Ve çocuk da yoktur. Yalnızca yemek vardır. Bir çocuğu bir saat boyunca takip et. O saat çok zenginleştirici olacak. Bir kez daha çocuk olacaksın.

Duygu merkezi işlemeye başlamalı. Ancak o zaman bu tekniklerin bir faydası olur, aksi halde enerjinin yükseldiğini düşünürsün. Ama duygu olmaz. Duygu yoksa hayal gücü güçsüzdür, boşunadır. Yalnızca duygu dolu bir hayal gücü sonuç verir. Birkaç dakika için yalnızca sesleri dinle. Bir kuşun ötüşünü, rüzgârın ağaçların arasında esişini, bir çocuğun ağlamasını, sütçünün gelmesini, sütün boşaltılmasını, olan her şeyle hisset. Ona duyarlı ol, açık ol. Bırak senin başına gelsin, o zaman duyarlılığın büyür. Duş alırken suyu tüm bedeninde hisset. Sana dokunan her su damlasını hisset.

Nefes alırken nefesi hisset. İçerideki hareketini, dışarı çıkışını... Hisset! Kendi bedenini hisset ki onu sen hiç hissetmedin. Hiç kimse kendi bedenine sevgiyle dokunmaz. Hiç kendi bedenine sevgi gösterdin mi? Tüm uygarlık kendine dokunanlardan korkar. Çünkü çocukluktan itibaren dokunmak reddedilir. İnsanın kendine sevgiyle dokunması mastürbasyon gibi gelir. Ama kendi kendine sevgiyle dokunamazsın. Bedenin donuklaşır ve ölür. Ölmüştür. Avuçlarınla kendi gözlerine dokun. Dokunuşu hisset. Gözlerin o anda taze ve canlı hissedecektir. Bedeninin her yerine dokun. Sevgilinin, arkadaşının bedenine dokun. Masaj iyidir. İki arkadaş birbirine masaj yapabilir. Birbirlerinin bedenini hissedebilirler, daha duyarlı olacaksın. Duyarlılık ve duygu yarat. Onu başa getir ve başın bir açıklık olmuş gibi hisset.

Sahasrar, bin taç yapraklı anlamına gelir. Bin taç yapraklı bir açıklık. Binyapraklı, açılmış bir lotus hayal et ve her taç yapraktan bu ışık enerjisinin kozmosa yayıldığını hayal et. Yine, bu bir aşk eylemidir. Artık doğayla değil, nihai olanla. Yine bu bir orgazmdır. İki tür orgazm vardır; biri cinseldir, diğeri tinseldir. Cinsel olan en alçak merkezden gelir. Tinsel olan en yüksek merkezden gelir. Cinsel eylemdeyken bu egzersizi yapabilirsin. İki eş bunu yapabilir. Enerjiyi yukarı iletin ve o zaman cinsel eylem **Tantra Sathana** olur. Meditasyon olur. Ama enerjiyi bedende bir merkezde bırakma. Biri gelebilir, bir işin olabilir ya da telefon çalabilir ve durman gerekebilir. Bu yüzden öyle bir zamanda yap ki kimse seni rahatsız etmesin. Ve enerjiyi herhangi bir merkezde bırakma. Aksi halde enerjiyi bıraktığın merkez bir yara halini alır. Pek çok zihinsel hastalık yaratabilirsin. Bu yüzden dikkatli ol. Aksi halde bunu yapma.

Bu yöntem mutlak mahremiyet gerektirir ve hiç rahatsız edilmemen gereklidir ve tamamlanmalıdır. Enerji başa gelmeli ve oradan salıverilmelidir.

Meditasyona başladığında cinsel merkezin daha duyarlı, daha canlı ve daha heyecanlı olacaktır. Ve başlangıçta heyecan tıpkı cinsel heyecan gibi olacaktır, ama yalnızca başlangıçta. Meditasyon derinleştikçe enerjinin yukarı aktığını hissedeceksin. Enerji yukarı aktıkça cinsel merkez sessizleşir. Daha az heyecanlı olur. Enerji hareket ettiğinde cinsel merkez gittikçe serinler. Ve sıcaklık başa gelir. Enerji başa geldiğinde başının döndüğünü hissedersin, bazen midenin bulandığını bile hissedersin. Çünkü ilk defa enerji başa gelmiştir. Ve başın ona alışık değildir. Alışması gereklidir. Bu yüzden korkma. Bazen hemen bayılabilirsin ama korkma, bu olur.

Başın ısınırsa bu iyi bir işarettir. Enerjiyi salıver. Başının tıpkı bir lotus çiçeği gibi açtığını hisset. Sanki enerji kozmosa salıveriliyormuş gibi... Enerji salıverilirken içine bir soğukluk dolduğunu hissedeceksin. Bu sıcaklıktan sonra gelen soğukluğu hiç hissetmedin. Ama tekniği tam yap, asla eksik bırakma.

Işık gerçekten de sıçrar. Ağır ağır, adım adım; büyüme yoktur. Işık bir sıçrayıştır. Elektrik, sıçrayışlar halinde gelir. Bir sıçrayış, sonra bir karanlık boşluğu olur. Bir sıçrayış daha ve sonra bir karanlık boşluğu olur. Işık sıçrar, asla yolculuk etmez.

Kadınlar için ilk yöntem, erkekler için ikincisi daha kolay olacaktır. Dişi zihin ağır ağır olan şeyleri daha kolay kavrar ve eril zihin daha kolay sıçrar. Eril zihin sıçrama sever, bir şeyden diğerine sıçrar. Erkeğin zihninde ince bir huzursuzluk vardır. Kadın zihni ağır bir süreçle işler, sıçramaları sevmez. Erkek bir şeyden diğerine sıçrar durur ve kadınlar için bu anlaşılamazdır. Onlar için bir büyüme olmalıdır, ağır ağır bir büyüme... Şimşekle birlikte dayanılmaz ölçüde gelebilecek sıcaklık hissedebilirsin. Bunu hissedersen deneme. Şimşek sana büyük ısı verebilir. Bunu hissedersen, dayanılmaz olursa o zaman bunu deneme. O zaman ilk yöntemde rahatsan o iyidir. Bazen patlama o kadar büyük olur ki, korkabilirsin ve bir kez korkunca bir daha asla yapamazsın. O zaman korku başlar. Bu yüzden insanın hiçbir zaman hiçbir şeyden korkmamasına dikkat etmesi gerekir.

Dışsal bir alet kullanırsan donuklaşırsın (LSD için).

Sen kendine ne yaptığının farkında değilsin. Bir cinayet filmi görmeye gittiğinde ne yaptığını bilmiyorsun. Beden kimyanı değiştiriyorsun. Bir dedektif romanı okuyorsan, ne yaptığını bilmiyorsun, kendini öldürüyorsun. Heyecanlanıyor, korkuyor, geriliyorsun. Dedektif romanından bu şekilde zevk alıyorsun. Ne kadar gerilirsen o kadar zevk alıyorsun. Neler olacağını ne kadar merak ediyorsan o kadar heyecanlanıyorsun ve beden kimyanı değiştiriyorsun. Bütün bu teknikler de beden kimyanı değiştiriyor. Tüm dünyanın yaşam, ışık dolduğunu hissediyorsan beden kimyanı değiştiriyorsun. Ve bu bir zincirleme reaksiyondur. Beden kimyan değiştiğinde dünyaya bakarsın ve dünya daha canlı görünür. Ve daha canlı görünüyorsa beden kimyan yine değişir ve bu zincir halini alır.

BÖLÜM 48

TOHUMDAKİ POTANSİYEL

Buda, Krişna ya da İsa senin için ideal değildir. Sen onları takip etmeyeceksin. Onları takip edersen onları ıskalarsın ve senin kendi Buda oluşun asla gerçekleşmez. İdeal Buda oluştur. İsa Mesih ideal değildir, İsalık idealdir. Budalık bir niteliktir. Bir deneyimdir. Sen bir Buda olduğunda, bu iki Buda aynı olmayacak. En içsel deneyim aynı olacak ama ifadeleri farklı olacak. Ne kadar derine gidersen, birey o kadar çözölür. En içsel nüvede sanki hiç kimsenin. İnsan tamamen hiçlik olduğunda bir sıfır noktası olduğunda, İsa, Krişna ve Buda'dakiyle aynı olur. Ama kişiliğin, o esrikliğin ifadesi farklı olacaktır.

Yalnızca kendine karşı gerçek olduğun zaman mutlu olabilirsin. Başka biri gibi davranırken asla mutlu olamazsın. İdeal sensin, kimseyi taklit etmeyeceksin, kendini keşfedeceksin. Sen benzersizsin. Bu yüzden hiçbir şey söylenmez. Sen öngörülemezsin. Kimse ne olacağını, senin onu nasıl ifade edeceğini söyleyemez.

İşte bir Buda, bir İsa böyle takip edilir, işte böyle. Onlar benzersizdir! Onları gerçekten takip ediyorsan sen de benzersiz olmalısın. Kendisi olduğunda, tüm yolları, tüm öğretileri bıraktığında işte o zaman erişti. Hiçbir büyük usta seni kukla yapmak istemez. O senin kendin olmana yardımcı olur. Büyük ustalar bir takip etme kurbanı olmaman için her tür engeli koyarlar.

Aziz yanıt vermiş: *“Onun yanındayım ama o reddetti.”* Usta olmayı reddetmişti. Ve bu red sayesinde ben kendime geldim. Şimdi her ne isem onun reddi sayesinde. Ben onun müridiyim. O beni kabul edebilseydi o zaman tüm sorumluluğu onun omuzlarına atardım. Ama o reddetti. Ve son kişi oydu. Karşılaştırma mümkün değil. O reddettiği zaman başka kimseye gidemedim çünkü tek sığınak oydu. O reddetmişse artık herhangi bir yere gitmenin amacı, anlamı yoktu. Birilerine gitmeyi bıraktım. O sonuncusuydu. Beni kabul etse kendimi unutturdum. Ama o reddetti. Hem de çok kabaca reddetti. Reddi birçok ve meydan okuma oldu. Bu adam reddetmişse artık gitmeye değer kimse kalmamıştı. O beni kendime fırlatmıştı ve ancak o zaman beni kabul ettiğini anladım.

Ustalar gizemlidir. Onları yargılayamazsın. Her şey gerçekleşene kadar ne yaptıklarından emin olamazsın. Ancak o zaman geriye dönüp bakarak ne yaptığını anlayabilirsin. Tantra, *“ilham al”* der, *“ama taklitçi olma.”* Hiçbir ideal edinmezsen o zaman herkesten beslenebilirsin. Bir ideali saplantı haline getirdiğin an kapanırsın.

Onlar sana kendine gitmek üzere ilham verirler. Onlar kendilerine işaret etmemektedirler. Onlar farklı biçimlerde, farklı yöntemlerle sana işaret etmektedirler. Onlar tek bir hedefe işaret etmektedirler ve o hedef sensin.

Sen körsün. İşte bu yüzden hep dünyanın kötü olduğunu, aydınlanma olmadığını hissediyorsun. Herkesin patolojik olduğunu hissediyorsun. Sen senden daha yüksek olanı anlayamıyorsun. Unutma, sen yalnızca senden daha küçük olanları ya da en fazla seninle aynı düzeyde olanları anlayabiliyorsun.

Uygar insan derin cinsel orgazma erişemez olmuştur, çünkü derin nefes alamaz olmuştur. Aşk eyleminde nefeslerin öyle derin olmalıdır ki tüm bedenin işe karışmalıdır, aksi halde orgazma ulaşamazsın.

Dünyada hiçbir şey biriktirilemez. Dünya bir harekettir, ırmak gibidir. İçeri al ve dışarı ver. Hep içeri alırsın asla dışarı vermezsen delirirsin. Aşkta bile. Birinin seni sevmesini istiyorsun. Temel ihtiyaç senin birini sevmen... O zaman salıverilmiş olursun. Biri seni seviyorsa bunun

faydası olmaz. Çünkü o zaman yine alıyor olursun. Bu iki kutbun ikisi dengede olmalıdır. O zaman sağlıklı olursun.

Sen farkında olmaya başladığın zaman düzen gelir. Yalnızca farkında olarak her şey düzene girmeye başlar ve sendeki bu kaos bir senfoni halini alır.

BÖLÜM 49

BİLİNÇLE YAPMAK

Temel olan ne yaptığın değil, onu varlığınla mı yoksa yokluğunla mı yaptığın. Önemli olan bu... Her ne yaparsan, tüm varlığınla yaparsan hayatın esrik olur. Bir mutluluk olur. Cehennem senin yokluğun demektir. Asıl mesele, yapma meselesi değildir, mesele olma meselesidir.

Buda demiş ki: *“İlk önce ol ve eğer varsan, o zaman ne yaparsan yap, bir hizmet olur. Bir duaya dönüşür. Sevecenliğe dönüşür. Dönüm noktası varlığındır. Benliğin devrimdir.”*

En içteki nüven değişirse, yüzey de otomatik olarak değişir. Sen asla kendini hissetmiyorsun hatta bazen hissettiğinde başkaları aracılığıyla hissediyorsun. Heyecan, uyarılma, tepki aracılığıyla. Başka birine ihtiyaç oluyor. Ve başka biri sayesinde sen kendini hissediyorsun. Bu saçmadır. Yalnız başına heyecan olmadan ayna görevi görececek kimse olmadan uykuya dalıyorsun. Sıkılıyorsun. Asla kendini hissetmiyorsun. Bir varlık yok. Dalgın dalgın yaşıyorsun. Bu dalgın varoluş, dindar olmayan zihindir. Kendi varlığınla, kendi benliğinin ışıyla dolmak dindar olmaktır.

Sen yalnızca var olduğuna inanıyorsun. Bu inancı tamamen unut. İyi bil ki, henüz olmadın, henüz yoksun. Çünkü bu sahte inanışla asla dönüşemezsin. Bu sahte inanış yüzünden tüm yaşamın sahte oluyor.

Bir komünistsin. O zaman belirli bir zihin türün var. Komünizmi bırakıp komünizme karşı olabilirsin. O zaman farklı bir zihnin olur. Yalnızca farklı da değil, tamamen zıt. Elbise değiştirir gibi zihinlerini değiştirip durabilirsin. Değiştirir durursun. Sen farkında olmayabilirsin. Bu bulutlar gelir giderler. Berraklığa, ancak gökyüzünün farkına varırsan erişebilirsin, eğer odağın değişirse. Gökyüzüne odaklanmamışsan, bulutlara odaklanmışsındır. Bulutları bırak, gökyüzüne odaklan.

50. BÖLÜM

KÖKLERE GİTMEK

Mesele kimden korktuğun meselesi değildir. Mesele senin korkmandır.

Sigara içiyorsan herkes bunun yanlış olduğunu söyler. Ve eğer bir mantra tekrarlıyorsan kimse sana bunun yanlış olduğunu söylemez. Ama sorun aynı kalıyorsa, ben bunun da yanlış olduğunu söylüyorum. Öncekinden de tehlikelidir.

Yemeğe duyulan saplantı bir sevgi ihtiyacıdır. Yeterince sevilmiyorsan daha fazla yersin. Seviyor ve seviliyorsan daha az yersin. Çocuk başta besin ve sevgiyle aynı anda karşılaşır. Aynı memeden, aynı anneden besin ve sevgi alır. Besin ve sevgi ilişkidir. Mideyi yemekle

doldurmayı bıraktığın zaman bir başka şeyle doldurmaya başlarsın. Çok yemeği bıraktığın zaman para biriktirmeye başlarsın. Derinlemesine gözlemle. Para biriktiren birinin hiç sevilmediğini görürsün, çünkü para biriktirme onun yerine geçmiştir. Para ile artık kendini güvende hisseder. Sevgide tüm korkular kaybolur. Sevgide gelecek, geçmiş olmaz. Bir an yeterlidir. Bu an sonsuzluktur. Kabul edilmektedir. Sevgide yarın yoktur.

Ne yapmış olursan ol, o senin bütünün, bütün toplamın değildir.

Yol, zahmetli ve çok çelişkilidir. Meditasyondan daha çelişkili bir şey bulamazsın. Çelişkilidir, çünkü bir çabayla başlanması ve çabasızlıkla bitirilmesi gereklidir.

Gevşemiş; gevşemek için bir şey yaptığından değil, anlaşılması gereken nokta budur. Gerilmek için sebep yokmuş. O yüzden gevşemiş.

Batıda merkezî nokta ego olmuştur. Egonun tatmini, egonun geliştirilmesi, güçlü bir egoya erişebilmesi Batının çabasının tamamını oluşturmuştur. Doğuda nasıl egosuzluğa erişileceği, nasıl egosuz olunacağı, insanın kendini yok olacak ölçüde nasıl unutacağı, teslim olacağı, çözeceği hedef olmuştur. Çok gelişmiş bir egon yoksa teslim olamazsın. Ancak mükemmel, açık ve net bir egon varsa teslim olabilirsin. Zirve ne kadar büyürse vadi o kadar derin olur. Bir egon yoksa ya da çok ılımlı bir egon varsa, teslimiyet mümkün değildir.

Bu yüzden bazen bir ahmak da aziz gibi görünebilir ve ahmaklar aziz gibidirler. Sinsi değildirler. Sinsi olmak için zekâyâ ihtiyaç vardır. Onlar hesapçı değildirler. Hesapçı olmak içi zihne ihtiyaç vardır. Ahmaklar basittir, masumdur, sinsi değildir. Hesapçı değildir, kimseyi aldatamazlar. Aldatmak isteyeceklerinden değil, yapamazlar. O yetenek yoktur. Sokrates'in bilginin erdem olduğunu söylediği anlatılır ve Sokrates'in haklı olup olmadığı 2000 senedir tartışılmaktadır. Sokrates der ki: *"Bir kez bir şeyi öğrenince ona karşı hareket edemezsin."* Öfkenin acının kaynağı olduğunu biliyorsan, öfkelenemezsin. Sokrates'in kastettiği budur. Bilgi, erdemdir.

Gerçek bir durum doğduğunda yalnızca gerçek bilginin faydası olur. Gerçek bilgi, senin başına gelen demektir. Bu senin kendi deneyimindir.

Bilgiye güvenme. En büyük kaynaktan da gelse, en büyük kaynaktan da edinsek bilgi, bilgidir. Bir usta bile sana söylemiş olsa sana ait değildir ve sana hiçbir şekilde faydası olmayacaktır. Bilgi anlık dönüşümdür, yavaş yavaş diye bir şey yoktur. Tek gereken, derine gitmek ve asıl sebebin kim olduğunu bulmaktır. Sebep başkalarıysa o zaman durdurulamaz. Çünkü sen tüm dünyayı değiştiremezsin. Sebep sensen ancak o zaman durdurabilirsin. İşte bu yüzden insanlığı acısızlığa yalnızca dinin götürebileceği konusunda ısrar ediyorum. Başka hiçbir şey yapmaz bunu, çünkü başka herkes acının başkaları tarafından yaratıldığına inanır. Yalnızca din sebebin sen olduğu söyler. Böylece din seni kendi yazgının efendisi kılar. Acının sebebi sensin, dolayısıyla mutluluğun sebebi de sen olabilirsin.

OSHO - SIRLAR KİTABI 2 - B

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

BÖLÜM 51

VAROLUŞA GERİ DÖN

“Sen ne tür bir doktorsun, Bayım?”

Adam, *“felsefe doktoru”*, demiş.

Yaşlı adam hiç böyle bir şey duymamış, şaşırmış ve demiş ki: *“Burada hiç böyle bir hastalık duymadım.”*

Felsefe belirli bir hastalık değildir. Bu yüzden onu vakalarla düşünemezsin. O insanlık ya da insan zihni kadar yaşlıdır. Ve her insan biraz onun kurbanıdır.

Meditasyon çok karşıt bir yaklaşım demektir, felsefe karşıtı. Felsefe, düşünmek demektir. Ve meditasyon bir düşüncesizlik durumu demektir. Bu ikisi kutupsal zıtlardır. Bu insancadır. Sorular hakkında düşünmek ve yanıtlar bulmaya çalışmak... Ama felsefe hiçbir yanıt bulamaz. Bilim bazı yanıtlar bulabilir. Din bazı yanıtlar bulabilir ama felsefe hiçbir yanıt bulamaz. Felsefenin bulur görüldüğü tüm yanıtlar yalnızca çeperlerdir. Derinlerine kazarsan daha fazla sorudan başka bir şey bulamazsın. Bilim bazı yanıtlar bulur. Çünkü bilim düşünceye değil, deneylere güvenir. Düşünce yardımcı olarak kullanılır ama temel, deneylerdir.

Ama din de bazı yanıtlara varır, çünkü din de deneyler yapar. Bilim nesne ile, din özne ile deneyler yapar. Ama ikisi de deneyler yapar ve ikisi de deneylere dayanır. Felsefe bu ikisinin arasındadır. Yalnızca saf düşünce, soyut düşünce, deneysiz düşünce... Gidersin, gidersin ama hiçbir yere varamazsın. Soyut düşünce, spekülatif düşünce sonsuza kadar düşünmektir. Bundan zevk alabilirsin. Yolculuktan zevk alabilirsin ama bir hedef yoktur. Elbette dini deney, bilimsel deneyden çok daha derindir. Çünkü bilimde deney yapanın kendisi işe karışmaz, o araçlarla, şeylerle, nesnelerle çalışmaktadır. O uzak kalır. O deney dışında kalır. Din daha derin bir bilimdir. Çünkü deney yapanın kendisi de deneye karışır. Kendisinden ayrı araçlar yoktur. Onun dışında nesneler yoktur. O ikisidir; kendi araçları, kendi nesneleri, kendi yöntemleri... O her şeydir. Ve kendi üzerinde çalışması gerekir. Sen işe karıştığın zaman deney, deneyim olacaktır.

Deney bilim adamına dokunmaz. O, deney aracılığıyla dönüşmez. Bilim adamı aynı kalır. Ama dinde deneyden geçerek, sen tamamen farklı biri olursun, aynı kalmazsın. Değişmek zorundasın, işte bu yüzden dini deney, deneyim olur.

Şunu hatırla. Tanrı hakkında, ruh hakkında, diğer dünya hakkında düşünüp durabilirsin ve yalnızca onun hakkında düşünerek Tanrı hakkında bir şeyler öğrenmiş gibi yapabilirsin. Bu sahte olur. Tanrı hakkındaki hiçbir şeyi bilemezsin. Hakkında sözcüğü saçmadır. Tanrı'yı bilebilirsin ama O'nun hakkında bir şey bilemezsin, O hakkında, felsefeyi yaratır. Hakkında demek, başka biri biliyor ve sen onun bilgisine inanıyorsun demektir. Tanrı'yı bilebilirsin,

aşkı bilebilirsin, kendini bilebilirsin, ama hakkında'yı unut. O hakkında, felsefedir. Upanişadlar bir şey söyler, Vedalar bir şey söyler, İncil bir şey söyler, Kuran bir şey söyler. Ama senin için bütün bunlar hakkında halini alır. Bu senin deneyimin olmadığı sürece boşunadır.

Meditasyon deneyimdir. Hakkında bilmek, kıymetsizdir. Hayatın sorunları, hayatın tüm sorunları varoluşsaldır. Spekülatif değildir. Onları düşünerek çözmezsin, onları yalnızca yaşayarak çözersin. Yaşayarak bir gelecek açılır. Düşünce ne kadar ilerlersen varoluştan o kadar uzaklaşırsın. Düşünmek bir uzaklaşma yoludur. Bir düş yoludur. Kavramlarla düş görmektir. Hayatın sorunları ancak sen köklerini derinlemesine varoluşa salarsan çözülebilir.

Essene grubu, tüm dünyada Tanrı'yı mutlak karanlık olarak düşünen tek gruptur. Kuran Tanrı'nın mutlak ışık olduğunu söyler. Upanişadlar, Tanrı'nın ışık olduğunu söyler. İncil Tanrı'nın ışık olduğunu söyler. Essene grubu dünyada Tanrı'nın dünyada mutlak karanlık olduğunu söyleyen tek gruptur; mutlak karanlık, yalnızca sonsuz, karanlık gece...

Tanrı neden her yerde ışık olarak sembolize edilir? Tanrı ışık olduğundan değil. İnsan karanlıktan korktuğundan... Bu insanı korkutur. Biz ışığı severiz ve karanlıktan korkarız. Tanrılarımız korkularımızdan doğmaktadır. Biz onlara şekil ve biçim veririz. **Essene**'ler der ki; "*Tanrı karanlıktır.*" Ve bunda bir şey vardır. Bir şey karanlık, ezeli ve ebedidir. Işık gelir, gider ve karanlık kalır. Işığın hep bir karanlığı vardır. Karanlık kaynaksızdır. Bir kaynağı olan şey sonsuz olamaz. Ancak kaynaksız olan sonsuz ve ebedi olabilir. Karanlık her şeyin çıktığı, her şeyin düştüğü rahim gibi görünür. Karanlığı seversen ölümden korkmazsın. Karanlığa girebilirsen... Ve ancak korku olmadığında girebilirsin. Karanlıkta bir olabilirsen çözülürsün. Bu bir teslimiyet olur. Artık korku kalmaz. Çünkü karanlıkla bir olursan ölümle bir olmuş olursun. Artık ölemezsin. Ölümsüz olmuşsundur. Karanlık ölümsüzdür. Işık doğar ve ölür. Karanlık yalnızca vardır, o ölümsüzdür.

Karanlıkta otur. Işıkları söndür. Karanlığı hisset. Ona karşı sevgi dolu bir tavır takın. Bırak, karanlık sana dokunsun. İlk önce karanlıkla derin bir dostluk gereklidir. Bazen gece, herkes uykuya daldıktan sonra karanlıkta kal. Hiçbir şey yapma, yalnızca onunla kal. Ve yalnızca onunla kalmak ona karşı derin bir duygu verecektir sana. Çünkü karanlık çok gevşetici. Sen korku yüzünden bilmiyordun.

Bilinçaltın sana ait değildir. O kolektiftir, kalıtsaldır, sana miras kalmıştır. Bu korku yüzünden insan ateşe tapınmaya başlamıştır. Ateş keşfedildiğinde ateş, Tanrı olmuştur. Ateş, Tanrı olduğundan değil, karanlık korkusu yüzünden. Gece ışıkları söndür ve otur. İlkel korku gelecektir. Kendi evinde, çevreni vahşi hayvanların aldığını hissedeceksin. Ve ses gelecek. Ve sen vahşi hayvanlardan korkacaksın. Çevrede bir tehlike olduğundan korkacaksın. O tehlike yok, o senin bilinçaltın.

Karanlık bir gecede bu tekniği yaparken gözlerin açık kalsın. Gözlerini kapatma, çünkü kapalı gözlerde farklı bir karanlığın olur. O sana aittir.

Kendi bilinçaltın ile karşı karşıya gelmen gerekir. Ve bu karanlık meditasyonu, tüm derinliğine tamamen emredecektir.

Dikkat ile kastedilen şudur: Çiçeğe bakarken, çiçeğe bakmak dışında hiçbir şey yapmazsın. Bakana da bakıyor olursun. İşitirken sessiz kalabilirsen dikkatle izliyor olursun. Her bakış

geri döner. Her şey yansır. Yanıtlanır, ama sen almak üzere orada olmazsın. Bu yüzden orada ol ve al.

Bir zen keşişi, Bokuju, şöyle demiş: “*Benim bildiğim tek meditasyon şu; yemek yerken yerim, yürürken yürürüm ve uyku geldiğinde uyurum. Her ne oluyorsa o olur, ben asla karışmam.*”

Tüm varoluş ayna olacak, sen her yerde yansıyacaksın. Tüm varoluş seni yansıtacak. Ve ancak o zaman kendini bilebileceksin.

BÖLÜM 52

BU ANA GİR

Darshan, algılama, felsefe düşünme demektir. Felsefe, düşünmek demektir ve **darshan**, görmek demektir. Algı almak düşünce kesildiğinde meydana gelir. Düşünce bilinmeyene dokunamaz. Düşünce tekrar tekrar bilinenin çemberinde ilerlemektedir.

Filozoflar düşünür, meditasyon düşünmeyen bilince gelir. Ve Doğulu filozoflar aslında filozof değildir. Batıda filozof vardır, Doğuda yalnızca dini fark edişler vardır.

Gerçeğe, belirli varoluşsal deneyim aracılığıyla erişilir. Varoluşsaldır, zihinsel değil. Bilmek için, olmak için, değişmen gerekir. Sen aynı kalırsan ve bilgi toplamaya devam edersen büyük bir âlim, bir filozof olursun ama aydınlanamazsın. Yalnızca düşünerek yaratılan sorunlar düşünerek çözülebilir, ama hiçbir gerçek sorun düşünerek çözülmez. Hiçbir yaşanmış sorun düşünerek çözülmez. Örneğin bir matematik problemi, düşünerek çözülebilir çünkü matematiğin tamamı düşünerek yaratılmıştır. Unutma, matematiksel bir problemi düşünmeden çözemezsin, meditasyonun faydası olmaz. Çünkü meditasyon zihni çözer ve zihin ile birlikte matematiğin tamamı çözülür. Örneğin aşk; aşk, varoluşsal bir sorundur. Bunu düşünerek çözemezsin.

Bakmak demek yalnızca gözlerin değil, tüm zihnin gözler aracılığıyla odaklanması demektir. Zihin doğal olarak yalnızca iki durum bilir; daimi hareket, düşünce ya da uykuya dalmak. Ve meditasyon üçüncü bir durumdur. Meditasyon denen üçüncü durum, zihnin uyku kadar sessiz olduğu ve düşünüyormuş gibi uyanık ve farkında olduğu anlamına gelir.

Aydınlanmış birinin en derin merkezi hiçliktir. Orada hiçbir şey olmamaktadır.

En derin şey birey olarak kalmalıdır ve nihai olan özel kalmalıdır. Kolektif olmamalıdır. Çünkü herkes aydınlanmışlık statüsüne gelmediği sürece bu kolektif olmaz. Bu yüzden bilim ve din asla buluşamaz. Din tamamen özeldir. Bireyin kendisiyle ilgilenir. Bilim nesnel dünyayla çalışır ve din bireysel, öznel dünyayla çalışır. Asla birbirlerinin alanına müdahale etmezler. Herhangi bir çelişki olamaz. Dış dünya ile çalıştığında bilimsel bir yaklaşım ile çalış. Kendin üzerinde çalışırken dini yaklaşım ile çalış. İçsel dünyaya bilimi getirme ve dışsal dünyaya dini getirme. Dini dışsal dünyaya getirirsen kaos yaratırsın. İçsel olana bilimsel yaklaşımı getirirsen delilik yaratırsın. Sen dışa doğru hareket ederken bilimsel ve nesnel ol. Ve içe doğru giderken dinî ve öznel ol. Herhangi bir çelişki yaratmaya gerek yoktur, hiç yoktur. Çelişki ancak biz bir yaklaşımı her iki âleme dayatmak istediğimiz için doğar. Biz, ya tamamen bilimsel ya da tamamen dindar olmak isteriz, bu yanlıştır. Nesnel dünyada öznel yaklaşım sahtedir, tehlikelidir ve zararlıdır. Terside doğrudur.

Servete kavuşabilirsin ama onun çevresindeki umut, mutluluk, esrik bir yaşam düşü... İşte bu tatmin olmaz. Servete kavuşmazsan hayal kırıklığına uğrarsın. Servete kavuşursan o zaman yine hayal kırıklığına uğrarsın. Çünkü vaat gerçekleşmemiştir, düş gerçekleşmemiştir.

Arzu yüzünden insan derin bir hayal kırıklığı yaşar. Bu hayal kırıklığı geldiği zaman, sen bu dünyada tamamen farklı bir şey aramaya başlarsın. Dinî bir özlem doğar, dinî bir arayış. Ama bir kez daha arzulamaya başlamışsındır. Sabırsızlanırsın. Şuna buna erişmeye çalışırsın. Zihin değişmemiştir, arzu nesnesi farklıdır. Eskiden servetti, şimdi meditasyon. Eskiden güçtü, prestijdi, şimdi sessizlik ve huzur. Eskiden başka bir şeydi, şimdi başka bir şey. Ama zihin, mekanizma, benliğin çalışma tarzı aynı. Sorun arzulamadır. Ne arzuladığın değil.

Meditasyonun arzulayamazsın, çünkü meditasyon ancak hiç arzu olmadığında gerçekleşir. Özgürleşmeyi, Nirvana'yı arzulayamazsın. Çünkü o ancak arzusuz durumda gerçekleşir. Bilen herkese göre arzulama dünyadır. Dünyevî şeyler arzulamak değildir. Arzulamak, arzulama olgusunun kendisi dünyadır. Arzuladığında sabırsızlanmak doğaldır, çünkü zihin beklemek istemez. Sabırsızlık arzunun gölgesidir. Arzu ne kadar yoğunsa o kadar sabırsız olursun. Ve sabırsızlık, rahatsızlık yaratır.

Meditasyon ile meditasyonsuzluk senin için merkez olduğunda meditasyon başına gelmiştir, erişmişsindir. Meditasyonu bir uygulama yapma. Bir oyun, bir eğlence yap demem tuhaf görünebilir. Yaparken zevk al, herhangi bir sonuç için yapma. Din konusunda hep ciddi olmuşuzdur. Din asla eğlence olmamıştır. İşte bu yüzden yeryüzü dinsiz kalmıştır. Din bir eğlence, bir bayram, bir kutlama olmalıdır. An'ın kutlanması. Her ne yapıyorsan ondan zevk almak... Öylesine çok, öylesine derinden zevk almak ki zihnin durması...

Oyuncu ol, kutla, zevk al. İçinde öylesine derinlemesine hareket et ki, zaman dursun. Ama arzu varken zaman durmaz. Gerçekte arzu zamandır. Arzuladığın zaman geleceğe ihtiyaç vardır. Çünkü arzu burada ve şu anda tatmin edilemez. Arzu ancak gelecekte bir yerde tatmin edilebilir. Eylem ol ve eylemciyi unut. 'Ben' orada olmasın, yalnızca eylem kalsın ve sen eylemle mevcut ol. Mutluluk içinde mevcut ol, o zaman esriklik olur. Sabırsızlık olmaz, arzu olmaz, motivasyon olmaz.

O hem sebep, hem sonuçtur. O, başlangıç ve sonudur.

O tek olgu; ne ışıktır, ne karanlıktır. O ikisinin dereceleri, oldukları o tek şey, ne ışıktır ne karanlıktır. Ya da ikisi birdendir. Işıktan da girebilirsin, karanlıktan da.

Dişil bir zihin daha edilgendir. Daha edilgen, daha alıcı, dişil bir zihin, karanlık aracılığıyla girmekten hoşlanır. Eril bir zihin ışıktan daha çok hoşlanır. Işık saldırgandır, eril bir unsurdur. Karanlık alıcıdır, dişil bir unsurdur. Karanlık, bir rahim gibidir.

Bir yöntemi seçmek bile senin için yeterlidir. 112 yöntemin tamamını yapman gerekmez, bir tanesi yeter. Bu yüzden alıcı ol, farkında ol ki senin için olan yöntemi yakalayabilesin. Birini seç, onunla oyna ve iyi hissediyorsan, bir şeyler oluyorsa o zaman onun içine gir. Ve tüm diğer 111 yöntemi unut.

53. BÖLÜM

ÖLÜMDEN ÖLÜMSÜZLÜĞE

Temel engel egodur, ben' duygusudur. Ne zaman sessiz olsan ego yoktur, ne zaman zihnin kargaşa içinde gevezelik ediyor olsa, huzursuz olsa, ego vardır. Ne zaman gevşemiş, sessiz ve sakin olsan, ego yoktur.

Öfke, tutku, şiddet, saldırganlık içindeyken içinde kristalize olmuş bir ego hissedersin. Ne zaman aşk, sevecenlik içinde olsan ego orada değildir. Ego varken aşk imkânsızdır, işte bu yüzden aşk hakkında bu kadar çok konuşuyoruz ama asla âşık olmuyoruz. Ve bizim aşk adını verdiğimiz genellikle cinselliktir, aşk değildir. Ego kaybolmadığı sürece aşk var olamaz. Aşk meditasyon, Tanrı, hepsi bir şey gerektirir. Ego orada olmamalıdır. İşte bu yüzden İsa, Tanrı'nın aşk olduğunu söylemekte haklıydı. Aşkı biliyorsan, Tanrı bilmene gerek yoktur. Onu zaten tanımışsındır. Aşk yalnızca onun bir başka adıdır. Aşkı biliyorsan, meditasyona girmenin gereği yoktur, zaten girmişsindir. Aşk yalnızca onun bir başka adıdır. Bunca meditasyon tekniğine, bunca öğretmene, bunca meditasyon okuluna ihtiyaç duyulmasının tek sebebi aşk olmamasıdır.

Ne zaman sessiz olsan ego kaybolur. Sessizsen varsın. Ama sınırsızca, merkezsizce, merkezsiz varsın. Kristalleşmiş ben yok, varlık orada, bilinç orada ama ben diyebilecek kimse yok. Ego hastalıktır. Bir araya gelmiş tüm hastalıklardır. Zihin, birikmiş geçmiştir. Zihin asla burada değildir. Asla şimdide değildir o hep geçmişten gelir, o birikimdir. Zihin hafızadır. Yaşadığın tüm deneyimler, karşına çıkan tüm bilgiler, topladığın, işittiğin, okuduğun tüm bilgiler... Onlar biriktirilmiştir. Zihin durmaksızın biriktirmektedir.

Bilincin anılarla özdeşleşmesi egodur. Ego zihinle özdeşleşmedir. Zihnin işlemesi içsel gürültüdür, gevezeliktir. İçinde daimi gevezeliktir.

Mutluluk dışarıdan gelmez. Tepelerden doğan güneşten, güzel çiçeklerden gelmez. Cinsel eylemden gelmez. O dışarıdan gelmez. Dışarıyı yalnızca bir fırsat yaratmaktadır. O içeriden gelmektedir. Bu yüzden dışsal durumu tekrarladığında gelmeyecektir. Çünkü sen ona karşı bağıklık kazanacaksın, ona alışacaksın.

Yalnızca ölüm tesadüfî değildir. Başka her şey tesadüfidir. Ölüm mutlak kesinliktir. Öleceksin. İnsan bir kez doğunca ölüm âlemine girmiş olur. Ölüm en sonda olmayacaktır. Zaten olmaktadır. Bu bir süreçtir. Nasıl yaşam bir süreçse, ölüm de bir süreçtir. Ne zaman nefes alsan bu yaşamdır. Ne zaman nefes versen bu ölümdür. Son eylem nefes vermektir. Ölüm huzurdur. Ölüm sessizliktir.

Tanığın egosu yoktur. Hafıza bedeninin bir parçasıdır. Hafıza maddedir. İşte bu yüzden kaydedilebilir. Beyin hücrelerinde kaydedilir.

Çok duyarlı olanlar her şeyi hayal edebilir ve hayal ettikleri gerçekleşir. Hayal gücünle pek çok şey yapabilirsin, şimdiden bilmeden yapıyorsun, şimdiden yapıyorsun ama farkında değilsin. Hayal gücünü biraz eğit.

Ego, daima korku içindedir. Kırılgan, açık olmaktan korkar. Bir şeyin girip onu yok edeceğinden korkar. Bu yüzden ego çevresine bir kale inşa eder. Duvarlarla çevrili bir zindanda yaşamaya başlarsın. İçine hiçbir şeyin girmesine izin vermezsin, korkarsın.

Hayatın daha derin âlemlerine girmek isteyenler güvensizliğe hazır olmalıdırlar. Tehlikeye hazır olmalıdırlar. Bilinmeyene hareket etmeye hazır olmalıdırlar. Ne zaman hayır desen, ego var olur. Ne zaman evet desen, ego yok olur. Ego oradaysa, sen kapalıydın. Aşka karşı,

meditasyona karşı, Tanrı'ya karşı kapalısın. Bu yüzden ilk önce daha duyarlı, daha kırılgan, açık olmaya çalış. Bir şeylerin başına gelmesine izin ver. Ancak o zaman ilâhi olan gerçekleşebilir.

Gerçek bir buluşma için, bizim aşk dediğimiz buluşma için, bizim dua dediğimiz, **Samadhi** dediğimiz, esirlik dediğimiz, buluşma için bir şeye ihtiyaç vardır. Arayan oradayken aranan yoktur. Ve aranan geldiğinde arayan kaybolmuştur. Bu yüzden tüm din sanatı nasıl olmamak, nasıl çözülmek, nasıl teslim olmak, nasıl açık uzam olmak üzerinedir.

54. BÖLÜM

FARKINDALIK ATEŞİ

Açık olsan, o zaman tüm varoluş dost olur. Kabul edersen, tüm varoluş seninledir. Korku düşmanı yaratır ve o zaman düşman savunma yaratır ve o zaman savunma saldırı yaratır. Şiddet dolu olursun.

İnsanlar bana geliyor ve diyorlar ki, “*tamam, Tanrı'yı fark etsem sonra ne olacak?*” Bir soru ile başlıyorlar. Eğer? Eğerler yoktur. Varoluşlar bu tür sorular sormazsın, saçmadır. Aptalcadır. Çünkü sen ne dediğini bilmiyorsun. Tanrı'yı fark etsem sonra ne olacak? Bu sonra ne olacak sorusu asla doğmaz. Çünkü fark ediş ile birlikte sen artık yok olursun, yalnızca Tanrı olur. Fark ediş ile birlikte endişe olmaz, çünkü sen varoluş ile bir olmuş olursun.

Tam varlık içinde sen var olursun. Ama ‘ben varım’ duygusu olmaz. O ancak sen geriye yönelik düşündüğün zaman ortaya çıkar. Farkındalığı yitirdiğinde ‘ben’ hemen ortaya çıkar.

Farkındalık ve ego birlikte var olamaz. Farkındalık gelmişse, eğer oradaysa, ego kaybolmuştur. Bu aynı anda olur. Tek bir saniyelik gecikme bile olmaz. Işık yanar ve karanlık kaybolur. Ego, yalnızca servet, güç ve prestij değil, meditasyon da ister. **Samadhi** de ister. Aydınlanma da ister. Ego her şeye sahip olmak ister.

Sen farkında olduğunda sen var olursun, ama sen ego değilsin. Ego bölendir. Ve ego, sen dikkatsiz olduğun için vardır. Farkındalık ateşi onu yok eder. Tek yorucu şey, tek enerjini tüketen, bizim ego dediğimiz bu dirençtir. Eğer ego varsa, yaşam olasılığı yoktur, yalnızca vaatler vardır. Basitlik, sen hiçbir ‘ben’in var olmadığı, basit varoluşa eriştiğin zaman doğar. Bundan basitlik doğar. Alçakgönüllü olursun. Bunu uyguladığında değil, çünkü uygulanan bir basitlik, asla basitlik olamaz. Uygulanan bir basitlik yalnızca gizlenmiş egodur.

Egoya karşı alçakgönüllülük, yine farklı türde bir egodur. Daha incelikli bir ego ve daha tehlikeli, daha zehirli... Bu, ego yokluğunda alçakgönüllülüktür. Egonun karşıtı değil, yalnızca yokluğudur. Ego kaybolmuştur. Sen kendine gelmiş, ego olmadığını anlamışsındır. Farkında olduğunda ‘ben’ yoktur. Farkında olduğunda ‘ben’ yoktur. Farkında olduğunda ‘ben’i hiç bir yerde bulamazsın. Tek kriter budur.

Dil, daima bir seçimdir. Bu yüzden tüm kültürler, tüm toplumlar, uygarlıklar tek taraflı olmuştur. Ve dil var olmadan hiçbir kültür var olmaz. Gerçekten de kültürü yaratan dildir.

Ben birine hem güzel, hem çirkin olduğunu söylesem cümle hiç anlam taşımaz. Güzelsin desem, anlamlı olur. Çirkinsin desem, anlamlı olur. Ama sen ikisisin. Bilgesin ve aptalsın desem, bu hiçbir anlam taşımaz. Ama gerçeklik öyledir. Gerçekten de kimse yalnızca çirkin

değildir. Kimse yalnızca güzel değildir. Nerede güzellik varsa, çirkinlik de vardır. Nerede çirkinlik varsa, güzellik de vardır. Onlar ek bir bütünün parçalarıdır. Ve bilgelik nerede varsa, aptallık da vardır. Aynı zamanda aptal olmayan bir bilge bulamazsın.

Dil bir seçimdir. Bu yüzden her kültür kendi seçim düzenini yaratır. Yaşam birdir. Bizim madde dediğimiz yalnızca tinsel olanın ifadesidir. Ve tinsel dediğimiz maddesel olanın bir ifadesidir. Yaşam birdir. İçsel ve dışsal iki karşıt şey değildir. Yalnızca bir varoluşun iki kutbudur. Sahip olduğunu unutabilirsin. Ama özlediğini daha çok hissedersin.

Aşk yokken büyük arabaların, evlerin, büyük teknolojilerin ne faydası var? İç huzuru yokken bütün bu servetin ne anlamı var? Yaşam yokken bütün bu yüksek yaşam standartlarının ne faydası var?

Ne zaman tinsel birini görsen, fakir mi değil mi görmeye çalışırsın. O fakir olmalıdır. Bir kulübede yaşıyor olmalıdır. Açlıktan ölmek üzere olmalıdır. Neden? Neden fakir olmak, aç kalmak zorunda? Çünkü dışsala karşı içsel seçilmiştir. Bu mirasın bir kısmı olmuştur. Lüks içinde yaşayan birini görsek, tinsel olduğuna inanmazsın. Nasıl tinsel olabilir?

Lükste yanlış olan nedir? Ve tinsellik nasıl lükse karşı olabilir? Gerçekte tinsellik mutlak lüktür. Gerçekte ancak tinsel biri lüks içinde olabilir. O nasıl gevşeyeceğini bilir. Nasıl zevk alacağını bilir. Her gittiği yere mutluluk götürmeyi bilir. Ben hayatı kendi bütünlüğü içinde kabul ederim. Dışsal olan ve içsel olan, ikisi de oradadır. Ve ikisi de bana aittir ve dengeli olmalıdırlar.

Ben insanlarla ilgilenirim. Kültürlerle, toplumlarla, uygarlıklarla değil. Eğer insan bütün ve dengeli olursa bir gün insanlığın dengeli bir toplum yaratması mümkündür ve ancak o zaman insan huzur içinde olacaktır.

55. BÖLÜM

YALNIZCA GERÇEK OLMAYAN ÇÖZÜLÜR

Kendi imgeni yaratırsın. O imgeyi hissedersin. O imgeyi korursun. Ve bütün dünyanın o imge için var olduğunu düşünürsün. Bu sayıklamadır. Deliliktir, gerçeklik değildir. Sen yalnızca bir dalgasın. Dalga gelir ve geçer. Okyanus onun için endişelenmez. Ama sen kendini çok önemli sayarsın. Egoyu çözmek isteyenler, ilk önce bu gerçeği anlamalıdırlar. Ve egoist yapını bir kenara kaldırmadığın sürece gerçekliği göremezsın. Çünkü her ne görüyorsan, her ne algılıyorsan, ego onu çarpıtır. Egonun çevresinde senin gerçeklik sandığın sahte bir dünya yaratırsın. Sonra kendi dünyanda yaşarsın. Gerçek dünyayla temasın yoktur.

Tanrı gizli değildir. Sen, gerçekdışılıkta gizleniyorsun. Tanrı en yakın varlıktır ama sen kendi gerçekdışı dünyanı oluşturan kapsüle saklanıyorsun ve onu korumaya davet ediyorsun. Onun merkezi egodur.

Derin uykudayken kozmik bütüne geri düşersin, orada ego yoktur. Sabah canlanmış, taze, genç hissedersin. Derin bir kaynaktan içine enerji doğmuştur. Bir kez daha canlı olursun. Ama gece düşler görmüşsen, sabah yorgun hissedersin. Çünkü ego düşlerde sürer. Sabah yorgun hissedersin.

Derin uykudayken ego yoktur, derin aşktayken ego yoktur. Gevşediğinde, sessizleştğinde bir şeye kendini unutacak kadar daldığında, ego yoktur. Müzik dinlerken var olduğunu unuttun. Ego yoktur. Ve gerçekte üzerine çöken huzur müzikten gelmez. Sen egoyu unuttuğun için gelir. Müzik yalnızca bir araçtır. Herhangi bir an eğer sen yoksan, Tanrı oradadır. Senin yokluğun ilâhi olanın varlığıdır. Senin varlığın ilâhi olanın yokluğudur. Bu yüzden aslında sorun, Tanrı'ya nasıl ulaşacağın değildir. Sorun Tanrı'ya nasıl erişileceği değildir. Sorun nasıl yok olunacağıdır. Tanrı'ya erişmeyi düşünen yalnızca ego olabilir. Ego asla tatmin olmaz. Egonun açlığı sahtedir, doyurulamaz. Ne yaparsan yap, boşuna olur. Açlık sahte olduğunda hiçbir yiyecek onu doyuramaz. Açlık gerçekse doyurulabilir. Ego, ilâhi olanla buluşamaz ve ego ona ulaşmak için her çabayı göstermektedir.

Tanrı'ya sahip mi çıkacaksın? Upanişadlar Tanrı'ya ulaştığını söyleyen kişinin erişmediğini, çünkü "*ben Tanrı'ya ulaştım*" ifadesinin egoya ait olduğunu söylerler. Ben bildim iddiası, egodan gelmektedir. Ve ego bilemez. Tek engel egodur.

Birini sevdiğinde kafadan mı geliyor, yürekte mi geliyor, hissetmeye çalış. Ne zaman derinlemesine hissetsen, başarısız olursun. Tüm benliğin yürek olur. Hissederken, benliğin merkezi yürektir. Düşünürken, benliğin merkezi baştır. Ama düşünce hayatta kalmak konusunda çok faydalı olmuştur. Bu yüzden biz aşka dair her şeyi bıraktık. Güzellik yalnızca gülde değil, güzellik yüreğin gülle buluşmasındadır. Yürek gülle buluştuğunda güzellik çiçeklenir. Yüreğin herhangi bir şeyle derin temasa geçmesi büyümlü bir olaydır. Sen herhangi biriyle derin temasa geçersen o kişi güzel olur. Temas ne kadar derinse, o kadar fazla güzellik ortaya çıkar. Ama güzellik yüreğe olan bir olgudur, zihne değil. O bir hesap değildir ve yargı kriterleri yoktur, o bir duygudur.

Örneğin, elini elime alsam ve sana gözlerini kapat ve neler olduğunu hisset desem, hemen şöyle dersin: "*elin elimde.*" Ama bu bir duygu değil, bu bir düşünce. O zaman ben sana "*hisset, düşünme*", derim. Sonra sen, "*sevgini ifade diyorsun*", dersin. Bu da düşüncedir. Ben yine ısrar etsem, "*yalnızca hisset, kafanı kullanma.*" Şu anda ne hissediyorsun? Ancak o zaman hissedebilir, "*sıcaklık*" dersin, çünkü sevgi bir sonuçtur. Asıl duygu elimden eline ya da elinden elime belirli bir sıcaklık aktığıdır. Yaşam enerjilerimiz buluşmakta, buluşma noktası ısınmaktadır. Bu duygu gerçektir. Ama biz başı kullanır dururuz. Bu bir alışkanlık olmuştur. Bunun için eğitilmişizdir. Bu yüzden yüreğini yeniden açman gerekir.

Düşüncelerin için savaşılabirsin, hatta düşüncelerin için şehit olabilirsin. Ya da düşüncelerin için bir katil, canı olabilirsin ve düşünceler sana ait değildir. Bilinç senindir. Hiçbir düşüncenin sana ait olmadığını görebilirsın ve göreceksin, çünkü sen gören, düşünceler görülen olacaktır. Sessizce düşüncelere baktığında düşünceler nesneler, sen ise bakan olacaksın. Sen gören, tanık olacaksın. Ve düşünceler önünde akıyor olacak. Ve eğer derinlemesine bakacak olursan, derinlemesine hissedersen, hiçbir kök olmadığını görürsün. Düşünceler, gökyüzünde bulutlar gibi süzölmektedir. İçinde kökleri yoktur. Gelir, giderler.

Bulutlar değişip duruyor ama senin tutunman asla değişmiyor. Sorun bu.

Düşünce her şeyin köküdür. 'Benim' duygusunu kökünden kesebilirsin bir daha ortaya çıkmaz. Bir daha hiçbir yerde görünmez. Ama onu oradan kesemezsin. Herhangi bir yerden kesip durabilirsin ve her şey faydasız olur. Tekrar tekrar ortaya çıkar. Tibet yöntemi daha derindir. Onlar "*sessiz ol ve içerde nerede olduğunu ara*", derler. İçsel uzamda derine git. Her noktaya git ve "*ben neredeyim*" diye sorun. Hiçbir yerde bulamayacaksın. Ve ne kadar çok ararsan o kadar çok yok olacaksın. Ve ben kimim ya da ben neredeyim diye sorarken bir

an gelecek, bir noktaya geleceksin ve sen var olacaksın ama ‘ben’ olmayacak. Başına basit bir varoluş gelmiş olacak ama bu ancak düşünceler sana ait değilken olur. O daha derin bir âlemdir. Benlik. Ben derken, neyi kastediyorsun? Ben dediğin zaman ne demek istiyorsun? Bir Buda ben dediğinde, kastettiği asla ben değildir, çünkü öyle biri yoktur. Hatırla, bu korku çok iyidir, çok umut verici bir işarettir. Artık derine gittiğini gösterir ve ölüm en derin noktadır. Ölüme gidebilirsen ölümsüz olursun.

Bilinç, zekâ, bunlar iç organlardır. Onlar aracılığıyla kendi benliğimin, kendi varoluşumun farkındayım. İşte bu yüzden gözlerini kapattığında bedenini tamamen unutabilirsen... Ama var olduğuna dair duygu kalır. Beden yalnızca başkalarına dokunmak, başkalarını hissetmek içindir. Onun aracılığıyla kendine hiç dokunmamışsındır. O artık kendini, kendi iç organları aracılığıyla tanımaktadır. Artık kendisi hakkındaki bilgisini başkalarının söylediklerine dayandırmaktadır, yansıtılmış bir şey değildir. Artık onun kendini bilmek için aynaya ihtiyacı yoktur. O, içsel aynasını bulmuştur. Ve içsel ayna aracılığıyla bilmektedir.

Bu ‘ben’in dışsal ben ile bir ilgisi yoktur. Düşünceler kökünden söküldüğü zaman, dışsal ben kaybolduğu zaman, iç organlar bilindiği zaman bu ben ortaya çıkar. O zaman ilk defa gerçek benliğin ortaya çıkar, o gerek benliğe ‘ben’ denir. Ego duygusu artık yoktur. Bilinç, zekâ ya da her ne isim verirsen. Farkındalık, uyanıklık... O zaman bu içsel organ ışığında ben ortaya çıkar. Bu ben sana ait değildir. Bu ben senin en iç merkezindir. Senin bilmediğin merkezdir. Bu ben, ego değildir. Bu ben, kozmiktir. Bu ben, dalga değildir. Bu ben, okyanustur.

Bir arzu doğar. Arzuyla birlikte ben varım duygusu doğar. Bir düşünce doğar. Düşünceyle birlikte ben varım duygusu doğar.

İçeride fark et. Şimdi bir düşünce doğuyor, şimdi bir düşünce doğdu, şimdi bir düşünce kayboldu. Şimdi düşüncenin doğuyor olduğunu, şimdi düşüncenin doğduğunu, şimdi düşüncenin kaybolduğunu hatırla ve onunla özdeşleşme. Bilinçte dalga olmadığında ben olmaz. Zihinde bir düşünceyi fark et. O zaman bir boşluk olduğunu hissedersin. Ne kadar küçük olursa olsun bir boşluk olur. Sonra bir başka düşünce gelir, sonra yine bir boşluk olur. O boşluklarda ben yoktur. Ve o boşluklar senin gerçek benliğindir.

Vurguyu değiştirin, Geşalt’ı değiştirin.

56. BÖLÜM

BOŞLUĞU KEŞFETMEK

İlk önce ego kaybolur ve sonra egonun yokluğu da kaybolur. Ancak o zaman gerçekten boş olursun. Ve gerçekten boş olmak, gerçekten dolu olmaktır. Mesele erişme meselesi değil. Mesele, keşfetme meselesidir. Hazine orada, yalnızca örtülü... Sen örtüsünü açacaksın. Senin ilâhiliğin şimdidir. Burada ve şu andadır. Şu anda sen osun. Bir kez boşluğun ne olduğunu bilince, onu çok seveceksin. O esrikliktir. Zihin için, insan için, bilinç için mümkün olan en güzel deneyimdir. Buda ona bir isim vermiştir: **Shunyata**. Bu, hiçlik ya da boşluk demektir. O senin doğandır, o senin benliğindir. Ve her şey o hiçlikten gelir. Ve her şey ona geri döner. Tanrı hakkında düşündüğün herhangi bir şey Tanrı olmayacaktır. Yalnızca bir düşünce olacaktır. Bir kez içsel hazineyi tanıyınca, bir kez en derin özünle temasa geçince, o zaman eylem içinde hareket edebilirsin. O zaman ne dilersen yapabilirsin. O zaman sıradan, dünyevî bir yaşam yaşayabilirsin. Ama boşluk seninle kalır. Her ne yapıyorsan bu yalnızca çemberde olur. İçinde sen yine boş kalırsın. Ve eğer içinde boş kalabilirsen yaptıkların yalnızca çeperde

kalırsa, ne yaparsan yap iradî olur. Boş olduğunu söylüyorsan boş değilsin. Bu boş sözcüğü anlamlı olmuş ve sen onunla dolmuşsundur. Tinsel dönüşüm, egonun dönüşümü değildir. Onun çözülerek kaybolmasıdır. Egoyu rafine etmenin yolları vardır. Ama o yollar tinselliğe dair değildir. O yöntemlerde ahlâk vardır. Ahlâk ile din arasındaki fark budur. Ahlâk, egoyu rafine etmenin yöntemlerinde bulunur. Ahlâk, saygınlıkta vardır.

Din egonun dönüşümü değildir, o bir alışkanlıktır. Tinsellikte değer, ‘gerçektir’, ‘doğru’ değil. Egonun ötesine geçersin ve bu öteye geçiş aslında bir uyanıştır. Egonun var olup olmadığını görmek için derin bir uyanıklıktır.

Egoyu anlamak için mücadele etmeye bile başlayabilirsin. Tüm çaba saçma olur. Onu atamazsın, çünkü ancak bir gerçeklik atılabilir. Onunla savaşılamazsın. Bir gölgeyle nasıl savaşabilirsin? Eğer savaşmaya kalkarsan, hatırla. Alt edilirsin. Gölge çok güçlü olduğundan değil. Gölge olmadığından onu alt edemezsin. Kendi aptallığın seni alt eder.

Düşlerde, zihin uykuyu korumak için durmaksızın sana bir şeyler vermektedir. Ve sen uyanırken de aynısı olmaktadır.

Ego gerçektir. Düşünce süreci gerçektir, düşünce süreci bir gerçekliktir. Anılar gerçektir, beyin hücreleri gerçektir, beden gerçektir. Ruhun gerçektir, ama ruhun bedenle özdeşleştiği zaman ego oluşur. Bu gerçektir.

Uyandığında, aydınlandığında hafızan kaybolmaz, hafızan orada kalır. Gerçekten de kristal kadar berrak olur. O zaman daha doğru işler. İlk defa düşünmeyi başarabilirsin. Bundan önce yalnızca bir şeyler ödünç alıyordun. Sonra gerçekten düşünmeyi başarırısın. Ama o zaman sen efendi olursun, düşünce süreci değil. Buda şöyle demiştir: *“Ben yürüyorum. Ama içimde kimse yürümüyor. Ben konuşuyorum ama içimde kimse konuşmuyor. Ben yiyorum ama içimde kimse yemiyor.”*

Aklın karışmışsa, kuşku içindeyken bu egoyu yüceltmedir. Çünkü gerçek arayış oradayken kuşku olmaz. İman olur. Tamamen sağlıklıyken bunu bilirsin, asla saklı değildir. Farkında olursun, çünkü sağlık olgusu bir iyilik hissidir. Sen sağlığını hissedemiyorsan kim hissedecek?

Egoyu yüceltmek senin aslında kendini dönüştürmekle ilgilenmediğin anlamına gelir. Sen sadece iddia etmekle ilgilenirsin. Gerçek bir ustanın müridi olmak zordur. Müritler hep ustalarına karşı çıkmak ister, çünkü onlar hep kendi egolarını yüceltmeye dalmışlardır. Ego seni içeriden, derinlerden, bilinçaltından yönlendirir. Ama sen uyanıksan ego seni aldatamaz. Sen uyanıksan onun dilini öğrenirsin. Onun nasıl bir his verdiğini öğrenirsin, çünkü o daima deneyim peşindedir. Anahtar sözcük budur.

Ego yeni deneyimler hırslıdır ve her yeni deneyim eskiyecektir. Tinsellik aslında yeni deneyim arayışı değildir. Tinsellik insanın benliğini aramasıdır. Mutluluk, esriklik arayışı bile değil. Çünkü deneyim dışsal bir şeydir. Ne kadar içsel olsa da dışsaldır. Tinsellik içinde gerçek benliğin arınmasıdır. Ve o bilgiyle her tür deneyim hırsı kaybolur. Asıl içsel gerçekliğin bilinmesiyle her tür arayış sona erer. Tüm deneyimler yalnızca zihnin hileleridir. Tüm deneyimler yalnızca kaçıştır. Meditasyon bir deneyim değildir, bir fark edıştır.

Deneyim senin dışında bir şeydir. Tecrübe eden senin benliğindir. Eğer deneyimi savunuyorsan, tinselliğin sahtedir. Eğer tecrübe edeni bilmek istiyorsan o zaman gerçektir.

Ama o zaman **Kundalini** ile ilgilenmezsin, çakralarla ilgilenmezsin, bütün bu şeylerle ilgilenmezsin. Onlar olurlar ama sen ilgilenmezsin. İlgi duymazsın ve bu yan yollara girmezsin. Sen mutlak yalınlığın içinde, sen, dışında hiç bir şeyin kalmadığı içsel merkeze doğru ilerlemeye devam edersin. Yalnızca bilinç kalır. İçeriksiz bilinç... İçerik deneyimdir. Her ne tecrübe ediyorsan bu, içeriktir.

57. BÖLÜM

ÖZGÜRLÜK ARAYIŞI

Meditasyon söz konusu olduğunda ne yapacağını bilmiyorsan hiçbir şey yapma. Çünkü zihin çok girift, karmaşık ve narindir. Ne yapacağını bilmiyorsan hiçbir şey yapmamak daha iyidir. Çünkü bilmeden ne yaparsan yap, çözdüğünde daha fazla kargaşa yaratır.

Kendi başına hiçbir şey yapma.

Herhangi bir şey yapmazsan ve yalnızca yaşamaya devam edersen milyonlarca yıl sonra meditasyon otomatik olarak sana gelir. Milyonlarca ömür sonra evrimleşirsin. Zamanın doğal akışı içinde, Buda'nın devrimle geldiği noktaya gelirsin.

Din devrimseldir. Uzun bir süreci kısaltacak bir teknik verilir sana ve sen bununla bir sıçrama yaparsın. Doğru anlamadığın sürece yapma. Kendi başına bir şeyleri karıştırma, değiştirme.

Beden bağlılığını bir kenara bak. Ben'in her yerde olduğunu fark et. Her yerde olan, coşku doludur. İyi hatırla. Ve kendini bedenden başka bir şey olarak bilmediğini iyi fark et. Bu ilk, temel fark edıştır. Senin zihnin işittikleriyle puslanmış, zihnin başkalarının bilgileriyle koşullanmış. Senin için kendi deneyimin olmadığı sürece sahtedir. Ben ne zaman bir şeyin sahte olduğunu söylesem, onun senin deneyimin olmadığını kastediyorum. Başka biri için doğru olabilir. Her doğru, doğru olmadan önce bireyselleşmelidir.

Kendini yalnızca beden olarak bildiğin gerçeğiyle yüzleş. Bu içinde büyük bir gerilim yaratacaktır. Beden olmadığına inanıp duruyorsun ve beden olarak yaşamaya devam ediyorsun. Bu yüzden bölünmüşsün ve tüm benliğin gerçekdışı, sahte olmuş. Beden olduğun gerçeğini fark edince kelimenin tam anlamıyla terlemeye başlayacaksın. Beden olduğun gerçeğini fark edince çok huzursuz, çok tuhaf hissedeceksin ama bu duygunun yaşlanması gerekmektedir, ancak o zaman bedene bağlı olmanın ne demek olduğunu anlayabilirsin. Bedene bağlılık, bedenle derin bir özdeşleşmedir. Ama ilk önce özdeşleşmenin ne olduğunu fark etmen gerekir. Beden olduğunu fark ettiğin an ilk defa bağlılığı fark edersin. İlk defa bilincinde, doğmuş olan bu bedenin, ölecek olan bu bedenin sen olduğun gerçeğini kavrarsın. İlk defa bu kemiklerin sen olduğun gerçeğini kavrarsın. Sensin bu! İlk defa bu cinselliğin, bu öfkenin sen olduğunu fark edersin. Böylece ilk defa tüm sahte imgeler geride kalır. Sen gerçek olursun. Bir şeyi ancak hastalık olduğu, ağır bir yük olduğu, cehennem olduğu ortaya çıkarsa bir kenara koyabilirsin. Ancak o zaman onu bir kenara bırakabilirsin. Bağlılığın ne olduğunu bilersen basitçe kurtulursun ondan, nasıl diye sormazsın. Evinde yangın çıksa kimseye sormazsın. Bir ustaya gidip oradan nasıl çıkacağını sormazsın. Evin yanıyor olsa çıkıp gidersin. İlk önce sahte benlik bilgisini atmalı. Böylece beden bağlılığının bütünlüğü içinde ortaya çıkmasını sağlamalısın. Bu çok zor olacaktır. Onunla yüzleşmek derin bir endişe ve ıstırap yaratacaktır. Ama bir kez yüzleşince, onu bir kenara bırakabilirsin. Bağlılığı bir kenara fırlattığın anda her yerde olduğunu fark edeceksin. Seni kısıtlayan beden değil, senin ona olan bağlılığın. Seninle gerçeklik arasında engel oluşturan beden değil, senin ona olan

bağlılığın. Bir kez bağlılığın ne olduğunu öğrenince artık orada olmaz. Senin için beden olmaz. Tersine, tüm varoluş bedeninin olur. Bedenin sana gelmiş, sana ulaşmış varoluştan bir şey değildir. O sana en yakın varoluştur, o kadar. Bedende sen bir yerdesin, beden yokken sen her yerdesin. Bir kez gözlerin bedene odaklanmaktan vazgeçince her yerde olursun. Bilinç uzamsal bir kavram değildir, o yüzden gözlerini kapatırsan ve bedende nerede olduğunu bulmaya çalışırsan, bulamazsın. Varsın. Ama senin için bir nerede yok. Yalnızca varsın.

İnsan öldüğü zaman nereye gider? Soru saçmadır. Aptalcadır. Bizim bedenlenmiş bilincimizle ilgilidir. Çünkü bir yerlerde olduğumuzu düşünürüz. O zaman öldüğümüzde nereye gideriz? Hiçbir yere. Bedende olmadığın zaman hiçbir yerde değilsin ya da her yerdesin. Bu hangi sözcüğün sana daha cazip geldiğine bağlıdır. Buda'ya sorarsan o, "*hiçbir yerde*", der. İşte bu yüzden Nirvana sözcüğünü seçmiştir. Nirvana, hiçbir yerdesin demektir. Şiva, olumlu terimi seçer. O, "*her yerde*", der. Ama iki terim de aynı anlama gelir. Her yerdeysen belirli bir yerde olamazsın.

Her nereye bağlanırsan bu yeni bir hapis olur. Ve yaşamda her yaptığımız budur; gittikçe daha fazla bağlantı ve içinde yaşamak için daha fazla zindan yaratırız. Sonra o zindanları süsler, yuvaya benzetiriz. Ve sonra onların zindan olduğunu tamamen unuturuz.

Brahma, sonsuz olan demektir. Mokşa arayışı, özgürlük arayışı demektir. Kısıtlı bedende özgür olmazsın. Bir yerdeyken köle olursun. Hiçbir yerde ve her yerde özgür olursun. İnsan zihnine bak. Yönü ne olursa olsun, daima özgürlüğe doğrudur, özgürlüğü aramaktadır. Bu siyasi özgürlük olabilir, ekonomik, dini özgürlük olabilir. Tüm insanlık tarihi bir özgürlük savaşıdır. Coşku ya da mutluluk ancak sen tamamen özgür olduğunda mümkündür.

Birine âşık olursun. Belli bir coşku, belli bir mutluluk başına gelir. Nereden olur bu? Gerçekte ne zaman birine âşık olsan beden bağlılığını bir kenara atmalısındır. Derin bir anlamda artık diğerinin bedeni senin bedeninin olmuştur. Artık kendi bedenininle sınırlı değilsin. Gerçekten âşık olanlar eninde sonunda duaya başlarlar. Dua daha büyük bir aşk demektir. Dua tüm varoluşa âşık olmak demektir. Derin aşkta bedensiz olursun.

Aşkta üzerine bir coşku gelir. Bu, zevk değildir. Hatırla, coşku; zevk değildir.

Müzik dinlemektedir ve aniden yerçekimi kaybolur. Müziğe öylesine dalarsın ki bedeni unutursun. Müzikle dolarsın. Ve müzikle bir olursun. Artık onun dinleyicisi değilsin, dinleyen ve dinlenen bir olmuştur. Yalnızca müzik kalır. Beden ne zaman unutulsa, bilmeden bilinçsiz olarak bir kenara fırlatılır ve coşku başına gelir. Bu bir dikkat meselesidir. Bağlılık bir dikkat meselesidir. Bedene dikkat edersen bağlı olursun.

Dikkatin neredeyse sen oradasın. Dikkatin bulutlardaysa sen oradasın. Dikkatin çiçekteyse sen oradasın. Dikkatin paradaysa sen oradasın. Dikkatin benliğindir. Eğer dikkatin hiçbir yerde değilse, sen her yerdesin. Yani, tüm meditasyon süreci dikkatin hiçbir yerde olmadığı, onun bir hedefinin olmadığı bilinç durumu içinde olmaktır. Dikkatin hedefi olmadığında senin için beden olmaz. Özgürlük coşkudur. İşte bu yüzden özgürlük bu kadar özlenir.

Zihin daha derin bir bedendir. Beden maddeden oluşur. Zihin de maddeden oluşur. İncelikli, daha rafine... Beden dış katmandır. Zihin iç katmandır. Ve bedenden ayrılmak kolaydır. Zihinden ayrılmak daha zordur. Çünkü zihinde sen daha fazla kendinmiş gibi hissedersin.

Ölümde dış katman çözünür, ama iç katman taşınır. Bu, çok incelikli maddesel bir şeydir. Gerçekte yalnızca enerji titreşimleridir. Düşünce titreşimleridir. Onları taşırsın ve taşıdığın düşünce düzenine göre yeni bir bedene girersin. Düşünce düzenine göre, arzu düzenine göre, zihne göre, kendine yine yeni bir beden yaratırsın. Plan zihindedir ve dış katman yine biriktirilir. Ölüm bile seni ayıramaz, yalnızca meditasyon ayırabilir. İşte bu yüzden meditasyon daha büyük bir ölümdür. Ölümün kendisinden daha derindir. İşte bu yüzden bunca korku vardır. İnsanlar meditasyon hakkında konuşur dururlar, ama asla yapmazlar. Konuşurlar, bu konuda yazarlar, vaaz verirler, ama asla yapmazlar. Meditasyon hakkında derin bir korku vardır ve korku ölüm korkusudur.

Geri dönersin ama dirilmişsin. Yeni bir adam olmuşsundur. Eskisi kaybolmuştur. Onun izini bile bulamazsın. Nereye gittiğini bulamazsın. Eskisi zihinle özdeşleşmekti. Artık zihinle özdeşleşemezsin. Artık zihni kullanabilirsin, bedeni kullanabilirsin, ama artık onlar araç olmuştur.

Aşk bir sessizlik çiçeğidir. Yalnızca sessizlik içinde çiçeklenir. Çünkü birlik içinde çiçeklenir. Tanrı ile konuşuruz. Bu tamamen saçmadır. Tanrı varoluş, senin dilini anlamaz. Varoluş tek bir dil anlar, o da sessizliğin dilidir. Ve sessizlik ne Sanskritçedir, ne Arapçadır, ne İngilizcedir, ne de Hintçedir. Sessizlik, evrenseldir. Kimseye ait değildir.

58. BÖLÜM

SENİN ELLERİNDE

Çaba, Tao'ya karşıdır. Her şeyi **Swabhav**'a, Tao'ya, doğaya bırakabilirsen o zaman tekniğe ihtiyaç yoktur, çünkü nihai teknik odur. Her şeyi Tao'ya bırakabilirsen en derin teslimiyet budur.

Çaba, zaman gerektirir. Teslimiyet zaman istemez. Teknik zaman gerektirir, teslimiyet zaman istemez. Teslimiyeti uygulayamazsın. Uygularsan bu, teslimiyet olmaz. O zaman kendine güveniyor olursun. O zaman tamamen çaresiz olmazsın. Teslimiyet zamanla ilgili değildir, zamanın ötesindedir. Teslim olursan şu an zamanın dışına çıkarsın ve olabilecek her şey olur. Arayışa girdiğinde teknik ararsın. Her arayış, bir teknik arayışıdır. Teknik Tao'ya karşıdır, çünkü sen Tao'ya karşıdır. Koşullanmalarından kurtulman gerek. Tao içinde olsan tekniğe gerek kalmaz. Sağlıklıysan ilâca gerek yoktur.

Teknik sana ilâhîlik vermek için değildir. Sana doğanı vermek için değildir. O, doğanın çevresine topladığın her şeyi yok edecektir. Seni koşullanmalarından kurtaracaktır. İnsan, Tao içinde yaşarsa o zaman Yoga, Tantra, din gerekli değildir. Dünya eksiksiz Tao içinde yaşadığı zaman dinler ortadan kaybolacaktır. Hiçbir öğretmene, hiçbir Buda'ya, hiçbir İsa'ya gerek olmayacaktır. Çünkü herkes bir Buda, bir İsa olacaktır.

Kararlı ol. Çünkü insanlığın ancak kararlılıkla doğabilir. Teknikler aracılığıyla öleceksin ve en derinlerdeki doğa evrimleşecek.

Zihin çok hilekârdır, sinsidir.

Dinsel ıstırap sen bir şeyleri mümkün olduğunu fark ettiğin an ortaya çıkar. Bir şeyler yaparsan tohum filizlenecek.

Geri dönmek için süreç yoktur. Kimse geri dönemez. Ya olduğun yerde kalıp acı çekersin, ya da ilerler ve acıyı aşarsın. Geri dönemezsin. Mutlak bilinçsizlik mutluluk vericidir. Mutlak bilinç de mutluluk vericidir. Ve sen ikisinin arasındasın. Sen bölünmüşsün, iki ayrı varlık olmuşsun. Bir değilsin. Hayvanlar birdir, azizler birdir. İnsan bir değildir. Bir kısmı hayvan olarak kalmış, bir kısmı aziz olmuştur. Bir mücadele, çekişme vardır. Ve sen ne yaparsan yap, tek yürekle yapamazsın. Kendini uyuşturup durabilirsin, pek çok yöntem var. Sadece kimyasal yöntemler değil, dini yöntemler de var. Bir japa, bir mantra kullanabilirsin. Onu tekrarlayıp durursun ve sarhoş edici etkisi olur. Seni yine bilinçsiz kılacak pek çok şey yapabilirsin ama bu yine geçici olacaktır. Bir şeyi unutma; bütünlük mutluluktur.

Evrim yatay olarak çalışıyor; yöntemler, teknikler, dinler; onlar dikey olarak çalışıyor. Yatay olarak evrim durdu. Artık dikey evrim başlıyor. O dikey evrim bedeninde değil, bilincinde büyümesi olacak. Ve ondan sorumlu olan sensin.

Gerçekte meditasyon karma sürecine karışmak değildir. Daha çok ondan dışarı sıçramaktır. Kısırdöngüden, çarktan dışarı sıçramaktır. Beden, karmanın parçasıdır. O, mekanik bir sebep-sonuç çemberinin parçasıdır. Ama bilinç onun ötesine geçebilir, onu aşabilir.

Meydan okumalardan, risklerden, tehlikelerden, kendini değiştirmekten, dönüşmekten korkan biri hep Tanrı'nın varlığını inkâr edecektir. Onun zihni inkârdır. İnkâr, onun hakkında bir şey anlatır, Tanrı hakkında değil. Tanrı senin içinde bir olasılıktır. O dışarıdaki bir şey değildir, senin içinde bir olasılıktır. O olasılığa gidersen o gerçek olur. O noktaya kadar gitmezsen, o gerçektir.

Tamamen bilinçli olduğun noktaya eriştiğinde Tanrı vardır. Ama itiraz etme. Enerjini itiraz etmek için harcamak yerine enerjini kendini dönüştürmek için kullan.

Senin değiştiren her şey iyidir. Sana büyüme, genişleme veren, bilincini arttıran her şey iyidir. Seni durağan kılan, senin şimdiki durumunu koruyan hiçbir şey iyi değildir.

Doğal, edilgen farkındalık eksiksizdir. Hiçbir şey onu rahatsız edemez. O yoğunlaşma değil, meditasyondur. Yoğunlaşma her zaman hareketlidir, çünkü sen enerjini bir noktaya dayatıyorsun. Enerji kendi haline bırakıldığında her yöne akar, her yoğunlaşma yorucudur.

Yalnızca farkında olursun -edilgen bir biçimde farkında, yoğunlaşmadan, kendini odaklamadan, yalnızca orada olarak-, hiçbir şey seni koşullamaz. O zaman, '*sanskara*' biriktirmezsin. Etkiler biriktirmezsin. Bakir, saf, lekesiz kalırsın. Hiçbir şey sana dokunmaz. İnsan edilgen bir şekilde farkında kalabilse, dünyadan geçebilir. Ama dünya asla onun içinden geçemez.

Edilgen uyanıklık ile, tanıklık ile, dünyadan geçebilirsin. Sen dünyada olursun, ama dünya senin içinde olmaz.

59. BÖLÜM

TEPELERDEN İZLEMEK

Geçmiş geçmiştir, artık yoktur. Onun gölgesi kalmıştır yalnızca ve gelecek hâlâ gelecektedir. Henüz gelmemiştir. Ve insan bu ikisinin arasındadır. Geçmişin gölgesiyle gelecek düşü arasında... O, ikisi de değildir ve her ikisi birdendir. İnsan bu ikisinin arasında bir gerilim

olarak vardır. Eskide kalan ve gelebilecek olan... Bu bir çelişki yaratır. Daima bir şey gerçekleştirme, bir şey olma mücadelesi yaratır. Bir anlamda insan yoktur. Bu yüzden insan ne yapıyor olursa olsun, ben ne dersem diyeyim, o asla tatmin olmaz. Çünkü onda taban tabana zıt varoluşlar birleşmiştir. Hayvan tatmin olsa, ilâhi olan tatmin olmaz. İlâhi olan tatmin olsa hayvan tatminsiz kalır.

Tantra der ki, *“ikiliğin içinde savaşıarak birliğe ulaşamazsın. Seçmek seni birliğe götürmez; ancak seçimsiz tanıklık götürür.”* Tüm dindar uygarlıklar bölünmüş uygarlıklardır. Onlar nevroz yaratır, çünkü içsel çelişki yaratırlar. Seni ikiye bölerler ve benliğini bir kısmı düşman olur. O zaman tüm enerjin, kendine karşı yürüttüğün savaşta harcanır. Tantra, kendinle savaşıma, der. Yalnızca farkında ol. Kendine karşı saldırgan ve şiddet dolu olma, yalnızca tanık ol, izleyici ol. O tanıklık anında insan değildir, yalnızca varsın. Etiketsiz varsın. İsimsiz varsın. Kategorisiz varsın. Özellikle biri olmadan varsın.

Algılanamayan bir şeyi algılamaya çalışırsan, tüm algılar kaybolur. Kurtulmaya devam edersen, bir nesne olan hiçbir şey gelmeyecektir. Yalnızca imgesiz, simgesiz, düşsüz, resimsiz zihin ekranı olacak. O anda bir dönüşüm gerçekleşecek. Ekran oradayken, imgesizken, kendinin farkına varacaksın. Algılayanın farkına varacaksın, algılanacak hiçbir şey yokken dikkatin yönü değişecek. Tüm bilinç yansıyacak, görececek hiçbir şey olmadığında, ilk defa kendi benliğinin farkında olacaksın, kendini görmeye başlayacaksın.

Kendini bilmek terimini kullanıp duruyorsun ki bu tamamen saçmadır, çünkü sen kendini bilemezsin. Benlik her zaman bilendir. Bir bilinene, bir nesneye indirgenemez. Her ne biliyorsan, bu sen olamazsın. Orada bilen ve bilinen birdir. Kendini bir nesneye dönüştüremezsin. Tamamen farklı bir anlamda, kendini bilebilirsin. Bilinecek hiçbir şey olmadığında, tüm nesneler kaybolduğunda, hepsinden kurtulduğunda, aniden kendinin farkına varırsın.

Meditasyonun tüm süreci budur işte. Sessizce oturursun ve enerjin hareket eder, kirlenmesine sebep olacak, dolanabileceği, etkilenebileceği, bir olabileceği nesne olmaz. Sonra onu kendine getirirsin. Nesne, düşünce, imge yoktur. Enerji hareket eder, hareket saftır ve sonra sana geri döner, bakir olarak. Senden çıktığı haliyle geri döner. Hiçbir şey taşımaz. Onunla taşınan bilgi yoktur. O saf enerjinin içine işlemesinde kendinin farkına varırsın. Bir insan milyonlarca, milyonlarca şey bilebilir. Tüm dünyaya aşina olabilir, ama eğer bilen farkında değilse cahildir. Bilgili olabilir, ama bilge değildir.

Baba, *“o zaman geri dön ve bilinerek ve her şeyin bilindiği o şeyi bilmeden, hakkında hiçbir şeyin bilinmediği şeyi bilmeden geri dönme. İlk önce kendini bil”,* demiş.

Upnişadlar'ın tüm teknikleri iki sözcükte yoğunlaştırılmıştır: Neti, neti... Bu değil, bu değil. Bir şey yapıyorsan, bu meditasyon değildir. Ben varım; bu duygunun derinliklerine git. Yalnızca oturarak. Ben varım sözcüklerini kullanma, tekrarlama. Bu bir mantra değil. *“Ben varım, ben varım”* diye tekrarlamayacaksın. Bunu tekrarlarsan uykuya dalarsın, kendi kendini hipnotize edersin. Tekdüzelik yaratan her şey sana derin uyku verir.

Zihin, başkalarıyla iletişim kurma amaçlı özel bir eylemdir. Seninle ilişki kuracaksam, zihnimi, dili, sözcükleri kullanmak zorunda kalırım. Bu sosyal bir olgudur. Her tür düşünce bir diyalogdur. Ayaklarını kendi benliğine bastığında toplum olmaz, kimse olmaz. Yalnız başına sen var olursun. Zihin kaybolur. Kimseyle ilişki halinde değildir. Hayalinde bile bu yüzden zihin kaybolur. Zihinsizce oradasındır ve meditasyon budur.

Zihninle birlikte ismin kaybolur, biçimin kaybolur. Zihinle birlikte iyi ya da kötü olman da kaybolur. Saflığın içinde sen kalırsın. Tüm masumlüğün içinde sen kalırsın.

Artık sen kendi benliğinin farkındasın. Ve bu yüzden diğerinin benliğinin farkına varırsın. Herkes birinin içine işlemesini, derine gitmesini, yüreğini hissetmesini beklemektedir. Ama sen kendi yüreğini bilmediğin için, başka birinin yüreğini bilemezsin. Düşünce sana ancak minimum verebilir. Duygu sana maksimum verebilir. Zihin aracılığıyla varoluşun yolu yoktur, tek yol yürektir.

Senin de başlangıcın yok, senin de sonun yok. Başlangıç ve son zihin yüzündendir. Zihnin bir başlangıcı ve bir sonu vardır.

Korku varsa aşk mümkün değildir. Korku zehirdir.

Aşkımız korkunun parçasıdır. Yalnızca ondan kaçmak içindir. Gerçek aşkı korku olmadığında gerçekleşir.

OSHO - SIRLAR KİTABI 2 - C

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

60. BÖLÜM

KENDİNDEN KURTULMAK

Egon tutsaklıktır. Ancak bu ego noktası kaybolduğu zaman özgür olabilirsin. Bu ego noktası tutsaklıktır. Sen varoluşun parçasısın, hem de mekanik bir parçası değil, organik bir parçası. Varoluştan ayrı olarak tek bir an var olmazsın. Sen kozmik bir bütün içinde yaşarsın.

Savaştağın zaman tutsaksın, yenilmeye mahkûmsun. Çünkü parça bütüne karşı kazanamaz. Teslimiyetle kastedilen, egoyu teslim etmen, ayrım duvarını teslim etmen, bir olmandır. Ölemezsin, çünkü ölecek kimse yoktur. Acı çekemezsin, çünkü acı çekecek kimse yoktur. Çünkü egoyu teslim ettiğin an, tüm saçmalık teslim olur. Ayrılık tutsaklıktır, birlik özgürlüktür. Gerçekte, sen yokken özgürlük vardır. Özgürlük, egonun özgürlüğü değildir. Özgürlük, egodan özgürlüktür. Sen hiç kimseye teslim olmuyorsun, yalnızca teslim oluyorsun. Seni teslim alacak kimse yok. Biri olsa ve sen ona teslim olsan, bu bir tür kölelik olur.

Bir kişi olarak, Tanrı yoktur. Tanrı yalnızca bir yoldur, yöntemdir, tekniktir.

Eğer teslim olursan, Tanrı'nın olmadığını bilirsin. Ya da teslim olduğun kişi kendinsindir. Ama bu, teslim olduğun zaman olur. Hiçbir yerde görülmeyen, görünmez olan bir Tanrı'ya teslim olmak bile zor olduğu için yazmalar şöyle der: “*Guruya, ustaya teslim ol.*” Usta görünürdür, bir kişidir. Yani o zaman soru anlam kazanır. Ustaya teslim olursan bu bir köleliktir. Çünkü bir kişi vardır ve sen ona teslim olmaktadır. Ama o zaman da çok incelikli bir noktayı anlamaman gerekir. Tanrı fikrinden de incelikli; bir usta, ancak olmadığında ustadır. Eğer varsa, o zaman usta değildir. Eğer bu sandalyede oturan kimse yoksa, bir olmamak varsa, hiçbir yere odaklı olmayan biri varsa, teslim olmuş biri varsa, herhangi birine değil, yalnızca teslim olmuş, olmama durumuna erişmiş, kişiliksiz olmuş, yalnızca var olan biri, egoda yoğunlaşmış değil, dağılmış, hiçbir yere yoğunlaşmamış; o zaman usta olmuştur. B yüzden bir ustaya teslim olurken yine kimseye teslim olmuş oluyorsun.

Temel şey teslimiyettir. Eylem, hedef değil. Hedef önemli olmamasıdır. Teslim olan önemli olmalıdır.

Eğer sıradan olabilirsen, sıradışı olmuşsundur. Herkes sıradışı olmayı özlediği için, sıradışı olma arzusu sıradandır.

Asıl soru, sen ilâhi olanı dünyanın parçası kılmadan arzulanabilir misin, budur. Arzulamayı bırakırsan ilâhi olan başına gelir. O zaman ilâhi olanı arzulamaya başlarsın. Arzulanan şey dünyadır. Bu yüzden ilâhi olan arzulamaz. Ve eğer onu arzularsan dünyanın bir parçası olur. Sen hiçbir şey arzulamazken ilâhi olan oradadır. O zaman tüm dünya ilâhidir.

Ağaçlar, gökyüzü, deniz, ırmaklar, yeryüzü, yıldızlar... Bu dünya değildir. Senin arzuladığın dünyadır. Bahçede bir çiçek var. Ağacın yanından geçtiği an çiçeğe bak. Çiçeğin kokusu sana geldiğinde içeriye bak. O çiçeği arzulamıyorsan, ona sahip olmak için en ufak bir dürtü yoksa, ona sahip olmak için tek bir arzu dalgası bile yoksa, o çiçek ilâhi olur. İlâhi olan, çiçek aracılığıyla karşına çıkar. Varoluşun niteliğini değiştiren senin arzundur. Arzun onu dünya kılar. Sen arzulamazken tüm dünya ilâhi olur.

Dindar insanlar arzu hedeflerini değiştirip dururlar. Arzu aynı, değişmez kalır ve sorun yaratan hedefler değildir. Sorun yaratan arzudur. Arzulama, yalnızca kendin ol.

Senin hayal kırıklığına uğratan kadın ya da adam değildir. Seni hayal kırıklığına uğratan senin özlemindir, arzundur. Bunu anlayabilirsen bilge olmuştundur. Hedefleri değiştirip durursan hâlâ cahilsindir.

Dünya ve ilâhi olan iki ayrı şey değildir. İki ayrı varoluş değildir. Aynı şeye bakmanın iki yoludur. İki algılama türüdür. Ve algı özlemle bulutlanmıştır. Diğer algı özlemle bulutlanmamıştır.

Dil bir oyundur.

Onun ne olduğunu söyleyemeyiz, ancak ne olmadığını söyleyebiliriz. Tüm mistik gelenek bu konuda yalnızca olumsuz terimler kullanır. Seni, sessiz olacağın noktaya kadar getirebildiğim zaman, sana söylediğim her şeyi fırlatıp at. Onlar faydasızdır. Onları taşımak tehlikelidir.

Mesele herhangi bir şeyden kurtulma meselesi değildir. Mesele yalnızca anlama meselesidir. Kabullenmek aracılığıyla korku kaybolur; inkâr aracılığı ile artar.

Hakiki benliğini kabullen, o zaman dönüşürsün. Tantra'nın en gizli anahtarı kabullenme; eksiksiz kabullenmedir. Bütün olmak, kutsal olmaktır. Parçalı olmak, hastalıklı olmaktır.

Kabullenirsen korku kaybolmaya başlar. Reddedersen, direnirsen, savaşırsan korkuya enerji verirsin. Sözcükler insanidir. Sesler doğaldır, sessizlik kozmiktir.

61. BÖLÜM

BÜTÜNLE BİR OLMA TEKNİKLERİ

Bir acil durum, derin bir kriz hissetmediğin sürece hiçbir şey yapmazsın. Din senin için çok kritik bir süreç olmadığı ve seni dönüştürmek için bir şeyler yapılmadığı sürece, tüm hayatını boşa gitmiş olacağını hissetmediğin sürece... Bunu çok keskin, derin ve dürüst bir şekilde hissedersen, ancak o zaman bu tekniklerin faydası olur. Çünkü onları anlayabilirsin. Eyleme dönüşmüyorsa bu ancak aşinalıktır, anlayış değil.

Aşılamayan, nihai olandır. Aşılabilen değerli değildir.

Sen uyanıkken bir düşü hatırlayabilirsin. Ama düş görürken uyanık bilinci ve çevresindeki dünyayı hatırlayamazsın. Bu yüzden hangisi daha gerçektir, daha derindir?

Tantra, düş dünyasını bilen ile uyanık dünyayı bilen gerçekte olduğunu söyler. Çünkü o asla aşılamaz. Aşılamayan, ötesine geçilemeyen, senin benliğindir. Ötesine geçebiliyorsan, o zaman benliğin değildir.

Bu tanık benlik nihai olandır, onun ötesine geçemezsin. Çünkü artık ne yaparsan yap, tanıklık olacaktır. Temel bilinç zemini tanıklıktır. Kendi içinde hem bilen, hem bilinen olan bir nokta algılayabilirsen, o zaman hem nesneyi, hem özneyi aşmış olursun. O zaman hem dışsal, hem içseli aşmış olursun. Bilen ile bilinenin bir olduğu noktaya gelmiş olursun. Artık bölünme yoktur.

Meditasyonda ilk adım yoğunlaşmadır. Yalnızca gül kalır, tüm dünya kaybolmuştur. Artık içe gidebilirsin. Artık gül hareket noktası halini alır. Artık gülü görürsün ve kendinin, bilenin farkına varmaya başlarsın.

O orta nokta, o denge noktası, tanıktır. Bir kez bunu bilince, ikisi birden olmuşsundur. O zaman nesne ile özne yalnızca iki kanattır. Sen ikisinin ortasındasın.

Eğer bir yüzü seversen yoğunlaşmak kolay olur.

Bir yüz bulmaya çalış, sevdiğin herhangi bir yüz ve gözlere bak. Yüze yoğunlaş. Aniden tüm dünya kaybolur, yeni bir boyut açılır. Zihnin tek bir şeye yoğunlaşır. O zaman o kişi ya da o şey tüm dünya olur.

Dünyadan ayrılırsan, gözlerini kapatırsan, tüm duyularını kapatırsan, kolaylıkla kendinin farkına varabilirsin. Ama o farkındalık da yine sahtedir. Çünkü ikiliğin tek bir noktasını seçmiş olursun. Bu aynı hastalığın diğer aşırı ucudur. İlk önce nesnenin, yani bilinenin farkındaydın. Ve öznenin, yani bilenin farkında değildin. Şimdi bilene sabitlendin ve bilineni unuttun. Eğer ikisi de oradaysa ancak o zaman ikisi arasında denge kurabilirsin. Eğer biri varsa, sen ona saplantılı olursun. Biriyle olduğun zaman özdeşleşirsin. Ancak ikisinin de farkında olduğun zaman özgür olursun. O zaman üçüncü olabilirsin ve üçüncü özgür noktadır.

Buda şöyle diyor: “*Dünyayı terk etme ve diğer dünyaya tutunma. Daha çok arada kal.*” Tam ortada ikilik yoktur, bir olmuşsundur. İkilik yalnızca senin uzantıların olmuştur. Yalnızca iki kanat...

Buda der ki, “*dünyevi olanlar dengesizdir. Ve dünyadan vazgeçmiş olanlar da diğer uçta dengesizdir.*” Dengeli biri, o tam ortada yaşar. O hareket etmekte özgürdür, hiçbir şeye bağlı değildir.

Zihnin aşırı uçlarda vardır. Zihin aşırılık demektir. Ya lehine ya aleyhine olursun. Zihin tarafsızlıkta var olamaz. Tarafsız, kayıtsız ol, aniden zihin işlevsiz kalır. Bu da der ki, “*orta yolun temeli, kayıtsızlıktır.*”

Sen ikisi birdensin ve aynı anda hiçbirini değilsin. İkisinin üzerindesin, varoluşa bir üçgen gelmiştir. Birçok gizli, gizemli toplulukların üçgeni simge olarak kullandığını görmüş olabilirsin. Üçgenin üç açısı vardır. Sırf bu yüzden en eski gizemli simgelerden biridir. Normalde senin yalnızca iki açın var. Üçüncüsü eksik. Henüz orada değil, evrimleşmemiş. Üçüncü açı ikisinin de ötesindedir, ikisi ona aittir. Onun parçasıdır ama yine de, o ikisinin de ötesindedir. İkisinden de yüksektir. Bir şeye tanık olunca acı çekemezsin. Acı demek, bir şey

ile özdeşleşmek demektir. Özdeşleşme hastalıktır. Üçüncü noktada hiçbir şeyle özdeşleşmezsin. Her ne gelirse gelir ve geçer. Gelir ve geçer. Sen tanık olarak kalırsın.

Bak ona, yükseliyor, var oluyor, ölüyor ve sen tanık olarak kalıyorsun. Bakmaya devam et. Bu üçüncü nokta seni tanık; **sakshin** kılar. Ve tanık olmak bilincin en yüksek olasılığıdır.

Sen zihinden hiç çıkmadın. Bildiğin tüm dünyayı zihninde çözersin, zihninde bilirsin.

LSD, Marihuana ya da diğer uyuşturucularla geldiğinde, bu sahte bir duygudur.

Bir dost grubunda olmak sana daima enerji verir. Rakip biriyle olduğun zaman hep enerjinin tükendiğini hissedersin. Biri rakip ise, daha bireysel, egoist olursun. Egona tutunursun. O tutunma yüzünden yorulursun. Tüm enerji köklerden gelir, tüm enerji kolektif varlık duygusuyla gelir.

Freud, İsa'nın neden düşmanını kendin gibi sevmen gerektiğini söylediğinde farkında değildir. Herhangi bir sosyal politika yüzünden değildir. Toplumda bir değişim için değildir. Sana daha geniş bir benlik ve bilinç hissi vermek içindir. Düşmanını kendi içine dâhil edersen o sana zarar veremez. Bu seni öldüremeyeceği anlamına gelmez. Seni öldürebilir, ama sana zarar veremez.

Düşmanının sana dâhil olduğunu hissedersen o zaman düşmanın bile sana canlılık ve enerji verir.

62. BÖLÜM

HEDEF: ŞU AN

Doğuda tüm dışı nitelikleri överiz: Sevecenlik, sevgi, duygudaşlık, şiddetsizlik, kabulleniş, halinden memnun olma. Tüm dışı nitelikler. Batıda tüm eril nitelikler övülür: İrade, irade gücü, ego, kendine güven, bağımsızlık, isyan. Doğuda ise itaat, teslimiyet, kabulleniş... Doğuda temel tavır dışıdır ve Batıda erildir. Bu teknikler uzlaştırılmamalıdır. Teslimiyet teknikleri, dışı zihin içindir. Çaba, irade, mücadele teknikleri eril zihin içindir. Bunlar kutupsal zıtlardır. Bu yüzden ikisi arasında sentez yapmaya çalışırsan karmaşa yaratırsın. Kutupsal zıt manyetik güç olur. Bu yüzden erkek ve kadın birleştiği zaman mutluluk olur. Birbirlerini olumsuzlarlar. Tek bir an için ikisi de kaybolur. O zaman ne erkek ne de kadın kalır. Yalnızca saf varoluş kalır ve mutluluk buradadır.

Cinsel zevk tinsel zevke kısa bir bakıştır yalnızca. Anlıktır, ama içinde gerçek buluşma gerçekleştiği zaman, o zaman bu **samadhi** olur. O zaman bu, tinsel bir olgu olur.

Hegelerlerin söylediği de budur: Diyalektik hareket. Tez, antitez ve sonra yine sentez... Bir teze dönüşür ve kendi antitezini yaratır ve bu sürer gider. Yaşam tekdüze değildir, mantıklı değildir. Diyalektiktir. Mantık çelişkiye tahammül edemez. Bilim mantıklıdır. İşte bu yüzden bilim, yaşama tamamen sadık değildir, olamaz. Yaşam çelişkilidir. Zıtlar yalnızca görünürde zıttır. Derinlerde, birlikte çalışırlar. Yaşam, zıtlar arasında bir diyalogdur. Daimi bir diyalog... Tam yaşam aşk çevresinde döner.

Doğada derin bir denge vardır.

Eğer gevşeyebilirsen sen şu anda hedeftesin. Eril zihin koşturup durmak zorundadır, sonra sonunda tamamen yorulur, sonra düşer. Ancak o zaman gevşeyebilir. Saldırganlık, çaba, mücadele, eril zihnin bitkin düşmesi için gereklidir.

Acele et. Öyle bir acil durum yarat ki, tüm enerjin ve benliğin ona odaklansın, yoğunlaşsın. Ancak o yoğunlaşmış çaba ile hayatın bir alev olur demişsem, bu eril zihin, erkek zihni içindir. Dişil zihin; gevşe, sen zaten alevsin.

Çaba göstermeden bir hedefe erişmişsen, erkek için bunun değeri yoktur.

Eril zihin için önemli olan hedef değildir. Gerçekte asıl önemli olan çabadır. Çünkü o zaman erkek eril olduğunu kanıtlamış olur. Eril zihin için tehlike çok caziptir. Dişil zihin için hiçbir cazibe yoktur.

Buda der ki; “*dost canlısı ol, dost edinme.*” Dost edinirsen ilk adımı atmışsındır. Artık düşman edinmekten o kadar uzak değilsin.

Bu sahte imge senin egondur. Bu ego sana şöyle der durur; “*öfkeyi, nefreti kes. Bunlar iyi değil.*” Onların iyi olmadıklarını bildiğinden değil, sana imaj vermediklerinden. Onlar senin egonu ve imajını beslemezler.

Öfkelenme demiyorum. Şöyle diyorum; öfkелendiğin zaman uyanık ol. Dene. Öfke geldiği zaman uyanık ol. Gerçekten uyanık olduğun bir anda öfke var olmaz. Aynı enerji uyanıklık olur.

Enerji tarafsızdır. Aynı enerji öfke olabilir. Aynı enerji nefret olabilir. Aynı enerji aşk olabilir. Aynı enerji sevecenlik olabilir. Enerji birdir. Bütün bunlar ifadelerdir. Ve enerjinin belli bir ruh hali olabileceği belli durumlar vardır. Uyanık değilsen, enerji öfke olabilir. Cinsellik olabilir. Şiddet olabilir. Uyanıksan olamaz. Uyanıklık, farkındalık, bilinçlilik, enerjinin bu ruh halinde hareket etmesine izin vermez.

63. BÖLÜM

TAKİP EDİLECEK HARİTA YOK

Kendi yolunu yaratman gerek. İçgüdünün yerine, içgüdü olmayan bir şey koyman gerek. Çünkü içgüdü arkada kaldı. İçgüdünün yerine zekâyı, farkındalığı koyman gerek. Hayvanlar gibi yaşayamazsın ve sen başka şekilde yaşamayı bilmiyorsun. Sorun da bu. Öyle bir farkındalık yaratmalısın ki, içgüdü yerine o farkındalık aracılığıyla yaşayabilmelisin.

Tüm insanlığın canı sıkılıyor, çünkü temel bir şey dokunulmadan kalıyor. Senin kendi programını yapman gerek. Sen haritasız doğmuşsun. Varoluş seni serbest bırakmıştır. Hiçbir hayvan özgür değildir. O doğduğu zaman programla doğar, onu izlemelidir. Yoldan sapamaz, seçemez. İnsan için tüm alternatifler açıktır. Ve uyulması gereken bir harita yoktur.

İnsan daha az doğa, daha fazla kültürdür. Hayvanlar yalnızca doğadır.

Özgürlükle birlikte sorumluluk gelir. Ve ancak sorumluluk sahibi olabilirsen özgür olabilirsin. Gerçekten de insan, kendi çabasıyla kendisini yaratmak zorundadır. Batıda, varoluşçuların söyledikleri doğrudur; insanın özsüz doğduğunu söylerler. Ya da sen ruhsuz doğduğunu

söyleyebilirsin. İnsan bir varoluş olarak doğar ve sonra kendi çabasıyla özü yaratır. O yalnızca bir olasılık olarak doğar. Ve sonra kendi çabasıyla ruhu yaratır. Doğanın geri kalanı için tam tersi geçerlidir. Her hayvan, her bitki, bir özle, bir ruhla, bir programla, belirli bir yazgıyla doğar.

Canlı, mutlu, kutlama dolu, coşkulu olabilirsin ama ancak hareket ederken, büyürken, artarken, ruhu yaratırken, gerçekte ilâhi olana hamile iken, ilâhi olanın rahminde büyürken, sen doğuracakken...

Hiçbir hayvan tinsel olarak büyüyemez. Sen kendini yaratabilirsin ve yaratmaya başlamadığın sürece yok edici olursun. Kendini yaratmak bir şey değildir, bir süreçtir. Nihai olana erişmediğin sürece yaratmaya devam etmelisin. Tanrı içine doğmadığı sürece yaratmaya devam etmelisin. Yaratıcı olmayan hayat can sıkıntısıdır.

Enerjisi ilk tükenen gözler olur. Gözleri tazeleyebilirsen, tüm bedeni tazeleyebilirsin, çünkü onlar senin enerjinin yüzde seksenidir. Gözlerini yeniden canlandırabilirsen, kendini yeniden canlandırmış olursun.

Gözlerine bir tüy gibi dokunursan iki avucunu kullanarak, ama tıpkı bir tüy gibi, bastırmadan, tıpkı bir tüy gibi dokun. Kapı basitçe kapanmıştır ve enerji geri döner. Enerji geri döndüğü an, yüzüne, başına bir hafiflik geldiğini zannedersin. Geri dönen enerji seni hafifletir. Üçüncü göz iki gözün tam arasındadır. Gözlerden geri dönen enerji, üçüncü göze çarpar. Enerji üçüncü gözden yüreği dökülür. Bu fiziksel bir süreçtir. Dokunduğun ama bastırmadığın zaman, düşüncen hemen duracaktır. Gevşememiş bir zihinde düşünceler hareket edemez.

Bir Buda, bir İsa ya da bir Krişna ortalarda dolanırken durmaksızın sana ziyafet verirler. Sen hep onların konuğu olursun. Ve bir Buda'yı görmekten döndüğünde, tazelenmiş, canlı, canlanmış hissedersin kendini. Buda hiçbir şey söylememiş olabilir, sırf bir bakış bile içinde bir şeyin değiştiğini, içine bir şeyin girdiğini hissetmeni sağlar. Kendisiyle barış halindeki biri daima taşmaktadır. İsa der ki, *"bana gel. Ağır yük altındaysan bana gel. Ben seni yükünden kurtarırım."* Gerçekte hiçbir şey yapmamaktadır, varlığı yeter.

Astral beden senin elektriksel bedenindir. Yaşam bu bedene elektriksel, semavî beden sayesinde gelir. O senin *prana*'dır, o senin canlılığındır. Sen bir şey yapmazken enerjin dışarı çıkmaz, semavî olana gider. Orada birikir. Semavî beden bir elektrik rezervi halini alır. Ne kadar çok büyürse, sen o kadar sessiz olursun.

Bir Buda çiçeklenmiş bir ağaçtır. Artık enerji öyle taşmaktadır ki, herkesi gelip paylaşmaya davet etmektedir.

64. BÖLÜM

SEÇİMSİZLİK MUTLULUKTUR

Yaşam bir bütünlüktür. Bir şeyi seçip, diğerini reddedersen, reddettiğin sana döner. Çünkü yaşam bölünemez. Ve senin reddettiğin, sırf reddettiğin için üzerinde büyük güç sahibi bir şey olur. Ondaki gerçekten korkarsın.

Yaşam zıtların ritmidir; nefes alır, nefes verirsin.

Hiç acı olmasa fakirleşmiş sayılırsın. Çünkü acı sana derinlik verir. Acı çekmemiş bir adam hep yüzeyde kalır. Acı sana derinlik verir. Yürek acıyla yaratılır, acıyla evrimleşirsin. Zenginlik zıtlardan gelir. Zıtlar arasında ne kadar hareket edersen, o kadar yükseğe, o kadar derine evrimleşirsin. Sadece acı çekmiş biri köle olur, hiçbir mutlu an tanımamış biri gerçekte canlı olmaz. Hayvan olur. Gözlerinde umut olmaz, kötümserlik varoluşunda yerleşir. Mücadele olmaz, macera olmaz, hareket olmaz, yalnızca durgun bir bilinç göleti olur. Ve durgun bir bilinç göleti bilinç değildir. Yavaş yavaş bilinçsiz olur.

Sen var olduğun sürece acı sürecektir. O hayatın bir parçasıdır. Ama sen farkına varabilirsin. O zaman acı, çevrende bir yerde olur. Ama asla senin başına gelmez. Mutluluğun başına gelip duracağını, ama acının gelmeyeceğini düşünme. İkisi de başına gelmeyecektir. Onlar çevrede, çeperde olacaktır. Ve sen kendine odaklı olacaksın. Hayatın çelişkili olması yüzünden sen mutluluğu seçersin. Ve acıya düşersin. Acıdan kaçmaya çalışırsın ve daha fazla acı davet edilmiş olur. Ne seçersen kaderin tersi olacaktır. Mutluluğu seçmezsen acı kaybolur. Varoluştaki tek sabit faktör sensin, başka bir şey değil. Sadece sen sonsuzluksun, başka bir şey değil.

Cehennem, senin farkında olmamandır. Eğer tamamen farkındaysan, cennet gerçekleşir. Cennet, senin tamamen farkında olmandır.

Sen kendi cennetini veya cehennemini içinde taşırsın. Nereye gidersen git, kendi cennetini veya cehennemini yanında taşırsın.

Tüm sorumluluk sende... Ne olursa olsun, acı ya da mutluluk, cennet ya da cehennem... Ne olursa olsun. Nihai olarak tek sorumlu sensin. Karma yasası budur. Tüm sorumluluk sendedir. Ama korkma. Korkuya kapılma, çünkü eğer tüm sorumluluk sendeyse aniden bir özgürlük kapısı açılır. Çünkü eğer acının sebebi sen isen, sen değişebilirsin. Sebep başkaları ise, o zaman sen değişemezsin.

Karma yasası seni özgürleştirir. Kendine yönelik eksiksiz bir özgürlük verir. Kaderinin efendisi sensin ve eğer onu değiştirmek istiyorsan, onu değiştirebilirsin.

Seçme. Tanık ol. O zaman mutluluk başına gelir. Acı çevrende sürecektir. Bu yüzden mesela başına ne geldiği meselesi değil, senin nasıl olduğun meselesi. Nihai anlam senden gelir. Olanlardan değil.

Ekonomistler aşkı anlamaz. Matematikçiler aşkı anlamaz. Hesap konusundan anlayanlar aşkı anlayamaz. Çünkü aşk saçmadır. Tüm yasalara, her tür matematiğe meydan okur, artar durur.

Ne yaparsan yap, eğer seviyorsan asla tekrar olmaz. Yaptıklarını, eylemlerini seviyorsan, can sıkıntısı olmaz. Eylemin bir yaratma halini alırsa, canın sıkılmaz. Ve sen seversen, eylemin yaratım halini alır.

Sen henüz kendini kabullenmedin. Henüz varlığın için varoluşa teşekkür etmedin. Tanrı'ya doğru yürekten bir teşekkür yok. Kendini sev, kendini olduğun gibi kabul et, çünkü eylem ikinci sırada gelir. Kendimi seversem o zaman ne yaparsam yapayım, onu da severim.

65. BÖLÜM

YAŞAM BİR GİZEMDİR, SORUN DEĞİL

Tanrı nihai sentezdir. Eksiksiz birliktir, varoluşun bütünlüğüdür. Madde, var olan her şeyin nihai analizidir.

Ne kadar çok bilersen, hayatın derinliklerine işleme yeteneğin o kadar azalır. Baştaki hayret yeniden yakalanmalıdır. Hiçbir şey bilmediğini fark ettiğinde kapının gizeme açılabilceği doğru denge noktasına gelmişindir. Eğer biliyorsan, kapı kapanır. Hiç bir şey bilmediğinin tamamen farkındaysan kapı aniden açılır. Bu bilmediğin duygusu kapıyı açar. Tüm yazmaların, tüm bilgilerin, tüm Vedalar'ın, tek doğru kullanımı budur; seni yeniden çocuk yapmak.

Eğer bilgi önemliyse o zaman baş, merkezdir. Eğer çocuksu masumluk önemliyse, o zaman yürek merkezdir. Çocuk yürekte yaşar. Çocuk hisseder, biz düşünürüz. Bizim için ilk başta düşünmek gelir. Hissetmek ikinci sıradadır. Düşünmek bilimin aracıdır, hissetmek dinin aracıdır. Düşündüğün zaman ayrı kalırsın, hissettiğin zaman erirsin.

Bir an gelir, yakınlık bile bir tür mesafe gibi görünür. Ve o zaman erime gerçekleşir. O zaman sınırlarını hissedemezsin. Senin nerede olduğunu, çiçeğin nerede olduğunu hissedemezsin. O zaman sınırlar birbirinin içinde erir. Düşünce sınır yaratmaktır, işte bu yüzden düşünce hep tanımlar üzerinde ısrar eder. Çünkü tanım olmadan sınır yaratamazsın.

Eğer bir duygu anına gelersen, kimin konuştuğunu ve kimin dinlediğini bilemezsin. Bu hemen, şu anda olabilir. O zaman konuşan, dinleyici olur ve dinleyici, konuşan olur.

Nesne ve özne tanımlarını kaybederler. Bir akış, bir dalga var olur. Yaşam dalgasıdır bu.

Zihnin düşüncesiz olabilir, o zaman **chitta** olur, o zaman saf zihin olur. Zihnin düşüncesiz olabiliyorsa, o zaman bu çok inceliklidir. Varoluştaki mümkün olan en incelikli şeydir. Daha öncelikli olasılık hayal edemezsin. Bilinç en incelikli şeydir. Saf zihin yüreğe doğru gidebilir. Saf olmamakla zihinde ahlâksız düşünceler olduğunu kastetmiyorum. Saf olmamakla tüm düşünceleri kastediyorum. Tanrı'yı düşünüyor olsan bile bu saf değildir.

Düşünceler köklerdir ve kökler kesilmediği sürece yüreğe düşemezsin. İsa, “*ancak çocuklar gibi olanlar tanrının krallığına girebilir.*” Bilinçleri yüreğe dönük insanlardan bahsetmektedir. Saf bilinç ifade edilemez. İşte bu yüzden gizemciler bildiklerini ifade edemeyeceklerini söyler dururlar. Bir mantıkçı için bilgi ifade edilebilir olmalıdır. Yürekten geçen bilgi, bilgi gibi değil, duygu gibidir.

Çok hassas bir dengeye ihtiyaç vardır. Düşünceler uykuda olduğu gibi, düş olmadığı zamanki gibi kesilmelidir. Ve sen uyanırken olduğu gibi uyanık olmalısın. Bu iki nokta birleşmelidir. Zihin derin uykudaki kadar düşüncesiz olmalıdır, ama sen uykuda olmamalısın. Tamamen uyanık, farkında olmalısın. Farkındalık ve bu düşüncesizlik birleştiği zaman, meditasyon olur.

Farkında olduğunda ve düşünce olmadığında, bilincinde ani bir dönüşüm hissedersin. Merkez değişir. Sen geri fırlatılırsın. Yüreğe fırlatılırsın. Ve yürekten dünyaya baktığın zaman dünyevilik yoktur, yalnızca Tanrı vardır. Baştan varoluşa baktığın zaman Tanrı yoktur. Yalnızca maddesel varoluş vardır. Madde, maddesel varoluş, dünya ve Tanrı iki ayrı şey, iki bakış tarzı, iki bakış açısı değildir. Onlar benliğin iki merkezinden bakılan aynı olgudurlar.

Zihin maddesini yüreğinin altına, üstüne, içine koyarsan, senin için her şey mümkün olur. Algının tüm kapıları temizlenir ve gizemin tüm kapıları açılır.

Aniden sorun kalmaz ve aniden, acı olmaz... Sanki karanlık tamamen kaybolmuştur. Bir kez bunu bilince, başa dönebilirsin, ama aynı olamazsın. Artık başı bir araç olarak kullanabilirsin. Onunla çalışabilirsin, ama artık onunla özdeşleşmezsin.

Kısmî bir doğru, bir yalandan daha tehlikelidir, çünkü doğru görünür ve sen aldanabilirsin. Yürek demek, senin bütünlüğün demektir. Yürek merkezi varoluşunun özüdür. Seni hissedersen, bütünlüğün içinde hissedirim. İşte bu yüzden aşk aracılığıyla tanımadığın sürece, hiçbir insanın bütünlüğünü tanıyamazsın. Ancak aşk tüm kişiliği, tüm benliği, özü, bütünü sana sergileyebilir. Çünkü aşk demek; yürekle bilmek, yürek aracılığıyla hissetmek demektir. Din için aşk en yüksek bilgidir. İşte bu yüzden, din bilimsel konulardan daha şiirsel bir dil ile ifade edilebilir. Bilimsel terimler kullanılamaz, onlar biliş âlemine aittir. Şiir kullanılabilir. Ve gerçekliği aşk aracılığıyla tanımış olanlar ne derlerse desinler, şiir olurlar. Şair yalnızca belli uçuş anlarındaki gizemcidir. Bir şiir görürsem, onu yazan şair ile tanışmaya çalışmam, çünkü aynı kişiyle tanışmazsın, hayal kırıklığına uğrarsın.

Çok içten bir şair olmalı, böylesine içten şairler bulmak güçtür, çünkü zihin bir tamamlama eğilimi duyar. Üç dize gelmişse sen dördüncüsünü sağlarsın ve dördüncüsü diğer üçünü öldürür. Çünkü zihnin çok aşağı bir durumundan gelir. Bir şair yeryüzünde hareket eder, ama zaman zaman sıçrar, o sıçrayışlarda kısa bakışlar atar. Bir gizemci yürekte yaşar, yeryüzünde hareket etmez. Onun ikametgâhı yürek olmuştur. Bu yüzden gerçekte o şiir yaratmaz. Ama o ne yaparsa yapsın, ne derse desin, şiir olur. Yürek senin bütün benliğindir ve ancak bütün olduğunda, bütünü tanıyabilirsin. Sen parçalıyken bütünü tanıyamazsın. Sen içeride parçalıyken, dışarıdaki gerçeklik de parçalı olur. Bu yüzden içten içe her ne isen, senin için dışarı da o olacaktır.

Neden tüm dinler doğruyu fark ettiği zaman bireyin, benliğin, egonun yok olduğunu söylerler? Eğer tüm dinler bunu vurguluyorsa, bu benliğin yanılsama olduğu anlamına geliyor olmalıdır. Aksi halde nasıl kaybolabilir? Yüreğe inersen sahte varlık kaybolur. O, başının yaratımıydı, yürekte ise kozmik olan vardır. Tüm endişeler, ıstıraplar, senin yüzünden var. Gölgenin gölgesi... Benlik gerçekdışıdır. Ego gerçekdışıdır. Ve bu gerçekdışı benlik yüzünden, pek çok gerçekdışı gölgeler yaratılmıştır. Onlar seni takip ederler, sen onlarla savaşımaya devam edersin, ama asla muzaffer çıkmazsın.

Bir gölgeyi yakalayamazsın, ama kendini yakalayabilirsin. Ve kendini yakaladığın an, gölge de yakalanmış olur. Acı yalnızca egonun gölgesidir. Acıyla, endişeyle, ıstırapla savaşıyoruz. Ve onları dağıtmaya çalışıyoruz. Asla zafer kazanamayız. Benlikle savaşımaya başlayan insanlar vardır. Benliği dağıt, egosuz ol, o zaman mutlu olursun, diye öğretilmiştir. Bu yüzden benlikle, egoyla savaşımaya başlarlar. Ama savaşırsan, benliğin varlığına yine inanıyor olursun. Savaşın ona besin gelir. Yalnızca baştan yüreğe git. O zaman ego kaybolur. Ego, başın yansımasıdır.

Zihin çok eğitilmiş değilse, hayal kurman kolay olur. Eğer eğitilmişse, yaratıcılık kaybolmuştur. O zaman zihnin yalnızca depolama boşluğudur, bir bankadır. Ve tüm eğitim sistemi bir banka sistemidir. Sana bir şeyler yığar, biriktirir dururlar. Senin zihnini ego olarak kullanırlar, o zaman hayal edemezsin. O zaman ne yaparsan yap, sadece sana öğretilenleri tekrarlıyorsun.

Meditasyon gerçekten başına gelmişse, artık yapmana gerek kalmayacağı, tekrar tekrar söylenmiştir. Eğer hâlâ yapmaya ihtiyaç duyuyorsan, henüz olmamıştır. Çünkü o da bir kölelik olmuştur. Meditasyon bile kaybolmalıdır.

66. BÖLÜM

AYDINLANMA... EN SIRADAN

Ego özel bir şey, nadir bir şey, normalde olmayan bir şey, yalnızca senin başına gelen bir şey, herkesin başına gelmeyen bir şey ister. Ego özel, sıradışı bir şey ister.

Aydınlanma her an olmaktadır, varoluşun özüdür, ama sen kör ve sağırsın. Özel bir şey değildir. İlk önce engelleri yaratıyorsun ve sonra onlardan kurtulmaya çalışıyorsun ve sonra çok seviniyorsun. Gizemli bir şey arama, yalnızca basit ve masum ol. O zaman tüm varoluş sana açılır.

Budalar sessizdir, ama bunun sebebi çok karmaşık bir gerçeklikle karşı karşıya gelmeleri değildir. Onlar sessizdir, çünkü olgu o kadar basittir ki ancak işaret edilebilir, tanımlanamaz. Bu yüzden seni ona götürebilirler, ama o konuda hiçbir şey söyleyemezler.

Bana göre meditasyon bir oyundur, iş değildir. Yalnızca çocuklar oynayabilir. Çünkü onlar geleceği düşünmez. Onlar zamansızca burada olabilir. İş, zamandır. Oyun zamansızdır. Meditasyon oyun gibi olmalıdır. Hedef yönelimli olmamalıdır. Bir şeye erişmek için meditasyon yapmamalısın. Çünkü o zaman meditasyonun tüm anlamı kaybolur.

Sıradan olmak hedeftir, eğer sıradan olabiliyorsan, özgürleşirsin. O zaman senin için *sansara* olmaz, dünya olmaz. Bu dünya tamamen bir sıradışı olma mücadelesidir. Bazıları politikada dener, bazıları ekonomide, dinde dener. Ama arzu aynı kalır.

Bir deha kendi haliyle herkes kadar sıradandır ve o kendini sıradan hisseder. Bir gül sıradandır, bir lotus çiçeği sıradandır. Ama gül karşılaştırmaya başlarsa, nasıl lotus çiçeği olunacağını düşünürse o zaman sorunlar çıkar ve eğer lotus, gülden çıkan güzel kokuyu düşünmeye başlarsa o zaman gül sıradışı olur. Her şey kendi haliyle olduğu gibidir.

Arzu kaybolursa kendini sıradan olarak hissetmezsin, sadece var olursun. Olmak, öylesine basit olmak ki, sıradan ya da sıradışı hissetmemek, erişmektir.

Tüm bu dünya deli ve sebebi şu: Herkes özel bir şey, birisi olmaya çalışıyor. Yaşam, başına ancak kimse olmadığında gelir. Sen birisiyken taş olursun, akışı bozarsın. Yaşam içinden geçemez.

Olmak yapmaktan daha önemli olmadığı sürece, senin için iyi ve kötü vardır. Bir teknik seni benliğine getirebiliyorsa, doğrudur. Tüm meditasyon teknikleri hipnoza benzer, bu sorun yaratır. İnsanlar hipnozla meditasyon arasındaki farkı sorduğu zaman, bu sorun yaratır. Fark yoktur, yol aynıdır. Ama yön farklıdır. Hipnozda kendini koşulluyorsun. Meditasyonda koşullanmadan kurtuluyorsun. Meditasyon hipnozun tersidir. Bu yüzden kendine ne yapmışsan, bozman gerekir. O kadar.

67. BÖLÜM

NE ZİHİN, NE MADDE

Tantra için, Yoga için seçim yoktur. Tantra, temel gerçeklik maddedir ya da zihindir, demez. Tantra'nın üçüncü bir görüşü vardır. Ve bence sonunda o görüş kazanacaktır. Tantra der ki,

“*zihin ve madde bizim X diyebileceğimiz bir şeyin biçimleridir.*” Ne madde, ne zihin temeldir. İkisinde de var olan, ama ikisi ile de sınırlı olmayan üçüncü bir varlık gerçektir. Bu ikisi yalnızca onun görünümleridir.

Gerçeklik üçüncüyse ve zihin ile madde yalnızca onun görünümleriye, o zaman gerçekliğe iki kapıdan girebiliriz. Ya maddeden ya da zihinden... **Hatha Yoga** gerçekliğe maddeden, bedenden girmek için bir tekniktir. Bedenle bir şey yapman gerekir. Bedeni dönüştürmen, bedendeki bazı kimyasal olguları kristalleştirmen gerekir. Ve sonra gerçekliğe girersin. Ya da doğrudan zihinden girebilirsin. **Raja Yoga** ve diğer yöntemler zihinden girmek için kullanılır. Tantra içinse ikisi de gerçektir. Belki bir beden duruşu yalnızca beden duruşu değildir, çünkü beden gerçekliğin görünümüdür. Bu yüzden bedenine belli bir duruş verdiğin zaman, gerçekliğe belli bir biçim vermiş olursun. Ve kolaylıkla kendi içine girmek için kullanabileceğin durumlar vardır.

Hayal gücü bile gerçekliğin bir şeklidir. Çünkü zihin gerçekliğin görünümüdür. Ve zihindeki hayali değiştirdiğin zaman, gerçekliğin biçimini değiştirmiş olursun. Bir düşün bile kendi gerçekliği vardır ve seni etkiler. Bu yüzden bir düş yalnızca bir düş değildir. Bir düş tıpkı bir çiçek gibidir. Gül, gül çalısından gelir ve sen tohumdan itibaren tüm süreci değiştirmezsen, çiçeği değiştiremezsin. Düşü değiştirebiliyorsan gerçekliği de değiştirebilirsin. Tantra senin hayal gücünü değiştirmeye çalışmaktadır. Hayal gücü değiştirilebilirse, o zaman onun arkasındaki gizli gerçeklik de otomatik olarak değişir.

Batıda artık psikodrama dedikleri bir başka teknik vardır. Bu da en eski Budist yöntemlerden biridir. Bir dramın parçası olmak, öylesine eksiksiz biçimde rol almak ki, yalnızca rol yaptığını unutmak... Rol eyleme dönüşür ve sen aktör olmazsın. Onu yapan gerçek kişi olursun, o seni değiştirir.

Hayal ediyorsun ve hayal ederek değişiyorsun. Hayal eden sensin. Hayal etmeye devam et ve yavaş yavaş onu hayal ettiğini unutacaksın, o bir gerçeklik olacak. Ne zaman hüznün terimleriyle düşünmeye başlasan, hüznlenirsin. Ve çevrendeki tüm hüznünlü şeylere açık olursun. O zaman her şey senin hüznünlü olmana yardımcı olur. Ne yaparsan yap, tüm dünya sana yardım etmeye hazırdır. Bu yüzden biri seni neşelendirmeye gelse bile, seni daha da hüznlendirir. Dost canlısı görünmez, onun sana hakaret ettiğini hissedersin. Çünkü sen öylesine hüznülsündür ve o seni neşelendirmeye çalışmaktadır. Ve sen mutlu olmaya hazır olduğunda, faklı bir dalga boyunda olursun. Artık her yerde çiçek açmaya başlar. Artık her ses, her gürültü müzik olur. Aslında hiçbir şey olmamıştır. Tüm dünya aynı kalır, ama sen farklı olursun.

Ve eğer kendi zihninle mutlu olabiliyorsan, mutlu da olabilirsin. Hiç fark yoktur, düzen aynıdır.

Eddington bir yerlerde tüm varoluşun bir örümcek ağı olduğunu söylemiştir. Tüm varoluş bir örümcek ağıdır. Ağa herhangi bir yerden dokunursan, bütün titreşir. O birdir. Bir çiçeğe dokunursan, tüm kozmosa dokunursun. Bunu hissetmeye başladığında ego kaybolur. Ego yalnızca bir yanlış anlamadır.

Mokşa kavramı, cennet kavramı çocuksudurlar. Çünkü onlar herhangi bir coğrafi yer değillerdir. Onlar bu nihai varlık durumunun simgeleridir. Bedenle başlayan tüm teknikler usta olmadan tehlikelidir, çünkü beden çok karmaşık bir olgudur. O bir mekanizmadır ve neler olduğunu çok iyi bilen biri olmadan başlamak tehlikelidir. Mekanizmaya zarar

verebilirsin ve sonra onarmak zor olur. Doğrudan zihinle başlayan tüm teknikler hayal gücüne dayanır ve tehlikeli değildir. Çünkü bedene hiç dokunulmaz. Bir usta olmadan yapılabilirler, ama çok zor olur, çünkü sen kendine güvenmiyorsun. Aslında bir usta hiçbir şey yapmaz ve katalizör olur. Aslında hiçbir şey yapılamaz. Ama sırf varlığı sayesinde senin özgüvenine dokunulur ve bunun faydası olur.

Aşkta tek bir birey ile bir olursun. Duada tüm kozmosla bir olursun.

Çağırarak bir çocuk olmadığı zaman, kadın göğüslere gelemmez. Bu yüzden erkekler eş edinmek için kadınlarla evlenirler. Ve kadınlar anne olmak için erkeklerle evlenirler. Koca edinmek için değil.

Kadın varoluşunun tüm yaratıcılığı anneliğe dayanır. Erkek yaratır durur. Erkek delidir, icat eder, yapar, inşa eder. Tantra der ki, bunun sebebi erkeğin doğasında yaratıcılık olmamasıdır. O tatmin olmadan kalır. Anne olmak ister. Yaratıcı olmak ister. Bu yüzden şiir yaratır, kitaplar yaratır. Pek çok şey yaratır. Pek çok şeye annelik eder. Ama bir kadın rahattır. Gerçekten anne olabilirse tatmin olur, ilgi duymaz. Ancak bir kadın anne olmadığına, sevedeğinde, yaratıcılığının zirvesine gelemeyeğinde başka bir şey yapmayı düşünmeye başlar. Bu yüzden temel olarak yaratıcı olmayan kadınlar, yaratıcı -ressam ve şair- olur. Ama hep ikinci sınıf olurlar. Onlar için resim, şiir ve başka şeylerin yaratıcısı olmak erkekler için çocuk yaratmak ne kadar imkânsızsa o kadar imkânsızdır. Ama yine de, büyük bir yaratıcı bile gerçekten anne olan bir kadın kadar tatmin olamaz. Buda tatmin olmuştur, çünkü kendisi yaratmıştır. Yeniden doğmuş, kendini yeniden doğurmuştur.

Kadın göğüsleri olumludur. Kadınlar göğüslerin yakınına yoğunlaşırlarsa, kendilerini çok mutlu hissederler, tüm benliklerine bir tanıklık yaratır. Bu yoğunlaşma ile birlikte pek çok şey değişir. Daha anaç olursun. Anne olmayabilirsin, ama daha anaç olursun. Daha fazla sevecen, daha fazla sevgi dolu olursun.

Erkek aynısını yapacak olsa, cinsel merkeziyle yapması gerekir, göğüslerle değil. Erkeğin penisinin köküne yoğunlaşması gerekir. Orada yaratıcılığı vardır. Orada pozitifdir. Bunu daima hatırla ve asla olumsuz bir şeye yoğunlaşma. Erkek ve kadının iki kutbu birleştiği zaman, negatif erkeğin üst kısmında, pozitif alt kısmındadır. Ve kadının negatif kısmı altta, pozitif kısmı üsttedir. Bu iki kutup birleşir ve bir çember yaratır. O çember, mutluluktur.

Ancak iki beden çok gevşemişken birbirlerine korkusuzca, dirençsizce açılmışken olabilir. İki âşık gerçekten birleştiğinde, devre oluşturduğunda, bir titreşme olur. Âşık bir an sevgili olur ve sevgili âşık olur. Bir sonraki an, âşık yine âşıktır ve sevgili yine sevgilidir. Erkek bir anlığına kadın olur ve kadın bir anlığına erkek olur. Bu yüzden erkek birkaç dakikalığına aktif olur ve sonra gevşer. Ve kadın aktif olur. Bu artık eril enerji kadın bedenine geçer ve erkek edilgen kalırken, kadın eylemde olacak demektir.

Şunu unutma: Eğer kadınsan üçüncü göze yoğunlaşma. Senin için göğüslerinle yakınlaşman daha iyi olacaktır. Göğüslere, göğüslerin iki ucuna, oraya yoğunlaş. Ve ikinci şey; Tek bir göğse yoğunlaşma, aynı anda ikisine birden yoğunlaş.

68. BÖLÜM

CİDDİ OLURSAN ASIL NOKTAYI KAÇIRIRSIN

Hayal gücü arzu değildir. Hayal gücü, yalnızca oyundur. Hayal gücünü arzuya yansıtabilirsin, o zaman tutsaklık olur. Bu hayal gücü teknikleri sen ancak onunla oynuyorsan, faydalı olabilir. Ciddileşirsen asıl noktayı kaybedersin. Meditasyon nihai oyundur. Bir şeyin aracı değildir. Aydınlanma aracı değildir. Aydınlanan onun içinde olur. Nihai özgürlük aracı değildir. Nihai özgürlük onun içinde gerçekleşir. Onu bir sonuç için sebep olarak kullanamazsın. Gerçekten de derinlemesine oyuna dalmak aydınlanmadır. Oyun oynarken sonuç olmaz. Yalnızca oyuna öyle dalarsın ki, gelecek kaybolur.

Arzu her şeyi faydacı kılar. Aydınlanma asla gelecekte değildir, daima şu andadır. Ve o yapılacak bir iş değildir, oynanacak bir oyundur.

Oynamak kendi içinde iyidir. Oyun yalnızca bir enerji taşmasıdır, fazla enerjinin hareketidir. Eğer ciddi değilsen ve ne yaparsan yap mutlu oluyorsan, aydınlanmışsındır.

Ancak bir kültür zirvesine ulaştığı zaman, oyun gelişir, daha önce değil.

Sen yalnızca ciddilik yüzünden tutsaksın. Eğer her şey bir oyunsa, ego ayakta kalamaz. Egonun besine ihtiyacı vardır. Ciddiyet besindir, ego onunla beslenir. Biri guruna karşı bir şey söylerse neden incinirsin? Egon incinir. Senin gurun demek, senin egonun cisimleşmiş halidir. Bir guru her şeyin bir oyun olduğunu, o oyunun daha farkında olmana yardım ettiğini biliyorsa, gerçekten gurudur. Ve bir an gelecek, sen de güleceksin.

Her din bir oyun olarak doğar. Ve din bir kiliseye dönüşür. Çok ciddi, ölümcül derecede ciddi olur. Her din bir dans, bir şarkı, bir bayram olarak doğar. Din gerçekte ciddi olamaz. Esrik olmalıdır. Mutluluğun en yüksek zirvesi olmalıdır. Nasıl ciddi olabilir?

İsa çok hafif yürekli bir adam olmalı. Kahkahalar atıyor, zevk alıyor, yiyor, içiyor, dans ediyor olmalı. Hayatı derinlemesine seviyor olmalı. Günahı buydu. İşte bu yüzden çarmıha gerildi. Onu çarmıha gerenler çok ciddiydi. Onlar, eski, kurumlaşmış kiliseydi. Gerçekten de onlar İsa'yı çarmıha germediler. Onlar, onun kutlayıcılığını çarmıha gerdiler. Ve o, çarmıha gerilmese, Hristiyanlık olmazdı, çünkü çok coşkulu bir adamdı. Asıl nokta ölüm oldu. Ve çarmıhtaki figür elbette ki çok ciddidir. Ölüdür. Ve o ölü beden ve çarmıhın çevresinde Hristiyanlık yükseldi. Çarmıha gerilmiş İsa yüzünden Hristiyanlık hayata karşı oldu. Canlı olan her şey günah oldu.

Yaşamdan vazgeçildiği zaman, buna **sannyas** diyorlar. Ama ben yaşam bütünlüğü içinde yaşadığı zaman, buna **sannyas** diyorum.

Merkezden çalışmaya başlarsan, çeper otomatik olarak değişir. Yürekte şiddetsiz ol. Sevecen ol, sevgi dolu ol, çeper de onu izleyecektir. Merkezi vurguladığında, merkezin çeperden etkilenemeyeceğini anlatmak istemiyorum. Bunu yapabilirsin, ama bu olası en uzun yoldur.

Kundalini Yoga, bu kadınlar için değildir. Çünkü kundalini, erkekteki pozitif cinsel merkeze dayanmaktadır. Pozitif cinsel merkez penisin kökündedir. Kadınlar için o merkez negatiftir. Ve enerji negatif bir merkezden yükselmez.

Onlar birbirlerini tamamlarlar. Ama uymaları, benzer oldukları anlamına gelmez. Benzer olmadıkları için uyarlar. Ve ne zaman iki benzer beden ve zihin türü birbirine uymaya çalışsa, bu sapkınlıktır. Bu yüzden ben eşcinsellik sapkınlıktır, diyorum. Bu onları ilgilendirir, ama bilimsel değildir. Eşcinseller tinsellik geliştiremez.

Çember ancak bir erkek ve bir kadın âşık olduğunda gerçekleşir. Âşık değillerse o zaman yalnızca cinsel merkezleri birleşir. İşte o yüzden aşk olmadan asla kendini tatmin olmuş hissetmezsin.

Cinsel eylem yalnızca fizikseldir. İki enerji buluşur ve dağılır. Dolayısıyla yalnızca cinsellik varsa, eninde sonunda hayal kırıklığı hissedersin.

Eğer fahişelik kötüyse, sebebi fahişelik değildir. Çemberin imkânsız olmasıdır. Dolmazsın. Yalnızca enerjini boşa harcarsın. Aşk varsa, o zaman erkek ve kadın iki kutupta birleşir. Erkek kadına verir ve kadın iade eder. Bu karşılıklı olur. Kadın için meditasyon eğer göğüslerden başlarsa iyi olur. Onların pozitif kutupları budur.

Erkek kadını göğüslerinden sevmeye başlamadığı sürece negatif kutup hazır olmaz. Teslim olabilirler, ama katılmazlar.

Ön sevişme zorunludur.

Kadınlar kocalarıyla tatminsizdirler. Ama kocaları onları sevmediği için değil. Kocaları onları yanlış sevdiği için. Bir kadın göğüslerini severek ona derin bir orgazm yaşatabilir. Çünkü negatif kutup otomatik olarak ona tepki verecektir.

Yılan bir penis simgesidir. Doğrudan söylememek için, onu dolaylı söylemek için ona yılan demişlerdir.

69. BÖLÜM

KENDİNİ BİLMİYORSUN

Toplumda olan biten her şey yalnızca dışsaldır. Sen değilsin, yalnızca başkalarıyla ilişkin dışsaldır. Sen bilinmedik kalırsın. Sen dışarıdan anlaşılamazsın. Ama biz başkalarıyla yaşarız. O yüzden kendini bilmek tamamen unutulmuştur.

Sen yalnızca başkalarından korkmazsın, kendinden de korkarsın. Çünkü kim olduğunu, içinde neyin gizli olduğunu bilmezsin. Tüm etiketleri bir kenara kaldırmak iyidir. Sosyal imgeye gerek kalmayın diye diğerlerinden uzaklaşmak iyidir.

Toplum tüm bedenini onaylamaz, bu yüzden toplumun onaylamadıklarını saklamak zorundasın. Yalnızca bedenin belli yerlerinin açıkta olmasına izin verilir. Toplum senin parçalarını seçer, bütünlüğün onaylanmaz, kabul edilmez.

Ve bu zihin konusunda da olmaktadır. Bütün zihnin onaylanmaz, yalnızca parçaları onaylanır. Bu yüzden zihni saklamak, baskılamak zorunda kalırsın. Zihnini en derin dostuna bile açamazsın, çünkü yargılayacaktır.

Baskılama bir yükür, ağır bir yük. Birine itiraf etmek istedin, anlatmak, ifade etmek istedin. Seni bütünlüğün içinde kabullenecek birini istedin. Aşkın anlamı budur. Reddedilmezsin. İşte bu yüzden aşk, en büyük sağaltıcı güçtür.

Ruhun esastır. Benliğin tesadüfidir. Ve arayış, tek arayış, esas olanı bulmak içindir. Korkarsın. Yalnız kalmak zordur. Ne zaman yalnız kalsan, yalnız kalmamak için bir şeyler

yapmaya başlarsın. Çünkü yalnız kaldığın an, kimliğin erir. Ve kendin hakkında bildiğin her şey sahteleşir ve gerçek olanlar yüzeye çıkmaya başlar.

Batı esas olandan, ebedi olandan çok, olaylara, gerçeklere yönelir. Geçici şeylere... Tarih dramdır.

Doğanın kendi dili vardır. Ama sessizdir ve sen de sessiz olmadığın sürece onu anlayamazsın. İlk ahenk, kazanılan toplumdur. İkinci ahenk, kazanılan doğadır. Ve üçüncü katman, en derindeki Tao ya da Dharma'ya kazanılan ahenktir. O saf varoluştur. O zaman ağaç, yağmurlar, bulutlar da geride bırakılır. O zaman yalnızca varoluş, varoluşun ruh halleri yoktur. Varoluş hep aynıdır. İnsanın ilk önce toplumdan doğaya gitmesi gerekir, sonra doğadan varoluşa. Varoluşa uyum sağladığın zaman tamamen yalnızsındır. Bilinçli olarak sessiz kaldığında, varoluşla bir olduğunda, yalnızlığın karanlıkla sarsılmaz, ışıkla sarsılır.

Toplum içine girmiştir. Toplumda dışsal gerçeklikten kaçabilirsin, ama içsel olan seni takip eder.

Sen nereye gidersen git, zihin bir gölge gibi seni takip eder. Bu yüzden kolay olmayacaktır, kimse için kolay olmamıştır.

Tek şeytan zihnindir, başka bir şey değil. Her gün dener. Sana şöyle der: “*Sana tüm dünyayı vereceğim, geri dön.*” Seni depresyona sokar. Sen aptalın tekisin, tüm dünya zevk alıyor. Ve sen bu tepeye geldin. Sen delisin. Bütün bu dini şeyler sahtekârlık, geri gel. Ve zihin sana herkesin sana nasıl zevk aldığı konusunda öyle güzel resimler gösterir ki tüm dünya senin için her zamankinden daha cazip olur. Geride bıraktığın her şey seni geriye çeker. Temel mücadele budur. Ve bunun tek sebebi, zihnin bir alışkanlıklar ve mekanik direnç mekanizması olmasıdır.

Eğer zihninle özdeşleşmezsen bir an gelir, zihin seni terk eder ve onunla birlikte tüm baskılar kaybolur. Zihin seni terk ettiği zaman, yükünden kurtulursun, çünkü o senin tek yükündür.

Hep tatile gitmek istersin, üç gün sonra geri dönmek istersin. Düzen, alışkanlık yüzünden kendini faydasız hissedersin. Toplum senin yalnızca bir çiçek olmanı istemez. Hayır, bir çiçek olsan bile satılmaya değer olmalısın. Toplum senin pazarda olmana, bir faydan olmasına ihtiyaç duyar. Ancak o zaman kullanılabilirsin. Aksi halde kullanılamazsın. Toplum, hayatın hedefinin, hayatın amacının fayda olduğunu söyler. Bu saçmalıktır. Ben faydasız ol demiyorum. Ben hedef bu fayda değil, diyorum.

Unutma, fayda toplum içindir. Toplum seni kullanır, sen toplumu kullanırsın, bu karşılıklı bir ilişkidir. Ama yaşam faydacı değildir, amaçsızdır. Yalnızca bir oyundur, bir kutlamadır.

Yalnızlık bir yaşam tarzı değildir, yalnızca bir eğitimidir. Bakış açısını değiştirmek için derin bir gevşemedir. Pek çok kişi bunu bir yaşam tarzı kılmıştır. Hata yapmışlardır. İlacı yiyecek yapmışlardır.

Kalabalıkta yalnız kalma becerisine eriştiğin zaman, gerçek yalnızlığa erişmiş olacaksın. Bir tepede yalnız kalmak kolaydır.

Esas sınanmalıdır. Esas toplumla karşı karşıya getirilmelidir. Mihenk taşına vurulmalıdır. Ve asla kırılmadığı zaman, ona güvenebildiği zaman, hiçbir şey onu değiştiremediği zaman, o zaman kristalleşme olmuştur.

7 beden vardır. Mutluluk bedeni son bedendir. Bu yüzden içeriye ne kadar çok girersen, kendini o kadar mutlu hissedersin. Benliğinin hemen arkasında esas ruh vardır. Doğal sesler sessizdir, çünkü rahatsız etmezler. Ahenklidirler. Bu yüzden sessizliğin, ses eksikliği olması gerektiğini düşünme. Hayır. Ezgili bir ses, sessizlik olabilir, çünkü çok ahenklidir. Seni rahatsız etmez. Tersine, sessizliğini derinleştirir. Bu yüzden doğaya gittiğin zaman esen yel, dere, ırmak, rüzgâr ya da her ne ses varsa, ahenktir. Bir bütün oluştururlar. Rahatsız edici değildirler. Onları dinleyebilirsin ve bu dinleyiş sessizliğini derinleştirir. Sessizlik derinleştikçe kendini, mutluluğu ilk kez göreceksin.

Pek çok usta, özellikle de Buda, Tanrı sözcüğünden tamamen vazgeçmiştir. Buda demiş ki, *“onunla çalışamazsın, o en sondur.”* Ve sen sonu başlangıçta getiremezsin. Bu yüzden baştan başla. O demiş ki: *“Sonu unut. Son otomatik olarak gelir.”* Ve müritlerine şöyle demiş: *“Tanrı’yı düşünme, sevecenliği düşün.”*

OSHO - SIRLAR KİTABI 2 - D

Derleyen: Metin BOBAROĞLU

70. BÖLÜM

YALNIZLIK ACIDIR

Her doğumdan önce acı gelir. Bundan kaçınılamaz ve kaçınılmamalıdır. Egon başkaları olmadan var olamaz. O, ilişki içinde büyümüştür.

Yalnızlığa çekildiğin zaman hiç kimse olmazsın. İmge kaybolur ve sen o imge ile besleniyordun. Egon onunla besleniyordu.

Hiçbir şey yapma. Benim tavsiyem budur. Ram ismini bile tekrarlama. Onunla hiçbir şey yapmaya çalışma, çünkü yapacağın her şey baskılama olacaktır. Sırf var olmasına izin vererek, seni terk etmesini sağlarsın. Her ne olursa olsun bırak olsun. Kaçınma.

Isık çalmaya başlarsan, sırf ısıklı olarak güven kazanırsın ve karanlığı unutursun. Zihnin ışığa gider ve sen kendini iyi hissetmeye başlarsın. Bir ismi, bir mantrayı tekrarlamaya başlayabilirsin. Ram, ram, ram... Bu bir tür ısıklı olur. Sana güç verir, ama o güç tehlikelidir. O güç yine sorun olacaktır. Çünkü o güç senin eski egon olacaktır. Onu yeniden canlandırmış olursun. Tanık olarak kal ve bırak ne olacaksa olsun. Korkunun ötesine geçmek için, korkuyla yüzleşilmesi gerek. İstirabı aşmak için, ıstırapla yüzleşilmesi gerekir.

Farklı bir toplum yaratabilirsin. Bir aşram yaratabilirsin. Yalnızlık içinde yaşamak istediğini düşünen 20 kişi bir manastır yaratır. O zaman manastır, alternatif toplum olmuş olur. Toplumdan uzaklaşırlar, ama yeni bir toplum yaratırlar. Bu yüzden temelde hiçbir şey değişmez. Aynı kalırlar, tam tersine, bu daha egoist olabilir.

Yalnız olmak demek, alternatif toplum yaratmamak demektir. Yalnızca toplumdan çık. Ve o zaman toplumun verdiği her şey seni terk edecektir.

Sen değiştiğin ve yalnız kaldığın zaman, tüm konforları, tüm kolaylıkları, toplumun verebildiği her şeyi bırakmış oldun. Ve toplum sana bir şey verdiğinde, bir şey de alır. Özgürlüğünü, ruhunu...

Toplum, yatıştırıcıdır. Toplumun rahattır, konforludur, ama sana bir tür uyku verir. Ondan çıkarsan rahatsızlık yaşarsın. Her tür rahatsızlığı yaşarsın. Tüm rahatsızlıklar yaşanmalı. Onların yalnızlığın parçası olduğu, kendini yeniden kazanmanın bir parçası olduğu anlaşılmalıdır.

Tapas, konforsuzluk budur. Ve sen ondan yepyeni çıkarsın. Yeni bir ihtişam ve vakarla, yeni bir saflık ve masumlukla çıkarsın.

Bireysellik ve toplum, bir olgunun iki kutbudur. Yalnızken birey değilsin. Bireyin toplumun düzeni içinde var olması gerekir.

En karanlık an, gündeğumuna en yakın andır.

Her tohumun karanlığın derinliklerine, altına gitmesi, saklanması gerekir. Ancak o zaman yaşam başına gelir. Onun derin karanlığa, bir rahme ihtiyacı vardır.

Ya kendini öyle genişlet ki, seninle ilişkisiz hiçbir şey kalmasın. Sonra kaybol. Ya da öyle eksiksiz biçimde yalnız kal ki, seninle ilişkili hiçbir şey kalmasın ve yine kaybol. Dünyadaki her şeye dostça yaklaşıyorsan, sen kaybolursun.

İnsan rahimden doğmuştur. Ne zaman stres altında ya da depresyonda olsa, ne zaman dünyada çok fazla sorumluluk, çok fazla yük olsa, her şey ağırlaşsa, rahme geri dönmek ister. Bu, cazibenin, kadına girme arzusunun sebebi budur. Giremezsin. Bir daha çocuk olamazsın. Bu yüzden cinsel eylem, simgesel bir eylem olur. Kadına girme simgesel olur. Yine rahimde olursun. İşte bu yüzden cinsellik böylesine gevşetici, böylesine yatıştırıcıdır. Tüm gerilimler gider, zihnin yükünü atar. Bu anda en azından esrik olursun. Bu bir arınmadır. Bir sürü kirden arınırsın.

Nihai Nirvana fikri de rahim gibidir. Rahimde çocuk öylesine özgürdür, tüm sorumluluklarından muaftır. Asla herhangi bir arzu tanımaz. Arzunun ötesinde tatminle doludur.

Çocuk, doğduğu zaman, o bir şoktur. Cennet bahçesinden atılmıştır. Her şey öylesine güzeldi.

Tek rahme girme olasılığı fiziksel değildir. Psikolojiktir. Ya da daha derin katmanlarda tinseldir. Eğer kozmosla bir olabilirsen, yine rahimde olursun. Ve bu elinden alınmayacak bir şeydir. O zaman tüm varoluş anne olur. Anne temeldir. Baba sosyaldir. Ve elden çıkarılabilir.

Gerçek, ancak tüm maskeler atıldığı zaman bilinebilirdir.

Düş gördüğünün farkına varırsan, düş sona erer. Sen, gerçek senin farkında değildir. Farkına varırsan, görüş kaybolur.

71. BÖLÜM

ÇEPERİ UNUT

Yüzey huzursuz olacaktır. Bunda yanlış bir şey yoktur ve eğer merkeze kök salabilirsen yüzeydeki rahatsızlık güzel olacaktır. Kendine has bir güzelliği olacaktır. Sen içten içe sessiz olabilirsin. O zaman tüm sesler ezgili olacaktır. O zaman hiçbir şey yanlış olmayacaktır. Oyun olacaktır. Ama sen içsel nüveyi, sessiz merkezi bilmiyorsan, tamamen yüzeyle özdeşleşiyorsan, delirirsin. Ve herkes hemen hemen delidir.

Tüm bu teknikler, seni cesur, güçlü, maceracı kılmak içindir. Böylece tutunmayı bırakabilirsin ve kendi içine düşebilirsin. Bir kez yüzeyi, çeperi bırakınca, odaklanacaksın. İçsel merkeze gitmek bir ölümdür. Çeperle özdeşleşmenin ölümüdür ve sonra yeni bir imge, yeni bir benlik hissi dolar.

Sen hep gerginsin. Bu tutunmadır, yapışmadır. Sen asla gevşemiyorsun. Asla bir salıverme durumunda olmuyorsun. Sen hep bir şeyler yapıyorsun. O yapma, sorundur.

Şu anda senin için kolay olan bir duruşla başla. Duruşla mücadele et. Tek önemli olan, bedeninin gevşemiş bir durumda olmasıdır.

Yüz kaslarına özellikle dikkat et. Çünkü gerilimlerin yüzde doksanını onlar taşır. Bedenin geri kalanı yalnızca yüzde onunu taşır. Tüm gerilimler zihindedir. Bu nedenle yüz, depodur.

Yalnızca bedeninin gevşediğini hisset. Sonra bedeni unut. Çünkü gerçekte, bedeni hatırlamak bir tür gerilimdir. Unutmak gevşemektir.

Ne zaman bilincini, bedeninin herhangi bir kısmına getirsen, o kısım gerilir. Biri seni gözlemlediğini zaman gerilirsin, tüm beden gerilir. Gevşeme konusu üzerinde fazla durma, aksi halde saplantılı olursun. Unutuşun yardımcı olacaktır ve bedenine daha derin bir gevşeme getirecektir. Beden gevşediği an, otomatikman yüreğine huzur dolar. Yürek sessizleşir, gevşer, ahenk kazanır.

Ne kadar çok verirsen, paylaşırsan, o kadar senin olur.

Sen huzurla dolu olduğunda, herkes sana farklı davranır. Daha sevgi dolu, daha nazik, daha az dirençli, daha açık, daha yakın olurlar. Bir mıknatıs vardır. Huzur bir mıknatıstır. Sen huzurlu olduğunda, insanlar sana yaklaşır.

Eğer aşırı ihtiyatlı davranırsan, yaşam bir macera olamaz. Kendini çok fazla koruyorsan, çok fazla güvenlik istiyorsan, çoktan ölmüşsün demektir. Yaşam güvensizliktir. Ve eğer güvensizlik içinde yaşamaya hazırsan, ancak o zaman yaşamaya başlarsın. Güvensizlik özgürlüktür. Güvensiz, daima güvensiz olmaya hazırsan, özgür olursun. Ve özgürlük, ilâhi olana açılan kapıdır.

Güç sahibi olan bir adamın dostu olmaz. Lao Tzu, “*dost istiyorsan, güç sahibi olma*”, demiş. Güç sahibiyken, o zaman tek dostun, sensin. Herkes düşmandır.

72. BÖLÜM

AYDINLANMIŞ BİRİNE ÂŞIK OLMAK

Buda’nın aşkı serindir. Onda hareket yoktur. Güneş gibi değildir, ay gibidir. İçinde tutku yaratmaz, derin bir serinlik yaratır. Buda’nın aşkı aslında bir ilk değildir. Buda’nın aşkı aslında bir varlık durumudur.

İki âşık yatıştığı zaman, birbirlerinin varlığına alıştıkları zaman, çok ortalama, çok sıradan görünürler. Aydınlanmış birine nadiren âşık olunur. Ancak çok talihli biri böyle bir aşka düşer.

O zaman sorun olur. Sorun aydınlanmış birinin bir meydan okuma olmasıdır. O, senin düzeyine inemez. Bu mümkün değildir, imkânsızdır. Senin onun zirvesine çıkmak, yolculuk etmen, dönüşmen gerekir. Biri, aydınlanmış birine âşık olduğunda bu anlamlıdır. Çok anlamlı. Ama yolu zahmetli olacaktır. Onun aşkı herkes içinmiş gibi görünür. Aşk, diğerini de mutlu etmek ister.

Aşknlık, ikiliğin ötesine geçmek demektir. Bağlılık, ikiliğin içinde kalmak, birine karşı diğerine bağlanmak demektir.

73. BÖLÜM

DÖNÜŞÜM KORKUSU

Sen ölmeye hazır olmadığın sürece, meditasyona duyduğun ilgi sahte olacak. Çünkü ancak ölmeye hazır olanlar yeniden doğar. Gerçek bir ilgi varsa, yanlış bir meditasyon tekniğiyle bile dönüşmenin mümkün olduğunu düşünmezsin. Yanlış bir yöntemle bile dönüşebilirsin. Eğer dönüşümle gerçekten ilgileniyorsan, yanlış guruyu takip etsen bile farklılaşırsın.

Gerçek dönüşüm, sen onunla yoğun bir şekilde ilgiliyken gerçekleşir, herhangi bir yöntem sayesinde değil. Yöntem bir araçtır. Temel olan senin ilgi dolu benliğindir.

Doğa da meditasyon olabilir. Ama sıradan doğa yalnızca kaçmak içindir. Doğa demek, Tanrı bir şey yapmalı, demektir.

Meditasyon, o anlamda doğa değildir. Meditasyon, senin kendine yaptığın bir şeydir. Sen dönüştüğün zaman, tüm evren sana farklı davranmaya başlar. Çünkü evren, sen ne olursan ol, sana verilmiş bir yanıttan başka bir şey değildir. Sessizsen, tüm evren sessizliğe binlerce şekilde yanıt verir. Seni yansıtır. Mutluysan, tüm evren mutluluğunu yansıtır. Doğa işe yaramaz, yalnızca meditasyon işe yarar.

Birey sözcüğü güzeldir. Bölünemez anlamına gelir. Şu anda olduğun haline bölünmüşsün. Sen bir şekilde birbirine tutunan, merkezi olmayan, evde bir efendi olmayan, yalnızca hizmetçileri bulunan pek çok parçadan oluşuyorsun. Israrlı, yoğun bir çaba ve özlem gerekir, o zaman her yöntem geçerlidir.

Aydınlanmış insanlarla, aydınlanmamış insanlar aynı dünyada yaşıyor, farklı dünyada değil. Fark Buda'da. O, farklı bir şekilde hareket ediyor. O, kendi efendisi. Onun öznelliği uzak, dokunulmamış kalıyor. İşin sırrı bu... Hiçbir şey bunu etkileyemez. Sen kendini değiştiremezsen, durumu değiştirmekte ısrar edersin. Zayıf kişiliğin işareti budur. Güçlü, uyanık, farkında bir insan, işe kendini değiştirerek başlar.

İnanç, yaratıcıdır. Zihin bir şeye gerçekten inanırsa, maddenin onu takip etmesi gerekir.

Kuşku bir güç değildir. Kimse kuşku aracılığıyla en içsel benliğe, nihai esrikliğe erişememiştir. Hiç kimse, asla...

İnancın zihni işlenmesi gerekir. Benliğinin nüvesine erişmediği sürece, işlemeye başlamaz.

Mantık, duygu boyutunu her zaman kınamıştır. Çünkü duygu öylesine belirsizdir, öylesine gizemlidir. Oradadır ve sen o konuda hiçbir şey söyleyemezsin. Sende ya vardır, ya yoktur. Ya vardır, ya yoktur.

Senin de pek çok inancın olabilir, ama bunlar kanaattir, onlar inanç değildir. Çünkü onlar hakkında kuşkuların vardır.

74. BÖLÜM

DUYARLILIK NE KADAR BÜYÜK OLURSA, UZAKLAŞMA O KADAR BÜYÜK OLUR

Hastalık bedene aittir. Senin bilincinle ya da aydınlanıp aydınlanmadığınla hiç ilgisi yoktur. Eğer güçlü bir egon varsa, bu çok yoğun, kristalleşmiş bir ego demektir. Onu tamamen bırakabilirsin.

Teslimiyet için her şeyden önce, çok gerçek bir egonun var olmasına ihtiyaç duyulması, hayatın çelişkilerinden biridir. Bu yüzden bana göre, doğru eğitim çok güçlü egolar yaratılmasını içermelidir. Aşırı derecede güçlü egolar... Ve bunlar büyük acılar doğmalıdır ve sonra... Teslimiyet. Ancak o zaman teslimiyet mümkün olur.

Tüm Batı eğitimi, kültür ve uygarlığı, egoya, egonun tatminine dayalıdır. Ve Batılı psikologlar, egonun güçlenmesine yardım ederler. Ama Doğulu dindarlar derler ki, egonu bırakmadığın sürece nihai gerçekliği bilemezsin. Hayatın gizeminin ne olduğunu bilemezsin.

Doğulularda teslimiyet çok zor değildir. Onlar hazırdır. Teslim ol, dersin. Tamam, derler. Tek bir tereddütleri yoktur. Onların çok güçlü, gelişmiş egoları yoktur. Onu teslim edebilirler. Ama o teslimiyet güçsüzdür, faydası olmaz. Doğululara her zaman hemen üzerinde çalışacakları bir teknik veririm ve bu egolarına yardımcı olur.

Usta o kadar önemli değildir. Önemli olan teslimiyettir. Taştan bir Buda'ya da teslim olabilirsin. Bu da iş görür. Teslimiyet seni dönüştürür. Bu, egonu bir kenara bırakman, yükünü atmandır.

Egon artık yokken, senin kendi gurun, içindeki usta var olmuş demektir. Dışsal guru, içeridekinin temsilcisinden başka bir şey değildir. Yoga ve Tantra'nın nihai hedefi olan **samadhi**, evrenin kendisiyle, varoluşun kendisiyle derin bir orgazmdır. Nerede bir salıverme varsa, esriklilik gerçekleşir. Eğer sen teslim olabiliyorsan, guru doğrudur. Onun aracılığıyla esrik bir ana ulaşırsın. Nerede bir teslimiyet duygusu varsa, gurun, ustan oradadır. Bilim, gerçeklerle ilgilenir. Din, doğruyla ilgilenir. Gerçekler, nesneler hakkındadır. Doğru, senin hakkındadır. Senin bilincin hakkındadır.

Bir Buda bir dil konuşur. İsa, farklı bir dil konuşur. Krişna bambaşka bir dil konuşur. Farklı gerçek bilgisini kullanırlar, farklı teknikler, araçlar kullanırlar, ama öğretilenin merkezi, özü aynıdır.

Aydınlanmış kişilerin temel öğretisi farkındalıktır. Pek çok mesel, teknik, araç, simge, mit kullanırlar, ama bunlar önemsizdir.

Bu yüzden İsa, müritlerine daha uyanık olmalarını söyler durur.

75. BÖLÜM

ZITLARIN RİTMİNİ ARA

Yaşam zıtlar arasındaki bir ritimdir. Bu zıtlar arasında yaşam ırmağı akar. Zıtlar kıyılarıdır. Çelişkili görünürler, ama işbirliği yaparlar.

Grek mitolojisinde iki tanrı kutupsal zıtlardır: Apollon ile Dionysos. Apollon düzen, disiplin, erdem, ahlak, kültür tanrısıdır ve Dionysos düzensizlik, kaos, özgürlük ve doğa tanrısıdır. Hemen hemen tüm dinler, üç aşağı beş yukarı Apollon bakış açısına dayalıdır. Mantiğa inanırlar, düzene inanırlar, erdeme, disipline, kontrole inanırlar, gerçekte egoya inanırlar.

Buda gibi oturabiliyor ve Krişna gibi dans edebiliyorsan ve ikisi arasında zıtlık olmuyorsa, rahatça, kolayca Buda olmaktan Krişna olmaya geçebilirsin.

Tantra, zıtlar arasında var olan ritmin, zıtlar arasında akan ırmağın aranmasıdır. Tantra olası her teknikle çalışır. Tantra, bir tür insan için değildir, herkes içindir. Her tür zihin, Tantra'da hareket edebilir. Her tür zihin Hristiyan olamaz. Her tür zihin Hindu olamaz. Buda belli türden zihinleri çeker. İsa, belli türden zihinleri çeker. Muhammed, belli türden zihinleri çeker. Şiva her şeyi içerir. Şiva olası her türe cazip gelir. İşte bu yüzden Tantra'da mezhep yoktur. Bir mezhep, ancak sen bir şeyi savunur, başka bir şeye karşı çıkarken yaratılabilir. Tantra esas dindir. Bir mezhep değildir. Bunca tekniğin sebebi budur.

Lütfen tüm bu tekniklerle ilgilenme. Aksi takdirde kafan karışır. Sadece sana uygun gelen, sana cazip gelen tekniği bul. Sonra kalan 110 tekniği unut. Şiva, sistemleştirmeden, tüm teknikleri vermektedir. Onlar, sistemleştirilemez. Çünkü bir sistem demek, çelişkili olan, zıt olan reddedilmeli, demektir.

Hayal gücü bir geçektir. Bir yetenektir. İçinde bir potansiyeldir. Hayal gücü çok güçlüdür. Hayal gücü, bir güçtür. Bir enerjidir ve zihin onun içinde hareket eder. Ve zihin onun içinde hareket ettiği zaman, beden onu takip eder.

Yalnız hareket ettiğinde, hayal gücün daha fazla potansiyele sahiptir. Yanında başka biri varken, mantık kontrolü ele alır.

Otuz altı saatlik duyusal yoksunluktan sonra, hayal gücü gerçeklik, gerçeklik hayali olur.

Ayırım bir kez kaybolunca, hayal gücün tüm kapasitesiyle çalışır. Artık onu kullanabilir, onun aracılığıyla yaratıcı olabilirsin. Bedenin titremeye başladığını hissettiğinde, bu hayal gücünün işlemeye başladığını gösterir. Hayal gücü ne yapıyor? Hayal gücü yalnızca eski kavramları, maddeyi, her şeye belli şekilde bakan zihnin eski düzenlerini yok ediyor. Hayal gücü onları yok ediyor. Ve sonra, gerçeklik ortaya çıkıyor.

Tüm ayrımların kaybolduğunu, tüm sınırların çözüldüğünü ve evrenin yalnızca bir enerji okyanusu haline geldiğini hissedene kadar...

Çaba göstermeden, zihnini ve ayrımları, gerçek işle gerçekliğini kaybedebiliyorsan, o zaman delirirsin. Ama eğer bilinçli çaba ile bu kavramları yok edersen, mantık harici olursun, deli değil. O mantık harici durum, din boyutudur. Mantiğin ötesidir. Ama bilinçli çaba gerektirir. Bir kurban olmamalısın, efendi olarak kalmalısın.

Tantra senin her an yaratıldığını, her an ilâhi olanla, yaratıcılığın kaynağıyla derin ilişki içinde olduğunu söyler. Bu çok canlı bir kavramdır. Ve bir kez yaratıcı gücün dokunuşunu, onun etkisini hissetmeyi başarınca, tamamen değişirsin. Bir daha asla aynı olmazsın. Tanrı içine girmiştir. Sen bir ikametgâh olmuşsundur.

Burada beni dinliyorsun. Bu dinleyiş bir dönüşüm olabilir. Eğer tamamen buradaysan, bu an, burada ve şu andaysan, eğer bütünlüğün ile dinliyorsan, o dinleyiş meditasyon olur. Farklı bir esriklik âlemine, ayrı bir gerçekliğe girersin. O yüzden herhangi bir şey yaparken, tüm benliğini ona ver. Bütün benliğin ona adandığında o zaman her eylem meditasyon olur. Önemli olan, ne yaptığın değildir. Bu önemsizdir. Önemli olan, onu bütün olarak yapmandır.

İsa, “*ben ve gökyüzündeki Babam biriz*”, dedi. O, yalnızca biçimlerin ayrı olmadığını, senin ve bütünün bir olduğu tekniğini öğretiyordu. İsa, “*ben ve Babam biriz*” derken, senin, babanın ve ilâhi olanın, ayrı olduklarını kastetmiyordu. ‘Ben’ dediği zaman, her ben temsil ediliyordu. Ben ne zaman var olsa, o ben ile ilâhi olan birdir.

Yalnızca senin bu bilinçten yapıldığını değil, çevrendeki her şeyin bu bilinçten yapıldığını bil. Her şey ilâhiyken, senin egoist bir zihnin olamaz. Her şey ilâhiyken kibrin kırılır. O zaman tüm varoluş ilâhi olur ve nereye bakarsan bak, ilâhi olana bakıyor olursun. Bakan ile bakılan, ikisi de ilâhidir. Çünkü biçimler ayrı değildir. Tüm biçimlerin altında bir biçimsizlik gizlidir.

76. BÖLÜM

BUDA’NIN İÇSEL ORGAZMI

Tantra, cinsel enerji dediğinde, bu yaşam enerjisi anlamına gelir. Yaşam cinselliktir. Cinsellik sözcüğü, üremeye sınırlı değildir. Yaşam enerjisinin tüm oyunu cinselliktir. Nerede iki enerji buluşsa, negatif ve pozitif, cinsellik işe karışmıştır.

Konuşma, senin içine işlemenin bir yoludur. Ve sen bunu anlamaktasın. Konuşan ile dinleyen arasında bir cinsel eylem sürüyor. Dinleyendeki enerji, dışıl olmuştur ve dinleyen dışıl olmamışsa, dinleme olgusu gerçekleşmemektedir. İşte bu yüzden dinleyenin tamamen edilgen olması gerekir. Dinlerken düşünmemelidir. Çünkü düşünmek, onu etken kılar. İçten içe tartışmamalıdır. Çünkü tartışmak, onu etken kılar. İletişim ancak bir taraf eril, bir taraf dişil olduğunda gerçekleşir. Aksi takdirde iletişim olamaz. Ne zaman kutuplar buluşsa, zıtlar buluşsa, cinsellik olur.

Tantra der ki, nihai mutluluk ve esriklik içine doğduğunda, bu senin kendi pozitif ve negatif kutuplarının birleştiği anlamına gelir.

Bodhi ağacının altında oturan Buda, derin içsel orgazm halindeydi. İçsel güçler birleşmişti. Birbirlerinin içinde erimişlerdi. Artık dışarıda bir kadın aramaya gerek yoktu. İşte bu yüzden Buda’nın yüzüne böyle bir zarafet gelmiştir. Bu, tamamlanmanın zarafetidir. Meditasyon cinsel bir olgudur. Gerçekten cinsel olmayan bir meditasyon tekniği olamaz.

İkilik olmadığında hiçbir şey tanımlanamaz. Bu yüzden eğer bilge olduğunun farkındaysak, bu aptallığın sürdüğü anlamına gelir. Eğer mutlu olduğunu düşünüyorsa, bu hâlâ dünyada ıstırap anlamında olduğun anlamına gelir.

Nirvana sözcüğü, var olan her şeyin kesilmesi, geçmişin kesilmesi demektir. Ve bu yeni tanımlamak için, geçmiş deneyimini, bilgini kullanamazsın. Bu yeni, tanımlanamazdır. Buda bize aydınlanmış görünür. Çünkü biz cehalet içindeyiz. Buda için bu ikisi de değildir. Onun için ikilik terimleriyle düşünmek imkânsızdır.

Tekniklere karşı olmak, yalnızca bir tekniktir. Bu tekniği yalnızca Krişnamurti kullanmamıştır. Bu daha önce de defalarca kullanılmıştır. En eski tekniklerden biridir. Yeni bir şey değildir. İki bin sene önce **Bodhidharma** kullanmıştır onu. Çin'e, **Chan** ya da **Zen Budizmi** olarak bilinen şeyi tanıtmıştır. Zen tekniksizliğe dayalıdır.

Zen, teknik yok, yöntem yok, yazma yok, guru olamaz, der. Ama güzelliği buradadır ki, Zen, guruların en büyüğünü yaratmıştır. Ve Zen ustaları dünyadaki en iyi yazmaları yazmıştır. Ve Zen aracılığıyla binlerce kişi Nirvana'ya erişmiştir. Ama onlar teknik yok, derler. Olumluluk yöntemini kullanırsan, o zaman pek çok yöntem vardır. Ama senin evet demen gerekir ve pek çok evet olabilir. Olumsuzluk yöntemini takip edersen, o zaman o kadar çok yöntem yoktur. Yalnızca bir tane vardır. Çünkü pek çok hayır olamaz.

Evet, Tanrı var dediğinde, o zaman fark olasılığı vardır. Çünkü benim evetim, benim kendi Tanrı'mı, senin evetin senin kendi Tanrı'nı yaratacaktır. Senin evetin, İsa'ya, benim evetim Krişna'ya söylenmiş olabilir. Ama hayır dediğimde, o zaman tüm hayırlar benzerdir. O yüzden, bu dünya üzerinde ateizmin mezhebi yoktur.

Yöntem olmadığını söyleyenlerin ancak bir yöntemi olabilir. Hayırdan çok şey çıkartabilirsin. Bu yüzden, **Bodhidharma, Lin Chi, Bokuju, Krişnamurti**, hepsinin tek bir yöntemi vardır. Gerçekte Krişnamurti bir dizi Zen ustasından sonra gelir. O, Zence konuşmaktadır. Yeni bir şey yoktur, ama Zen hep yeni görünür. Ve sebebi, Zen'in yazmalara, geleneklere, tekniklere inanmamasıdır. Bu yüzden ne zaman hayır doğsa, taze ve yenidir. Evet, geleneğe, yazmalara, ustalara inanır. Ne zaman evet olsa, uzun, başlangıçsız bir geleneğe sahip olacaktır.

Evet daima eskidir, ebedidir. Hayır hep yeni görünür. Sanki aniden var olmuş gibi... Hayırın geleneksel kökleri olamaz, köksüzdür. İşte bu yüzden Krişnamurti yeni görünür. Değildir.

Zihin çok sinsidir, Krişnamurti sana önemli olanların bunlar olduğunu söylerse; destek yok, tutunma yok, usta yok, yazma yok, teknik yok... Sen Krişnamurti'ye tutunursun, ona tutunan çok insan vardır. Zihin yine bir destek yaratmıştır ve işte o zaman asıl nokta kaçırılır.

Temel nokta ıskalanmış. Temel nokta şu: Bu tekniksizlik tekniğinin işe yaraması için her türlü desteği yok etmelisin, hiçbir şeye tutunmamalısın. Ve bu çok zahmetlidir, neredeyse imkânsızdır. İşte bu yüzden, bu son kırk senedir, Krişnamurti'yi dinliyor, ama onlara hiçbir şey olmuyor. Öylesine zahmetli ve zordur.

Bilen iki insan konuşamaz. Bilmeyen iki insan çok şey konuşabilir, ama faydasızdır, hatta zararlıdır. Tek olasılık, bilen birinin, bilmeyen biriyle konuşmasıdır.

Krişnamurti orada olmayan insanlar için konuşuyordu ve ben burada olan insanlar için konuşuyorum. Krişnamurti her ne diyorsa, tamamen doğrudur.

*

Bodhidharma, bir sistem yok ediciydi. Krişnamurti bir sistem yok ediciydi. Tüm Zen geleneği, sistem yok edicidir. **Mahavira, Muhammed, İsa, Gurdjieff**, büyük sistem kurucularıdır. Sorun şudur ki, biz bu iki çelişkili şeyin aynı anda bulunabileceğini anlayamıyoruz. Biz, ikisinden birinin doğru olabileceğini, ama ikisinin birden doğru olamayacağını düşünüyoruz.

Bir sistem demek, takip edilecek bir düzen, takip edebileceğin bir yol demektir. Böylece kuşku doğmaz, kararsızlık doğmaz ve sen mutlak iman ile takip edebilirsin. Bir sistem, iman yaratmak için, güven yaratmak için kurulur. Her şey açıksa, o zaman güven daha kolay gelir.

Ve eğer imanın varsa, o zaman hareket edecek enerjin de olur. Kuşkuluysan, enerjini dağıtırsın ve hareket etmek zor olur. Ama ben sana her sistemin yapay olduğunu söylüyorum. Her sistem, yalnızca sana yardımcı olmak içindir. Doğru değildir. Hiçbir sistem doğru olamaz, bir araçtır. Ama faydalı olur.

İnsanların korkusuzca, bilinmeyene ilerlemesine yardımcı olmak için sistemler yaratılır. O sistemlerde her şey tıpkı bir mit gibidir. İşte bu yüzden çok sistem vardır. Bu bir mittir, ama çok faydalıdır. Çünkü pek çok kişi onun aracılığıyla ilerlemiş ve gerçeğe ulaşmıştır.

Buda, gerçeği, 'işe yarayan' olarak tanımlar. Onun gerçek tanımı, işe yarayandır. Bir yalan işe yarıyorsa doğrudur. Ve bir doğru işe yaramıyorsa sahtedir. Pek çok sistem vardır. Ve her sistem, yardımcı olur. Ama her sistem herkese yardım edemez. İşte bu yüzden eski dinler bir insanın, yeni bir dine döndürülemeyeceğini, çünkü zihnin bir süre sonra sisteme koşullansa, değiştirilebilse bile, derinlerde asla değişmeyeceğini ve yeni sistemin senin için asla faydalı olmayacağını söyler. Bir Hindu Hristiyan olabilir. Bir Hristiyan Hindu olabilir. Ama yedi yaşından sonra zihin hemen hemen sabittir, koşullanmıştır. Bu yüzden bir Hindu, Hristiyan olursa, derinlerde Hindu olarak kalır ve Hristiyan sistemi ona yardımcı olamaz. Ve o, işe yarayabilecek kendi sistemiyle de bağlantısını koparmıştır. Hindular ve Yahudiler hep din değiştirmeye karşı olmuştur. Yalnızca din değiştirmeye değil, biri gönüllü olarak onların dinine girmek isterse, direnirler. Hayır, sen kendi yolunu takip et, derler. Tıpkı dil gibidir. Hiçbir dili, ana dilini konuştuğun gibi konuşamazsın, imkânsızdır. Derinlerde ana dilin onu etkilemeye devam eder. Düşlerin ana dilinde olur. Bilinçaltı, orijinal dilinde işler. Din sistemleri, tıpkı dil gibidir. Dildirler. Ama derinlere işlerlerse yardımcı olurlar, çünkü sen kendine güvenirsin. Sistem önemsizdir, ama kendine güven önemlidir.

Zaman zaman öyle olur ki, çok fazla sistem olduğundan insanların kafası karışır ve haritalarla hareket etmek yerine, haritalar çok ağırlaştığından onları taşımazlar. Örneğin bir gelenek, çok eski bir gelene yardımcı olur. Çünkü eski olduğu için güven verir. Ama eski olduğu için aynı zamanda ağırdır. Ölü bir ağırlığa dönüşmüştür. Bu yüzden senin hareket etmene yardımcı olmaz. Aksine, onun yüzünden yerinden kıpırdayamazsın. Yükünü atmak gerekir. Bu yüzden, zihnindeki sistemi yok edecek ve hareket etmene yardımcı olacak sistem yok ediciler vardır. İkisi de yardım ederler. Ama duruma bağlıdır, çağa bağlıdır, yardım edilecek insana bağlıdır.

Zihnine her şey girdi ve her şey birbirine karıştı. İsa orada yalnız değildi. Krişna da girdi, Muhammed de girdi. Ve içeride birbirleriyle çelişiyorlar. İncil bunu söylüyor, Gita tam tersini söylüyor. Muhammed bunu söylüyor, Mahavira tam tersini söylüyor. Çelişiyorlar. Sen artık hiçbir yerde değilsin. Hiçbir yol sana ait değil. Sistem yok etmek faydalı olabilir. Batıda Krişnamurti'nin cazip gelmesinin sebebi budur. Doğuya fazla cazip gelemez, çünkü Doğu, henüz Batı kadar kafası karışmış değildir. Çünkü Doğu hâlâ diğerleri kadar eğitilmiş değildir. Batı diğerlerini bilmeye saplantılı olmuştur. Çok şey bilirler. Artık hiçbir sistem gerçek değildir. Her şeyin yapmacık olduğunu bilmektedirler. Ve bir kez bunu bilince, o şey işe yaramaz.

İsa konuşmaya devam eder, Krişna konuşmaya devam eder. Ve sonra Krişnamurti de girer. Zihnin Babil kulesi gibi olur. Bunca çok dil olur ve sen neler olduğunu anlayamazsın. Bir

sisteme inanabilirsin, iyidir. Hiçbir sisteme inanmıyorsan, o zaman hepsini bırak. O zaman tamamen temiz, yüksüz ol.

Kuran, İncil, Gita, hepsi aynı şeyi söylemez. Onlar sistemlerdir. Açık ve net sistemler. Farklı. Yalnızca farklı değil, zaman zaman çelişkili, zıt. Örneğin Mahavira, şiddetsizliğin anahtar olması gerektiğini söyler. Şiddet doluysan, birazcık bile olsa, nihai gerçekliğin kapısı sana kapalıdır. Bu bir tekniktir. Tamamen şiddetsiz olmak için, zihnin ve bedeninin tamamen arındırılması gerekir. Bu şiddetsiz olma süreci, seni öyle eksiksiz biçimde arındırır ki, sürecin kendisi hedef olur. Krişna'nın mesajı tam tersidir. Arjuna'ya şöyle der: *“Öldürmekten korkma, çünkü ruh öldürülemez. Bedeni öldürebilirsin ama ruhu öldüremezsın. O zaman neden korkacaksın, beden zaten ölüdür. Bu yüzden ölü olan ölecektir ve canlı olan canlı kalacaktır. Endişelenmen gerekmez, bu yalnızca bir oyundur.”*

İyi kötü yoktur. Yalnızca bir düş vardır. Onun için endişelenmen gerekmez.

77. BÖLÜM

HER BENLİK OL

İnsanın sorunu, insanın yalnızca kendinin bilincinde olmasından kaynaklanır. Bilinç, herkese ayrı olduğu hissini verir ve tüm sorunları yaratan da varoluştan ayrı olduğun hissidir. Temel olarak bu his sahtedir. Ve bu sahteliğe dayanan her şey ıstırap yaratır. Sorun yaratır, kargaşa yaratır.

Derin uykuda ne olmaktadır? Egonu kaybedersin, kendini kaybedersin, evrenle bir olursun. O birliğe dönmek seni taze ve canlı kılar ve sabah kendini mutlu hissedersin. Ölüm kaybolur, çünkü ölüm ancak sen ayırırsan mümkündür. Ayrı değilsen o zaman ölüm imkânsızdır.

Buda aynı kaynağa gider, senin her gece derin uykuda, düşsüz uykuda gittiğin aynı kaynağa. Ama Buda o kaynağa, bilinçli, uyanık ve farkında olarak gider. Nereye gittiğini bilmektedir, ne olduğunu bilmektedir. Ve o derin kaynaktan döndüğünde, tamamen farklı olarak döner. Eski kaybolmuştur ve ondan yeni bir varlık, yeni bir enerji doğmuştur. Bu varlığın merkezi evrendir ve bu merkez aktarımıyla tüm endişelerin, tüm ıstırapın, tüm cehennem kaybolur.

Egosuz hiçbir varlık evrimleşemez, ama bir nokta gelir, ego geride bırakılabilir ve bırakılmalıdır da ve varlık onu aşmalıdır. Ego tıpkı bir yumurtanın kabuğu gibidir, gereklidir, korur. Tıpkı bir tohumun kabuğu gibi gereklidir, korur. Korumaya devam ederse, o tohumun filizlenmesine izin vermezse, o zaman bir engele dönüşür. O toprağa karışmalı, böylece içsel yaşamın ondan evrimleşmesine izin vermelidir. Kabuk ölmelidir, tohum ölmelidir. Ego dış örtüdür. Ego gereklidir. Ve sonra o egonun aşılması gereklidir.

Duygu, ancak sen başkalarının bilincinin bilincine vardığında gelir. Aksi halde, mantıksal çıkarımdır. Diğerlerinin bir şeyi dürüstçe söylediğine inanırsın, güvenirsin ve her ne söylüyorlarsa, inanmaya değerdir. Çünkü senin de benzer deneyimlerin vardır. Çevrenizdeki dünya, hissedilen bir dünya değildir, yalnızca çıkarsanan bir dünyadır. Mantıksal olarak, rasyonel olarak, zihin orada olduğunu söyler. Ama yüreğe dokunmaz. İşte bu yüzden başkalarına, kişiler değil, şeyler gibi davranırız. İnsanlarla olan ilişkimiz, şeylerle olan ilişkimiz gibidir. Bir koca karısına bir şey gibi davranır. Onu sahiplenir. Karı, kocasına bir şey gibi davranır. Diğerlerine kişiler gibi davransak onları sahiplenmeye çalışmayız. Çünkü ancak şeyler sahiplenilebilir.

Bir kişi demek, özgürlük demektir. Bir kişi sahiplenilemez. Onları sahiplenmeye çalışırsan, onları öldürürsün. Onları şeylere dönüştürürsün.

Diğeri yalnızca yönlendirilecek, kullanılacak, istismar edilecek bir şeydir. İşte bu yüzden aşk gittikçe daha imkânsız olmaktadır. Çünkü aşk, diğeri bir kişi, bilinçli bir varlık, bir özgürlük, senin kadar değerli biri olarak kabul etmek demektir. Her şeye bir şey gibi davranırsan, o zaman sen merkez olursun ve şeyler yalnızca kullanılır. İlişki faydacı olur. Şeylerin kendi içinde değeri yoktur. Değer, onları kullanmandan gelir.

Bir kişi kendisi için vardır. Kişi olmanın anlamı budur. Ve eğer kişinin kişi olmasına izin verirsen ve onu bir şeye indirgemezsın yavaş yavaş onu hissetmeye başlarsın. Aksi takdirde hissedemezsin. İlişkin kavramsal, düşünsel, zihinsel, baş başa olarak kalır, yürek yüreğedeğil.

İlk önce diğeri, bir kişiye dönüşmelidir. Diğeri, sen olmalıdır. Değerli olmalıdır. Her kişinin bilincini, kendi bilincin gibi hisset.

Aşkta bir kişi ile yapabilirsin. Ama meditasyonda her kişiyle yapman gerekir. Yanına her kim yaklaşırsa, onun içinde erirsin. Bu yalnızca Geştalt'ın değıştirilmesidir. Bir kez nasıl yapılacağını öğrenince, bir kez yapınca, çok kolay gelir.

Kimse, bir şey olmak istemez. Kimse, bir araç olmak istemez. Kimse, kullanılmak istemez. Yalnızca bir araca indirgenmek ve kendi içinde değerli olmamak en küçük düşürücü olgudur.

Kendini bilinçli olarak birinin içinde kaybettiğın zaman, o biri de kendini senin içinde kaybeder. Sen açıkken ve diğeri akarken, diğeri de senin içine akar. Ve derin bir buluşma, bir birlik olur. Azizlerin esirlik, **samadhi** dediğı şey, yalnızca bir kişiyle tüm evren arasındaki derin aşk olgusudur.

Diğeri, sana mutluluk verdiğı için sevilir. Diğeri, sen onunlayken kendini iyi hissettiğın için sevilir. Ama yine de diğeri, başlı başına bir değer olduğı için sevilmez. Değer, senin aldığın zevkten kaynaklanır. Sen hoşnut olursun, bir şekilde tatmin olursun. İşte bu yüzden diğeri önem kazanır. Bu da, diğeri kullanmaktır. İnsanın kendini düşünmesi demek, diğeri istismar etmesi demektir ve dini bilinç ancak kendini düşünmek kaybelduğı zaman var olabilir.

Kendini düşünmeyi bırakıp diğeri benliğini düşünebilirsen farklı bir gerçekliğede, farklı bir boyuta girersin. Hizmet, sevgi, sevecenlik, işte bu yüzden o kadar vurgulanmaktadır. Çünkü sevecenlik, sevgi, hizmet demek, insanın kendini değil, diğeri benliğini düşünmesi demektir.

Bir Hıristiyan misyoner, fakirlere, hastalara hizmet eder. Ama derinlerinde onlarla değil, kendisiyle ilgilenmektedir. Bu hizmet yalnızca cennete ulaşmak için bir yöntemdir. O, onlarla ilgilenmez. Aslında onlarla hiç ilgilenmez. O kendisiyle ilgilenir. Hizmet aracılığıyla daha büyük bir benliğede erişecektir. Bu yüzden hizmet etmektedir. Ama o, asıl noktayı ıskalamıştır. Çünkü hizmet demek, başkalarını düşünmek demektir. Merkez diğeri. Ve sen çeper olmuşsundur. Bir ara dene. Birini merkez kıl. O zaman onun mutluluğude, senin mutluluğın olur. Onun acısı, senin acın olur. Bir kez, diğeri merkez olduğunu hissedersen ve sen yalnızca onun çeperi olursan, farklı bir varoluşade, farklı bir deneyim boyutuna girmiş olursun. Sırf diğeri düşünerek tüm acıları yok edersin. O anda senin için cehennem kalmaz, cennete

girmişsindir. Bu neden olur? Tüm acıların kökü ego olduğu için olur. Egoyu unutabilirsen, egoyu çözebilirsen, onunla birlikte tüm acılar da kaybolur.

Duanın anlamı, evrenle yakınlık içinde olmak, evrenle derin bir iletişim halinde olmak demektir. Duada Tanrı'yla konuşursun. Tanrı demek, bütünlük demektir. Tanrı, zihinsel bir kavram değildir. Derin, yakın bir ilişki haline gelmiştir. Duanın anlamı budur. Bir ağaçla iletişim kuramıyorsan, bütün varoluşla nasıl iletişim kurabilirsin? Ve bir ağaçla konuşurken kendini aptal gibi hissediyorsan, Tanrı'yla konuşurken kendini daha da aptal gibi hissedersin.

Tanrı demek, bilincin bütünlüğü demektir. Biz derinlemesine göremediğimiz için madde varmış gibidir. Derinlemesine görebildiğimiz zaman madde kaybolur ve geriye yalnızca enerji kalır.

Üç katman vardır. Madde ilk katmandır, yüzeydir. Yüzeyin altına inersen, o zaman ikinci katman görünür. İkinci katmanı, enerjiyi algılayabilirsin. Sonra enerjinin altına inersen üçüncü katman aydınlanır. O üçüncü katman bilinçtir. Madde, enerji, bilinç... O bilinç Tanrı'dır. En derindeki öz odur. Her varoluşun üç katmanı vardır. En derindeki kanıt bilinçtir. Ortada yaşamsal enerji vardır. Ve en yüzeyde maddesel beden vardır.

Her şey yoğunlaşmış bilinçtir. Sorun sende, sen açık ve duyarlı değilsin.

Derinlerde her şey yalnızca bilinçtir. Ama eğer bunu bir teori olarak bırakırsan, bunun bir teori olduğuna inanırsan, o zaman hiçbir şey olmaz. Bunu bir yaşam tarzı, yaşama yolu kılman gerekir. Her şey bilinçliymiş gibi davranmayı... Başta '-mış' gibi olacaktır. Ve sen aptallaşmış hissedeceksin. Ama bu aptallıkta ısrar edebilirsen ve aptal olmaya cesaret edebilirsen, kısa süre sonra dünya gizemlerini açığa vurmaya başlayacaktır.

Zekâ için bir sürece ihtiyaç vardır, sonra sonuç gelir. Önce süreç, sonra sonuç... Mantıklı. Yürek için sonuç önce gelir. Ardından süre takip eder. Tam tersidir. İşte bu yüzden gizemciler, hiçbir şeyi kanıtlayamaz. Onların sonuçları vardır, ama süreçleri yoktur. Yürek, hemen sonuca varır ve sonuca varıldığı zaman, süreci yaratır. Teolojinin anlamı budur. Gizemciler sonuca varır. Teologlar süreci yaratır. İsa sonuca vardı ve sonra teologlar (Aziz Augustine, Thomas Aquinas) süreci yarattılar. Kanıt, gizemcinin hayatındadır. Kendisi kanıttır. Eğer sen görebilirsen... Göremezsen, o zaman kanıt yoktur.

Rehber içindedir.

Sen ancak düşünmeyi bıraktığın zaman varsın. Düşünmeyi bıraktığın an, içsel olan gerçekleşir. Zekâ zaman ister. Ve sen düşünür taşınırken, anı kaçırsın. Yaşam seni beklemez. İnsanın hemen yaşaması gerekir.

Bir şey içsel olandan geldiği zaman, göbekten yukarı gelir. Akışın, sıcaklığın, göbekten yukarı gediğini hissedersin. Ne zaman zihnin düşünse, bu yalnızca yüzeydedir. Baştadır ve sonra aşağıya iner.

Düşünmek öyle bir alışkanlık olmuştur ki, düşünmekten hiçbir şey çıkmayacağı anlarda bile düşünürsün. Ancak bir şey zaten biliniyorsa düşünebilirsin. Ormanda kayboldun, haritan yok, soracak kimse yok. Ne hakkında düşüneceksin? Ama sen yine de düşünürsün. O düşünme yalnızca bir endişe olacaktır, düşünce değil. Ve ne kadar çok endişelenirsen, içsel rehber o kadar az ehil olacaktır.

İlk önce zekânın tamamen denenmesi gerekir, ancak o zaman çözüm ortaya çıkar. Başın tamamen bitkin düşmesi gerekir. Aksi halde, düşte bile işlemeye devam eder. Bu yüzden artık bilim adamları, tüm büyük keşiflerin düşünsel değil, sezgisel olduğunu söylerler. İçsel rehberle kastedilen odur.

Bir usta aracılığıyla gerçeğe erişemezsin. Bir usta aracılığıyla ancak içsel ustaya erişebilirsin. Ve o zaman bu içsel usta, seni gerçeğe götürür.

Eğer güven gerçekleşirse, ben buna iman derim. Gerçekten de dini iman budur. İçsel rehber olan güvendir. İçinin derinliklerine gittiğin an, evrenin ruhu olursun. Bilgelik yürekte gelir, zekâdan değil.

78. BÖLÜM

İÇSEL REHBER

Bu tür teknikler çok ilerlemiş kişiler için değil, çok masum kişiler içindir. Basit, masum, güven dolu kişiler için... O zaman yalnızca bir iteleme yeterlidir. Masum biri için, masum, açık bir zihin için, bir telkin yeterlidir.

Gerçekte, zorlu bir mücadelede bazen hiçbir şey olmaz. Çünkü zorlu mücadele ego aracılığıyla olur. Ve zorlu mücadele aracılığıyla ego daha zorlu olur.

Masum insanlarda zaman bilinci yoktur. Zaman, ağır ağır, oyalanarak geçer. Herhangi bir yere gitmek için telâş yoktur. Onlar an be an zevk alırlar, her anın tadını çıkartırlar.

Freud'cu bilinçdışı, aslında bilinçdışı değil, yalnızca bilinçaltıdır. Karanlık gece değil, onu yalnızca ışık altında görebilirsin. Tantra, senin baskılamadığın, en derin benliğin olan gerçek bilinçdışından bahseder. Ve senin bilincin onun yalnızca ışığa gelmiş bir parçasıdır. Bilinçdışından korkman gerekmez. Senin korktuğun Freud'un bilinçdışıdır. O korkulacak bir şeydir, ama o Freud'cu bilinçdışı, bir arınma sürecinde dışarı atılabilir.

Her ne yapmak istemiş ve yapamamışsan, meditasyon dolu olarak yap. Bunu herhangi birine yapma. Çünkü bu bir olaylar zinciri yaratır. Ve kontrol sende olmaz. Boşluk içinde yap. Öfkeliysen, bunu boşluk içinde yap. Cinsellik hissediyorsan, bunu gökyüzüne fırlat. Meditasyon dolu olan bir arınma, seni Freud'un bilinçdışından kurtaracaktır. Freud'cu bilinçdışı kaybolduğu zaman, gerçek bilinçdışına girebilirsin. Freud'un bilinçdışı, yalnızca bir çöp evdir. İçine atma. Ben, dışarı at, diyorum. İçeri gittiği zaman sen patolojik olursun. Dışarı çıktığı zaman tazelenirsin, gençleşirsin, yükünü atarsın. Bu çağda arınma zorunludur. Kimse arınma olmadan içsel rehberle ulaşamaz.

Freud'cu bilinçdışı, yalnızca baskılanmış bir şeydir. Bir şey, içinde vahşi bir güçle belirirse, bil ki bu vahşi güç sen onu baskıladığın için gelmektedir. Herhangi bir şiddet olmadan, içinde bir şey beliriverirse, sessizce, kolaylıkla, ses çıkarmadan; o zaman bil ki bu gerçek bilinçdışıdır. Rehberden sana bir şey gelmektedir. Ama sen ancak arınmadan geçersen usta olursun. O zaman ne olduğunu bilirsin. Ne zaman rehberden bir şey gelse, kendini öylesine dingin, öylesine mutlu, öylesine rahat, öylesine yuvada hissedersin ki, hayal bile edemezsin. Tüm benliğin onunla ahenk içindedir, hiç direnç yoktur.

Önce Freud’cu bilinçdışının yükünü atmalısın ve bu ancak sen derin bir salıveriş içindeyken olur. Çünkü en içsel benlik, öyle şiddetsizdir ki, kendini göstermez. Freud’cu bilinçdışı kendini göstermek ister. Her an kendini göstermeye çalışmaktadır.

İki şey yapman gerekir: Freud’cu bilinçdışı için katarsis; gerçek rehber, gerçek bilinçdışı için salıveriş ve teslimiyet. Bu iki şey yapıldığı zaman farkı göreceksin.

Kadınların bilinçdışı erkeklerinkinden daha fazla baskılanmıştır. İşte bu yüzden pek az kadın orgazma erişir.

Kimse seni sevmediğinde hayal kırıklığına uğrarsın, ama sen kendini sevmiyorsun. Kendi eline asla sevgiyle dokunmadın. Asla bedenini sevgiyle hissetmedin. Sana böylesine güzel bir beden, böylesine güzel bir organizma verdiği için Tanrı’ya asla şükretmedin. Hiçbir şey kötü değildir. Hayatın tamamı derinlerde bir nimete dönüşür. Kendi bedenine karşıysan, başka bir bedeni nasıl sevebilirsin?

Nevrotiklerin hemen hepsi büyük önderlerdir. Onlar, büyük önderler olmuşlardır. Çünkü öyle fanatikler ki, hemen takipçi bulabilirler ve fanatikliğe tapınan insanlar her zaman olmuştur.

İlk önce, kendinde ve her şeyde bir iyilik hissedeceksin. Ve ikinci olarak, bütün olacaksın. Rehber seni götürdüğünde sen bütün olacaksın.

İçsel benliğin aktif olması için tek teknik teslimiyettir. Sezgileriyle yaşayan insan hep başarılı mı olur? Hayır, ama hep mutlu olur. Sezgileriyle yaşamayan insan, başarılı da olsa, başarısız da olsa, hep mutsuz olur. Başarı kriter değildir. Çünkü başarı, pek çok şeye bağlıdır. Mutluluk kriterdir, çünkü mutluluk yalnızca sana bağlıdır. Başarı gelecekse biz acıya razı oluruz. O zaman bize göre başarı nedir? Başarı, egoist tatmindir. Mutluluk değil. İnsanların, senin başarılı olduğunu söylemesidir yalnızca. Her şeyi kaybetmiş olabilirsin. Ruhunu kaybetmiş olabilirsin. Mutluluk veren masumiyeti kaybetmiş olabilirsin. Seni ilâhi olana yaklaştıran tüm huzuru, sessizliği kaybetmiş olabilirsin. Ama dünya senin başarılı olduğunu söyler. Dünya için egonun tatmini başarıdır. Bana göre değildir. Bana göre başarı, mutluluktur.

İsa der ki: *“Tüm dünyayı kazanan, ama ruhunu kaybeden bir adam ne elde etmiş olur?”*

79. BÖLÜM

SHUNYAWAD- BOŞLUĞUN FELSEFESİ

Bir kez boşluğa girince, her şeye girmiş olursun. Buna ilâhi olan diyebilirsin, buna Tanrı ya da Atma, ruh diyebilirsin. Ne demek istersen... Ama gerçeğe ancak tamamen boş olduğunda girebilirsin. Sana kalan hiçbir şey olmamalıdır. Bilincin temel koşulu tamamen arzusuz olmaktır.

Buda’nın vurguladığı güzel ve harikadır. Kimse bu şekilde denememiştir. O senin arzusuz olmana yardım etmek için tüm hedefleri yok etmiştir. O hedefle var olmadığından değil, onlar vardır ve erişilebilirlerdir. Ama onlara erişmek istiyorsan, bu imkânsızlaşır. Temel koşul senin arzusuz olmandır. O zaman nihai olan başına gelir. Tüm arzuları bırak, arzu olmadığına boş olacaksın. Sen bir arzular yığınının başına başka bir şey değilsin. Tüm arzular giderse sen kaybolup gidereceksin. Var olursun, ama bir boşluk olarak var olursun. Herhangi bir merkez hissetmezsin, ‘ben varım’ diye hissetmezsin. Yalnızca bir ‘varlık’ olur. ‘Ben’ kalmaz. Çünkü ‘ben’ birikmiş

arzulardan, yoğunlaşmış arzulardan, kristalize olmuş arzulardan başka bir şey değildir. Çok, pek çok arzu senin ‘ben’in olmuştur.

Sen tamamen kaybolmadığın sürece üzerine sessizlik çökemez. Buda der ki, “*sen sessiz olmazsın. Çünkü sorun sensin.*”

Mutluluk her an gelebilir, ama sen engelsin. Sen olmadığında mutluluk olacaktır, sen olmadığında huzur olacaktır. Sen olmadığında sessizlik olacaktır. Sen olmadığında esriklik olacaktır.

Düşünceler, tıpkı gökyüzünde hareket eden bulutlar gibidirler. Hiçbir kökleri yoktur. Ve gökyüzüne ait değildirler, yalnızca gökyüzünde gezinirler. Gelirler ve giderler. Ve gökyüzü dokunulmamış ve etkilenmemiş kalır.

Sen hep başkalarının seni rahatsız ettiğini düşünür durursun. Sokaktaki trafiğin gürültüsü, çevrende oynayan çocuklar, mutfakta çalışan karın, birileri seni rahatsız ediyor. Seni hiç kimse rahatsız etmiyor. Rahatsızlığın sebebi sensin. Sen var olduğun için her şey seni rahatsız edebilir. Sen olmasan, o zaman rahatsızlık sana dokunmadan, boşluktan gelir ve geçer.

İştecek kimse olmazsa ses çıkmaz, çünkü ses senin kulaklarının bir tepkisidir. Gözlerin olmadan güneş ışık yaratamaz. Işık senin gözlerinle ilgili bir olgudur. Tek başına bir gül koku yaratamaz, imkânsızdır. Sana ve burnuna ihtiyaç vardır.

Buda der ki, “*meditasyon yapma, meditasyon halinde ol.*”

Eylem bütünsel olur. Eylem bütünsel olduğunda, aniden hiç olmadığın kadar mutlu olursun.

Sen olmadığında Tanrı vardır. Sen olmadığında mutluluk vardır.

İş, iş olarak değil, oyun olarak düşünülmelidir. Oyun anlamsızdır. Erişilebilecek bir şey yoktur. Yalnızca eylemin kendisinden zevk alınmalıdır. Çalıştığın zaman farklıdır. Ciddisin, yüklenmişsin, sorumlusun, endişelisin. Çünkü hedef, sonuçtur, amaçtır. İşin kendisi zevk almaya değer değildir. Asıl önemli olan gelecektir, sonuçtur. Oyunda sonuç yoktur, sürecin kendisi mutluluk vericidir.

Ne yaparsan yap, öyle bütünsel bir şekilde eylem içinde ol ki, sonuç önemsiz olsun. Sonuç gelebilir, gelecektir. Sen oyun oynuyorsun, zevk alıyorsun.

Krişna’nın tüm hayatı yalnızca oyundur. Bu kadar ciddiyetsiz bir adamı hiçbir yerde bulamazsın. Tüm hayatı yalnızca bir oyundur. O, her şeyden zevk almaktadır.

Ey zarif kişi, oyna. Bırak, bütün hayatın yalnızca bir oyun olsun.

Zihin hep taşkın bir pınardır, başka bir şey değil. İş adamı kişiyle ilgilenmez, anlaşmayla ilgilenmez, hiçbir şeyle ilgilenmez. O yalnızca kârla ilgilenir. İş adamı oyuncu değildir ve eğer oyuncu değilsen, meditasyon dolu olamazsın.

Oyuncu ol. Zihninle oyuncu olabilirsen, zihnin kısa sürede geride kalır. Çünkü zihin ancak sen ciddiyisen orada olabilir. Aradaki bağlantı, köprü, ciddiyettir.

Buda ölüyormuş ve Ananda ona sormuş: “*Artık bizi terk ediyorsun. Ne yapalım?*” Buda demiş ki, “*senin için iyi olacak. Ben yokken sen kendi ışığın olacaksın. Yalnız hareket et, destek isteme. Çünkü son engel destektir.*”

Bir Buda’ya tutunan biri, bu dünyada başka hiç bir şeye tutunamaz. Tüm dünya ona boş gelir. Bir kez bir Buda’yı ve onun sevgisini, sevecenliğini tanıyınca, o zaman hiçbir sevgi, hiçbir sevecenlik bununla karşılaştırılmaz. Bu yüzden Ananda, kırk seneden sonra ilk kez yalnız kalmış, tamamen yalnız... Ertesi gün, aydınlanmış. İçsel uzama gitmiş; desteksiz, ebedi kıpırtısız kalmış olmalı. Bu tekniği deniyorsan desteksiz ol. Krişnamurti’nin de öğrettiği budur: “*Desteksiz ol. Bir ustaya tutunma, bir yazmaya tutunma, hiçbir şeye tutunma.*”

Eğer içsel uzamının içinde ölebilirsen, asla ölmeyen hayata erişebilirsin. Amrit’e, ölümsüzlüğe erişirsin.

80. BÖLÜM

HER ŞEY VE HİÇBİR ŞEY AYNI ANLAMA GELİR

Hepinizi sevdiğimi söylesem ya da kimseyi sevmediğimi söylesem aynı anlama gelir. Eğer birini seviyorsam, ancak o zaman bir fark vardır. Herkesi seviyorsam, bu hiç kimseyi sevmemek ile aynı anlama gelir.

Bütün ve sıfırın dereceleri yoktur. Bu yüzden bütüne sıfır diyebilirsin ya da sıfıra bütün diyebilirsin. İşte bu yüzden aydınlanmış insanlar, içsel uzama boşluk, **shunya**, hiçlik, var olmayış, **anatma** derler. Ve bazıları buna içsel benlik, mutlak varlık, Brahma, Atma, yüce benlik demiştir. Bunlar aynı şeyi tanımlamanın iki yoludur.

Aydınlanmış biri asla pişman olmaz. Aydınlanmış biri asla endişelenmez. O bütündür. O bölünmüş değildir. İçinde iki benlik yoktur. Ama senin içinde bir kalabalık var. Yalnızca iki de değil, içinde yaşayan pek çok insan, pek çok ses var. Tam bir kalabalık... Aydınlanmış kişi, derin bir birlik içindedir.

Bir düşünür tutarlıdır, ama aydınlanmış biri tutarlı olmaz. Çünkü durum her an değişmektedir. Hatta dün ne dediğini hatırlayamaz. Her soru yeni bir yanıt yaratır. Ve her soru yeni bir karşılık yaratır. Sorana bağlıdır.

Her zihnin kendi yöntemi vardır. Aynı sözcükleri kullanabilirsin, ama sen farklı olduğun için o sözcükler aynı olamaz.

Soru önemsizdir, önemli olan sorandır. Aydınlanmış birinden tutarlılık bekleyemezsin. Ancak aydınlanmamış, cahil insanlar tutarlı olabilir. Çünkü bakmaları gerekmez. Onlar yalnızca bazı fikirleri takip ederler. Tutarlı bir şekilde ölü fikirleri taşırlar. Onlar canlı değildir. Canlılık tutarlıdır, ama yalnızca çok derinlerde.

Aydınlanmış biri konuştuğunda, yanıt verdiğinde, o yanıt onun boşluğunun, benliğinin bütünsel bir karşılığıdır. O seni yankılar, seni yansıtır, o bir aynadır. Kendine ait bir yüzü yoktur. Senin yüzün onun yüreğinde yansır.

Eski yazmalarda denir ki, “*aydınlanmış birine eriştiğinde tamamen sessiz kal, düşünme. Aksi halde onunla buluşma fırsatını kaçıırırsın. Yalnızca sessiz kal, düşünme. Onu soğur ama onu*

kafanla anlamaya çalışma. Onu soğur, iç, bırak tüm benliğin ona açık olsun. Onun içinde hareket etmesine izin ver ama onun hakkında düşünme. Çünkü eğer düşünürsen, o zaman senin zihnin yankılanır. Bırak tüm benliğin onun varlığı ile yıkansın. İşte o zaman ne tür bir benlik, ne tür bir olgu ile ilişki kurduğunu görürsün.”

Erimeye, değişmeye, dönüşmeye hazırsan, ancak o zaman aydınlanmış kişinin, aydınlanmış benliğin ne olduğunu anlayabilirsin.

Kalabalıkta hareket etmeye korkan bir gizemci görürsen bil ki hâlâ bir çocuktur, büyümektedir.

Baş ağrısı varken, vardır. Bilirsin. Bilgi kendiliğinden kesindir. Kişi aydınlandığı zaman, aydınlandığını bilir. Beden olmadığını bilir. İçeride engin bir uzam olduğunu bilir. Ve uzam ölemez. Şeyler ölebilir, uzam ölemez.

Tantra ya da Yoga'nın hedefi bilgelik değildir. Tanra ve Yoga, üstün insanı hedefler. Bilgelik ile cehaletin aşıldığı noktayı; insanın yalnızca bildiği ve düşünmediği, yalnızca baktığı ve farkında olduğu noktayı...

Senin umdukların, senin düşündüklerin, senin dilediklerin önemli değil. Ne olduğun önemli...

Senin ışığın yoksa, senin lamban alevsizse, kimseye yardım edemezsin. Temel olan, senin içsel alevine erişmendir, o zaman başkaları da paylaşabilir. O zaman başkalarının da ışıklarını yakabilirsin. O zaman, bir ardışıklık olur. O zaman senin bedenin kaybolabilir. Ama alevin elden ele geçmeye devam eder. Budalar asla ölmez. Aydınlanmış kişiler asla ölmez. Çünkü ışıkları bir zincirleme reaksiyon olur. Ve aydınlanmamış kişiler asla yaşamaz. Çünkü herhangi bir zincir yaratamazlar. Paylaşacak ışıkları yoktur, başka birinin alevini yakacak alevleri yoktur.